

1996, vara

Tocmai sunase micul desteptator asezat pe noptiera din lemn de culoare deschisa. Era ora cinci si treizeci, iar camera era scaldata într-o lumina aurie pe care o revarsa numai zorii din San Francisco.

Dormea toata casa, catelusa Kali culcata pe covorul cel mare, Lauren bagata sub plapuma în mijlocul patului cel mare.

Apartamentul lui Lauren surprindea prin tandretea pe care o degaja. Aflat la ultimul etaj al unei case victoriene de pe Green Street era alcatuit dintr-un salon-bucatarie în stil american, un dressing, un dormitor mare si o baie, mare si ea, cu fereastră. Podeaua era din parchet blond cu lamele late, cele din baie fiind vopsite în alb si cadrilate cu carouri negre pictate cu un sablon. Peretii albi erau împodobiti cu desene vechi cumparate de

ocazie în galeriile de pe Union Street, tavanul era marginit de o mulura de lemn, fin cizelata de mâinile unui tâmplar talentat de la începutul secolului, caruia Lauren îi reliefase contururile cu o nuanta caramel.

Câteva covoare din fibre de cocos tivite cu iuta bej delimitau salonul, sufrageria si semineul în fata caruia o canapea mare tapisata cu pânza de bumbac ecru te îndemna sa te afunzi în ea. Cele câteva mobile presarate prin living erau dominate de lampi foarte frumoase cu abajururi plisate, achizitionate de-a lungul ultimilor trei ani.

Foarte scurta fusese noaptea. Medic intern la San Francisco Memorial Hospital, Lauren trebuise sa-si prelungeasca garda cu mult peste cele douazeci si patru de ore obisnuite, datorita sosirii târzii a victimelor unui mare incendiu. Primele ambulante tâsnisera în sasul urgentelor cu zece minute înainte de schimbarea garzii si Lauren începuse fara sa mai astepte dispatchingul primilor raniti spre diferitele sali de pregatire, sub priviri-

le desperate ale coechipierilor ei. Cu o metodologie de virtuoz, în câteva minute, îl ausculta pe fiecare pacient, îi atribuia o eticheta colorata materializând gravitatea situatiei, redacta un diagnostic preliminar, prescria primele examene si-i îndruma pe brancardieri spre sala

respectiva. Trierea celor saispzeze persoane debarcate între douaspzeze si douaspzeze si un sfert noaptea s-a terminat exact la douaspzeze si jumătate, iar chirurgii, chemati de-acasa, si-au putut începe primele operatii din aceasta noapte lunga pentru ei înca de la ora unu fara un sfert.

Lauren îl asistase pe Dr Fernstein la doua interventii succesive si nu s-a întors acasa decât la ordinul strict al medicului care a facut-o sa înțeleaga ca, oboseala înselându-i vigilența, le punea în pericol sanatatea pacientilor.

în plina noapte, parasi parkingul spitalului la volanul masinii ei Triumph, întorcându-se acasa cu viteza mare pe strazile pustii. „Sunt prea obosita si rulez prea repede”, își repeta ea din minut în minut ca sa n-o fure somnul, însa ideea de a se întoarce la urgente, în sala de operatii si nu în culise, era de-ajuns ca s-o tina treaza.

Actiona usa telecomandata a garajului si își trase în el vechiul automobil. Trecând prin coridorul interior, escalada patru câte patru treptele scarii principale si intra în apartament cu sufletul usurat.

Limbile micii pendule asezate pe semineu aratau ora doua si jumătate. Lauren își lasa hainele sa-i cada pe jos în mijlocul marelui living. Perfect goala, se duse la bar ca sa-si faca un ceai de plante. Borcanele ce împodobeau etajera contineau esente de toate felurile, ca si cum fiecare moment al zilei își avea parfumul lui de infuzie, își puse ceasca pe noptiera, se cuibari sub plapuma si adormi instantaneu. Ziua precedenta fusese prea lunga, iar cea care se anunta necesita o trezire matinala. Profitând de doua zile libere care acum coincideau cu weekend-ul, acceptase o invitatie la niste prieteni, la Cârmei.

Daca oboseala acumulata justifica pe deplin o dimineata petrecuta în pat, nimic n-ar fi putut s-o faca sa-si întârzie trezirea precoce. Lauren adora rasaritul soarelui pe soseaua ce marginește Pacificul si leaga San Francisco de golful Monterey. Pe jumătate adormita, cauta pe pipaite butonul care întrepuce soneria desteptatorului.

Se freca la ochi cu pumnii strânsi si își arunca prima privire lui Kali, întinsa pe covor.

— Nu te uita asa la mine, nu mai fac parte din planeta asta.

Auzindu-i vocea, catelusa ei se grabi sa ocoleasca patul si îsi puse capul pe burta stapânei sale. „Te parasesc doua zile, fata mea. Pe la unsprezece trece mama sa te ia. Da-te la o parte, ma scol si-ti dau de mâncare.”

Lauren îsi întinse picioarele, casca îndelung ridicându-si bratele spre cer si sari din pat.

Scarpinându-se în cap, trecu în spatele barului, deschise frigiderul, casca din nou si scoase untul, dulceata, feliile de pâine, cutia cu mâncare pentru câine, un pachet început de jambon de Parma, o bucata de brânza Gouda, o ceasca de cafea, doua borcanele de lapte, o cupa de compot de mere, doua iaurturi, cereale, o jumatate de grepfrut; cealalta jumatate ramase pe etajera de jos. Cum Kali se uita la ea dând din cap de mai multe

ori, Lauren facu ochii mari si striga:

— Mi-e foame!

Ca de obicei, începu cu pregatirea micului dejun al protejatei sale si-l puse într-o gamela grea de ceramica.

Apoi îsi alcatui propriul platou si se aseza la birou. De aici, întorcând usor capul, putea contempla Saussalito si casele lui agatate pe coline, Golden Gate întins ca o trasatura de unire între cele doua maluri ale golfului, portul de pescuit din Tiburon si, sub ea, acoperisurile ce se întindeau în trepte pâna la cheiul Marina. Deschise larg fereastra, orasul era complet tacut. Numai sirenele marilor cargouri ce plecau spre China, amestecate cu tipetele pescarusilor, veneau sa ritmeze lânzezeala acestei diminuti. Se întinse din nou si ataca, plina de pofta, micul dejun pantagruelic. Din lipsa de timp, nu mâncase seara trecuta. În trei rânduri încercase sa înfulece un

sandvis, dar, la fiecare încercare, „beeper”-ul ei sunase, chemând-o la o noua urgenta. Când o întâlnea cineva si o întreba ce meserie are, raspundea invariabil: „Grabita”. Dupa ce a devorat o buna parte din festin, puse plattoul în chiuveta si se duse la baie.

împinse cu degetele jaluzelele de lemn ca sa le încline, lasa sa-i cada camasa de noapte de bumbac alb la picioare si se baga sub dus. Jetul puternic de apa calduta o trezi de-a binelea.

Iesind de sub dus, își înfasura un prosop în jurul soldurilor, lasându-si picioarele si sânii goi.

In fata oglinzii, se strâmba la ea, se hotarî pentru un machiaj usor, își trase pe ea niste blugi, o camasa sport, își scoase blugii, își puse o fusta, scoase fusta si își puse iar blugii. Lua din dulap o sacosa de pânza în care arun-

ca niste lucruri, trusa de toaleta, si se simti gata de weekend. întorcându-si capul, se uita la cât de mare era dezordinea ce domnea în apartament, haine pe jos, prosoape peste tot, vesela din chiuveta, patul desfacut, își lua

un aer foarte hotarât si clama cu voce tare adresându-se tuturor obiectelor de acolo:

— Sa nu spuneti nimic, sa nu v-aud bombanind! Mâine ma întorc devreme si va pun la locul vostru pentru toata saptamâna!

Apoi, apuca un creion si o foaie de hârtie si redacta urmatoarea nota, înainte de a o lipi pe usa frigiderului cu ajutorul unui magnet mare în forma de broasca:

Mama,

Multumesc pentru catelusa si mai ales nu pune nimic la locul lui, ma ocup eu de toate când ma-ntorc.

Trec direct pe la tine sa o iau pe Kali duminica pe la ora cinci.

Te iubesc, Doctorita ta preferata.

îsi puse mantoul, își mângâie cu tandrete pe cap catelusa, o saruta pe frunte si trânti usa casei.

Coborî pe scara cea mare, trecu prin exterior ca sa ajunga la garaj si aproape ca plonja în vechea ei decapotabila.

— Am plecat, am plecat, își repeta ea. Nu-mi vine sa cred, e-o adevarata minune, mai trebuie însa si sa vrei sa pornesti. Distreaza-te tusind numai

o singura data si-ti înec motorul cu sirop înainte de-a te arunca la fiare vechi

si te înlocuiesc cu o masina tânara, toata numai electronica, fara starter si fara stari sufletesti când e frig dimineata, ai priceput, sper? Contact!

Trebuie sa credem ca batrâna masina engleza a fost foarte impresionata de convingerea spuselor stapânei sale, caci motorul se puse în miscare de cum a întors cheia de contact. Se anunta o zi frumoasa.

2

Lauren a demarat încet ca sa nu-si trezeasca vecinii. Green Street este o strada frumoasa marginita de copaci si case. Aici, oamenii se cunosc ca într-un sat. La sase intersectii înainte de Van Ness, una din marile artere ce strabat orasul, trecu la viteza superioara. încarcându-se de culori pe masura ce treceau minutele, o lumina palida trezea progresiv perspectivele stralucitoare ale orasului. Masina rula cu viteza pe strazile pustii. Lauren gusta din betia acelui moment. Pantele din San Francisco sunt foarte propice pentru asemenea senzatii de ameteala.

Un viraj scurt pe Sutter Street. Un zgomot si niste zanganituri în directie. Coborâre abrupta spre Union Square. Este ora sase si treizeci, casetofonul emite o muzica data la maximum, Lauren e fericita asa cum n-a mai

fost de multa vreme. Au fost alungate stresul, spitalul,obligatiile. Se anunta un week-end numai pentru ea si n-are nici un minut de pierdut.

Union Square este linistit. Peste câteva ceasuri va deborda de turisti si citadini

facându-si cumparaturile în marile magazine ce înconjoara piata. Cable-car-urile* se vor succeda, vitrinele vor fi luminate, la intrarea parkingului central se va forma o coada lunga de masini. Acesta este sapat sub gradini-

le în care grupuri de muzica vor schimba câteva note si refrene pe centi si dolari.

Pâna atunci, în aceasta clipa matinala domneste linistea. Vitrinele sunt stinse, pe banci mai dorm câteva closarzi. Paznicul parkingului motaie în

ghereta lui. Triumph-ul înghite asfaltul în ritmul impulsurilor date de levierul de viteze. Stopul este verde, iar Lauren trece înapoi în viteza a doua ca sa ia mai bine turnanta pe Polk Street, una din cele patru strazi ce marginesc scuarul. Îmbatata, cu o esarfa în chip de banda de strâns parul, intra în virajul din fata imensei fatade a cladirii lui Macy's. O curba perfecta, cauciucurile scârtâie usor, un zgomot ciudat, o succesiune de zanganituri, totul merge foarte repede, zanganiturile se confunda între ele, se amesteca, se disputa.

O pocnitura brusca! Timpul încremeneste. Nu mai exista nici un dialog între directie si roti, comunicarea este definitiv întrerupta. Masina o ia într-o parte si derapeaza pe asfaltul înca umed. Chipul lui Lauren se crispeaza. Mâinile i se agata de volanul devenit docil, acceptând sa se învârtă la nesfârșit într-un gol compromitator pentru ce avea sa urmeze în ziua aceea. Triumph-ul continua sa alunece, timpul pare ca se simte în largul lui si se întinde ca într-un lung cascat. Lui Lauren i se învârtă capul, de fapt decorul este cel care se învârtă în jurul ei, cu o viteza surprinzatoare. Masina s-a luat drept un titirez. Rotile i se izbesc brusc de trotuar, partea din fata i se ridica si îmbratiseaza o gura de incendiu.

* Tramvaie folosite la San Francisco.

Capota continua sa urce spre cer. într-un ultim efort, automobilul se rasuceste si își ejecteaza conducatoarea, devenita mult prea grea pentru aceasta pirueta care sfideaza legile gravitatiei. Trupul lui Lauren este proiectat în aer, înainte de a cadea izbindu-se de fatada unui mare magazin.

Imensa vitrina explodeaza si se raspândește într-un covor de cioburi. Cearsaful de sticla o primeste pe tânara femeie care se rostogoleste pe pamânt, apoi încremeneste, cu pletele desfacute în mijlocul spaturilor, în vreme ce batrâna Triumph își sfârșeste cursa si cariera, culcata pe spate, jumatate pe trotuar. Un simplu fir de aburi îi iese din maruntaie si își da duhul, ultimul ei capriciu de batrâna englezoaica.

Lauren este inerta. Se odihneste, linistita. Trasaturile îi sunt netede,

respiratia lenta si regulata. Cu gura abia deschisa în care ai putea ghici un usor surâs, cu ochii închisi, pare ca doarme. Parul lung îi încadreaza fata, mâna dreapta îi este pusa pe burta.

în ghereta lui, paznicul parkingului clipeste din ochi, a vazut tot, „ca la cinema”, dar aici „era de-adevaratelea”, va spune el. Se ridica, alearga afara, se razgândește si se întoarce înapoi. Cu febrilitate, ridica telefonul si formeaza 911. Cheama în ajutor, iar ajutoarele pornesc la drum. Sala de mese a lui San Francisco Hospital este o încăpere mare cu pardoseala alba si peretii zugraviti în galben. O multime de mese dreptunghiulare facute din Formica sunt asezate de-a lungul unei alei centrale care duce la distribuitoarele de hrana ambalata sub vid si de bauturi. Doctorul Philip Stern somnola lungit pe una dintre ele, cu o ceasca de cafea rece în mâna. Un pic mai încolo, se legana pe un scaun coechipierul lui, cu privirea pierduta în gol. Beeper-ul îi suna în fundul buzunarului. Deschise un ochi si bombani uitându-se la ceas; își termina garda peste un sfert de ora. „Nu se poate!

Chiar n-am noroc. Frank, suna la dispecerat!" Frank apuca telefonul de perete, agatat deasupra lui, asculta mesajul transmis de o voce, îl puse la loc în furca si se întoarce spre Stern. „Scoala-te, batrâne, e pentru noi, Union Square, un cod 3, se pare ca-i serios...” Cei doi interni afectati unitatii EMS* din San Francisco se sculara si se îndreptara spre sasul în care-i astepta ambulanta, cu motorul pornit, cu rampa luminoasa sclipind.

Doua suieraturi ale sirenei marcara plecarea unitatii 02.

Era ora sapte fara un sfert, Market Street era complet pustie, iar furgoneta rula cu viteza în acel început de dimineata.

— Futu-i..., si când te gândesti ca azi o sa fie vreme frumoasa!

— De ce bombanesti?

— Fiindca sunt frânt, o sa dorm si n-o sa profit de ea.

— întoarce la stânga, o luam pe sens interzis.

Frank se executa, ambulanta o lua pe Polk Street spre Union Square.

„Uite-o, baga viteza, o vad!” Ajunsi în marea piata, cei doi interni zarira

mai întâi carcasa batrânei Triumph, prabusita pe gura de incendiu. Frank opri sirena.

— Ce mai, tipul nu s-a ratat, constata Stern sarind jos din camioneta.

La fata locului erau deja doi politisti si unul dintre ei îl îndrepta pe Philip spre vitrina sparta.

— Unde e tipul? îl întreba internul pe unul dintre politisti.

- EMS sau „Emergency Medical System” este echivalentul sistemului nostru de Salvare.

— Acolo, înaintea dumatiale, e o femeie, doctorita, la urgente se pare. Poate ca o cunoasteti.

Stern, deja îngenuncheat lângă corpul lui Lauren, tipa la coechipierul lui sa vina repede. Dotat cu o pereche de foarfece, decupase deja blugii si puloverul, dezgolind-o pâna la piele. Pe piciorul stâng, o deformatie sensibila aureolata de un hematom mare indica o fractura. Restul corpului era fara contuzii vizibile.

— Pregateste-mi pastilele si o perfuzie, am pulsul filant si n-am tensiune, respiratia la 48, plaga la cap, fractura închisa la femurul drept cu hemoragie interna. Îmi pregatesti doua culote. O cunoastem? E de la noi?

— Am mai vazut-o, e interna la urgente, lucreaza cu Fernstein. E singura care-i tine piept.

Philip nu reactiona la ultima remarca. Frank puse cele sapte pastile ale electroscopului pe pieptul tinerei femei, o lega pe fiecare printr-un fir electric de culoare diferita la electrocardiograful portabil, iar pe acesta îl anclansa.

Ecranul se aprinse instantaneu.

— Ce vezi pe traseu? își întreba el coechipierul.

— E rau de tot, tipa se duce. Tensiunea la 8/6, pulsul la 140, buzele cianozate. Îți pregatesc un tub endotraheal de 7, o intubam.

Doctorul Stern tocmai plasase cateterul si-i întinse sticluta cu ser unui politist.

— Ține-o ridicata sus, am nevoie de amândoua mâinile.

Trecând repede de la politist la coechipierul sau, îi ceru sa injecteze cinci miligrame de adrenalina în tubul perfuziei, o suta douazeci si cinci de miligrame de Solu-Medrol si sa pregateasca imediat defibrilatorul. În aceeași clipa, temperatura lui Lauren începu sa scada brutal, în timp ce traseul electrocardiografei devenea neregulat. În josul ecranului verde, o inimioara rosie începu sa pâlpâie, însoțita imediat de un bip scurt si repetitiv, semnal provenind de la iminenta unei fibrilatii cardiace.

— Hai, frumoaso, agata-te! Trebuie ca-i curge sânge în interior. Cum e pântecele?

— Suplu, sângereaza probabil în picior. Esti gata pentru intubatie?

În mai puțin de un minut, Lauren a fost intubata, iar sonda a fost legata de un mustiuc respirator. Stern ceru un bilant al constantelor, iar Frank îi spuse ca respiratia este stabila si ca tensiunea scazuse la 5. N-avu timp sa-si termine fraza, bipului scurt îi lua locul un suierat strident ce tâsni din aparat.

— Gata, fibrileaza. Baga 300 de jouli.

Philip freca cele doua manete ale aparatului una de alta.

— E bine, ai curent, striga Frank.

— La o parte, bag socul!

Sub impulsul descarcarii electrice, corpul se arcui brutal, cu pântecele spre cer, înainte de-a cadea la loc.

— Nu, nu e bine.

— Du-te la 360, mai facem o data.

— 360, da-i bataie!

— La o parte!

Corpul se ridica si cazu la loc inert. „Da-mi cinci miligrame de adrenalina si reîncarca la 360. La o parte!” O noua descarcare electrica, o

noua tresarire a corpului. „E tot în fibrilatie! O pierdem, injecteaza o unitate de Lidocaina în perforatie si reîncarca! La o parte!" Corpul se ridica. „Injectezi cinci sute de miligrame de Beriliu si reîncarci imediat la 380!"

Lauren primi înca un soc electric, inima paru sa-i raspunda la drogurile ce i se injectasera si sa-si reia un ritm stabil, dar asta numai câteva clipe: suieratul care se întrerupsese câteva secunde se facu auzit si mai bine... „Stop cardiac", exclama Frank.

Imediat, Philip începu un masaj cardio-respiratoriu, cu o îndârjire neobisnuita. în timp ce încerca sa o readuca la viata, o implora: „N-o face pe tâmpita, azi e frumos, întoarce-te, nu ne face noua asa ceva!" Apoi îi ordona coechipierului sau sa reîncarce masina înca o data. Frank în-

cerca sa-l calmeze: „Philip, renunta, nu slujeste la nimic!" Dar Stern nu renunta; urla la el sa reîncarce defibrilatorul.

Partenerul lui îi dadu ascultare. Pentru a nu stiu câta oara striga sa se dea la o parte. Corpul se cambra iar, însa electrocardiograma era tot plata. Philip reîncepu sa maseze, de pe frunte începura sa-i cada broboane de sudoare.

Oboseala arata disperarea tânarului medic în fata neputintei lui.

Coechipierul sau își dadu seama ca atitudinea lui își pierdea din logica. Ar fi trebuit sa opreasca totul de acum câteva minute deja si sa declare ora decesului, dar nu-l mai oprea nimic, continua sa maseze inima.

— Mai baga o jumate de miligram de adrenalina si urca la 400.

— Philip, opreste-te, n-are sens, a murit. Nu mai stii ce faci.

— Taca-ti gura si fa ce-ti spun!

Politistul îi arunca o privire interogatoare internului îngenuncheat lângă Lauren. Medicul nu-i dadu nici o atentie. Frank ridica din umeri, injecta o noua doza în tubul perfuziei, reîncarca defibrilatorul. Anunta pragul de patru sute de miliamperi, dar Stern nici macar nu mai ceru ca ceilalti sa se dea la o parte si trimise descarcarea electrica. Miscat de intensitatea curentului, toraxul se ridica cu brutalitate de pe pamânt. Traseul ramase disperat de plat. Internul nici nu-l mai privi, stia cum e chiar înainte de-a

mai trimite acest ultim soc. Izbi cu pumnul în pieptul lui Lauren. „Fir-ar al dracului sa fie!” Frank îl apuca de umeri si-l strânse tare.

— Gata, Philip, îti piezi capul, calmeaza-te! Pronunti decesul si strângem. Esti pe punctul sa-ti cedeze nervii,acum trebuie sa te odihnesti.

Philip era leoarca de sudoare, cu ochii rataciti. Frank ridica tonul, îi strânse capul prietenului sau cu amândoua mâinile, fortându-l sa se uite la el.

Ii ordona sa se calmeze si, în absenta oricarei reactii,îi trase o palma. Tânarul medic simti lovitura. Vocea confratelui sau se facu atunci linistitoare: „întoarce-te la mine, batrâne, revino-ti în fire!” La capatul puterilor, îi dadu drumul, ridicându-se de jos cu privirea la fel de pierduta. încremeniti, politistii se uitau la cei doi medici.Frank mergea învârtindu-se, aparent total descumpanit.

Philip, în genunchi si chirchit, își ridica încet capul, deschise gura si rosti încet: „sapte si un sfert, decedata”.

Apoi se adresa politistului care înca mai tinea sticluta cu perfuzie: „Luati-o, gata, nu mai putem face nimic pentru ea”. Se scula, își prinse de umar coechipierul si-l duse spre ambulanta:

„Hai vino, ne întoarcem”.

Cei doi agenti de circulatie îi urmarira din priviri când urcara în camioneta. „Nu-s prea clari cei doi doctori!” spuse unul dintre ei. Al doilea politist se uita la colegul lui.

— Ai participat deja la un caz în care unul dintre noi a fost doborât?

— Nu.

— Atunci nu poti înțelege ce-au trait acesti medici acum. Hai, ajuta-ma, o apucam usor si o punem pe targa în furgon.

Ambulanta daduse deja coltul strazii. Cei doi ridicara corpul inert al lui Lauren, îl depusera pe brancarda si-l acoperira cu o patura. Cei câtiva gura-casca întârziati parasira locul deoarece spectacolul luase sfârșit. în interiorul EMU*-ului, de la plecarea lor, cei doi coechipieri ramasesera tacuti. Tacerea o rupse Frank.

— Ce te-a apucat, Philip?

— N-are treizeci de ani, e doctorita si e frumoasa de moare.

— Da, asta a si facut de altfel! Schimba ceva faptul ca e frumoasa si medic? Ar fi putut sa fie urâta si sa lucreze într-un supermarket. Asta-i soarta, nu poti face nimic,îi sosise ceasul. Ne întoarcem, te duci sa te culci si o sa încerci sa arunci un val peste toate astea.

La doua blocuri în spatele lor, masina politiei intra într-o intersectie când un taxi trecu pe rosu. Furios, politistul frâna brusc si puse sirena în miscare. soferul de la „Limo Service" se opri si își ceru pur si simplu scuze.

Corpul lui Lauren cazuse de pe targa. Cei doi barbati trecura în spate, cel mai tânar o apuca pe Lauren de glezne, cel mai în vârsta de brate. Când se uita la pieptul tinerei femei, îi încremeni fata.

— Respira!

— Ce?

— Respira, îți spun, treci la volan si ia-o spre spital!

— îți dai seama! Oricum, cei doi doctori n-aveau un aer prea clar.

— Taci din gura si da-i bataie! Nu înțeleg nimic, dar or sa mai auda ei de mine.

Camioneta politistilor depasi în tromba ambulanta sub privirile uimite ale celor doi interni. Erau „politistii lor". Philip voi sa puna sirena si sa se ia dupa ei, dar colegul lui se opuse, era stors de puteri.

* EMU sau „Emergency Medical Unit" este echivalentul ambulanelor de reanimare din serviciul francez de Salvare.

— De ce mergeau cu o asa viteza?

— Habar n-am, raspunse Frank. si poate ca nu erau ei. Ăstia seamana toti între ei.

Zece minute mai târziu, trageau lângă mașina poliției ale cărei portiere ramaseseră deschise. Philip coborî și intra în sasușul urgentelor. Se duse la primiri cu un pas tot mai grabit și se adresa infirmierei de serviciu fără să o mai salute.

— În ce sală au dus-o?

— Pe cine, doctore Stern? Întreba infirmiera de permanentă.

— Pe tânărul care tocmai a sosit.

— E la blocul operator 3, s-a dus la ea Fernstein, este din echipa lui, se pare.

În spatele lui, politistul mai în vârstă îl bătuse pe umăr.

— Ce aveți în cap, voi, doctorii?

— Scuzati-mă, n-am înțeles!

Bine făcea ca și cerea scuze, dar asta nu era de ajuns. Cum de putuse pronunța decesul unei tinere femei care încă mai respira în furgoneta lui? „Va dați seama că, dacă nu eram eu, era bagată în frigider de vie?” O să mai auză vorbindu-se de el. Dr. Fernstein ieși chiar în momentul acela din blocul operator și pară că nu-i acordă nici o atenție agentului de poliție, adresându-se direct tânărului medic: „Stern, câte doze de adrenalină i-ati injectat?” „De patru ori câte cinci miligrame”, răspunse internul. Profesorul îl certă imediat, amintindu-i că purtarea lui era o înversunare terapeutică, apoi, adresându-se ofiterului de poliție, afirmă că Lauren murise cu mult înainte ca doctorul Stern să-i fi pronunțat ora decesului.

A mai adăugat că greșeala echipei medicale era probabil faptul că se înversunase prea mult asupra inimii pacientei, pe banii asiguraților. Ca să pună capăt oricărei discuții, a explicat că lichidul injectat se strânsese în jurul pericardului: „Atunci când a trebuit să frânați brusc, acesta a trecut în inimă care a reactionat chimic și a pornit iar să bata”. Din păcate, asta nu schimba cu nimic decesul cerebral al victimei. Cât despre inimă, de îndată ce lichidul se va dizolva, se va opri, „dacă nu cumva a și făcut-o acum când vă vorbesc”. L-a invitat apoi pe politist să-și ceară scuze de la

doctorul Stern pentru enervarea sa cu totul deplasata si l-a invitat pe acesta din urma sa treaca pe la el înainte de a pleca. Politistul se întoarse spre Philip si îi spuse bodoganind: „Vad ca noi,cei din politie, nu detinem monopolul corporatismului.

Nu va doresc o zi buna". Apoi facu stânga-mprejur si parasi incinta spitalului. Desi cei doi batanti ai sasului s-au închis în spatele lui, s-a auzit cum a trântit portierele furgonetei.

Stern ramase cu bratele puse pe pupitrul de la primiri, uitându-se cu ochii mijiti la infirmiera de permanenta. „Dar ce-i cu toata povestea asta?" Ea dadu din umeri si-i aminti ca-l asteapta Fernstein.

Batu la usa întredeschisa a sefului lui Lauren. Mandarinul îl invita sa intre. în picioare, în spatele biroului, stând cu spatele la el si uitându-se pe fereastra, astepta în mod vizibil ca Stern sa vorbeasca primul, ceea ce Phi-

lip si facu. îi marturisi ca n-a înteles ce-i spusese politistului. Fernstein îl întrerupse brusc.

— Asculta-ma bine, Stern, ce i-am spus eu ofiterului a fost lucrul cel mai simplu pe care i-l puteam explica pentru ca sa nu-ti faca un raport si sa-ti distruga cariera. Comportamentul dumitale este inadmisibil pentru cineva cu experienta pe care o ai. Trebuie sa stim sa acceptam moartea atunci când ea ni se impune. Nu suntem zei si nu purtam raspunderea destinului. Tânara femeie decedase când ati sosit voi, iar încapatânarea dumitale te-ar fi putut costa scump.

— Dar cum va explicati ca a început din nou sa respire?

— Nu-mi explic asta si nici nu trebuie sa o fac. Noi nu stim totul. Ea a murit, doctore Stern. Ca asta îti displace e ceva, dar ea s-a dus. Putin îmi pasa ca plamânii i se misca si inima i se agita singura, encefalograma ei este plata. Moartea ei cerebrala e ireversibila. Asteptam sa urmeze si restul si o vom coborî la morga. Punct.

— Dar nu puteti face un asemenea lucru, nu în fata atâtor evidente!

Fernstein își arata agasarea cu o miscare a capului si ridicând glasul. N-avea de primit lectii. stia oare Stern cât costa o zi de reanimare? Credea oare ca spitalul va bloca un pat ca sa mentina o „leguma" în viata

artificiala? Îi invita insistent să se maturizeze un pic. Refuza să le impună familiilor să petreacă săptămâni întregi la capătul unei fiinte inerte și fără inteligență, menținută în viață doar de niște mașini. Refuza să fie răspunzător pentru o asemenea decizie doar ca să satisfacă eul unui medic.

Îi dădu ordin lui Stern să se ducă să facă un dus și să dispară din ochii lui. Tânărul intern rămase postat în fața profesorului, reluându-și și mai tare argumentația. Când i-a declarat decesul, pacienta lui era de zece minute în

stop cardio-respirator. Inima și plămânii i se opriseră din viață. Da, se înversunase pentru că pentru prima oară în viața lui de medic simțise că femeia aceea nu voia să moară. Îi descrie cum în spatele ochilor ce-i ramaseseră deschisi o simțise luptând și refuzând să se prăbusească și atunci luptase cu ea dincolo de norme, iar zece minute mai târziu, contrar oricărei logici, contrar a tot ce învățase el, inima pornise iar să-i bata, plămânii să inhaleze și să expire aer, un suflu de viață. „Aveți dreptate, continua el, suntem medici și nu știm totul. Și femeia aceasta este medic.” Îl implora pe Fernstein să-i lase o șansă. Fuseseră vazute persoane în coma de mai mult de șase luni revenind la viață, fără ca nimeni să priceapă ceva. Ce făcuse ea, nimeni nu mai făcuse niciodată. Ce

mai contează cât o să coste? „N-o lăsați să se ducă, ea nu vrea, asta ne spune ea.” Înainte de a-i răspunde, profesorul făcuse o pauză.

— Doctore Stern, Lauren era una dintre elevele mele, dotată cu un caracter infect, însă cu un adevărat talent, aveam multă stimă pentru ea și multe speranțe pentru cariera ei, așa cum am și pentru cariera duminică; și cu asta am încheiat discuția.

Stern iese din birou fără să închidă ușa. Pe culoar îl aștepta Frank.

— Ce faci aici?

— Dar ce-i în capul tău, Philip, știi cui îi vorbeai tu pe tonul asta?

— Ei și?

— Tipul caruia îi vorbeai este profesorul acestei tinere femei, o cunoaște

si lucreaza cu ea de cincisprezece luni, a salvat mai multe vietii decât n-o sa poti tu salva, poate, în toata viata ta de doctor. Trebuie sa înveti sa te controlezi, zau, uneori spui tâmpenii.

— Lasa-ma-n pace, Frank, mi-am luat doza de morala pe ziua de azi.

—

3

Dr. Fernstein merse sa-si închida usa biroului, ridica receptorul, ezita, îl puse la loc, facu câtiva pasi spre fereastra si, brusc, lua iar telefonul în mâna. Ceru blocul operator. Foarte repede, la capatul celalalt al firului se facu auzita o voce.

— Sunt Fernstein, pregatiti-va, operam peste zece minute, va trimit dosarul sus.

închise cu delicatete telefonul, dadu din cap si iesi din birou. Pe culoar, se-ntâlni nas în nas cu profesorul Williams.

— Cum îti merge? îl întreba acesta, te invit la o cafea?

— Nu, nu pot.

— Dar ce faci?

— O tâmpenie, ma pregatesc sa fac o tâmpenie. Trebuie sa fug repede, îti telefonez eu.

Fernstein intra în blocul ope 11411c28l rator, avea pe el un halat verde strâns în talie. O infirmiera îi puse manusile sterile. Sala era imensa, corpul lui Lauren era înconjurat de o întreaga echipa. în spatele capului ei, oscila un monitor în ritmul respiratiei si al batailor inimii sale.

— Cum sunt constantele? îl întreba Fernstein pe anestezist.

— Stabile, incredibil de stabile. saizeci si cinci si doisprezece cu opt. E adormita, gazele din sânge sunt normale, puteti începe.

— Da, e adormita, cum bine spui.

Scalpelul inciza pulpa pe întreaga lungime a fracturii, în vreme ce începea sa dea la o parte muschii, se adresa întregii echipe. Numindu-i „dragii mei colegi", le explica tuturor ca urmau sa-l vada pe un profesor

de chi-

rurgie, cu douăzeci și cinci de ani de carieră în spate, făcând o intervenție demnă de un intern în anul cinci: reducerea unui femur.

— Și știți de ce o practic?

Pentru că nici un student din anul cinci n-ar fi acceptat să reducă o fractură pe o persoană cerebral moartă de mai mult de două ore. De aceea, îi ruga să nu-i pună întrebări, pentru ei n-o să dureze decât cel mult cinci-

sprezece minute și le mulțumea că accepta jocul. Însa Lauren era una dintre elevele lui și întregul personal medical prezent în sala îl înțelegea pe chirurg și îi era alături în demersul lui. Într-un radiolog care-i transmitea

planșele de la scaner. Cliseele arătau un hematom la nivelul lobului occipital. Fu luată decizia efectuării unei puncții pentru a elibera compresiunea. În partea din spate a capului, fu practică o gaură prin care trecu un ac fin ce traversa meningele sub controlul unui ecran. Acul fu astfel îndreptat de chirurg până la lobul hematomului. Creierul nu părea atins. Fluidul sangvin se scurse prin sonda. Aproape instantaneu, presiunea intracraniană scăzu. Anestezistul mari imediat debitul oxigenului dus la creier prin intubația cailor respiratorii. Eliberate de presiune, celulele își reluă un metabolism normal, eliminând puțin câte puțin toxinele acumulate. Din minut în minut, intervenția își schimba starea de spirit. Toată echipa uita progresiv că operează o ființă umană moartă clinic. Fiecare intra în joc, iar gesturile experte se înlantuiră. Fura făcute niste clisee radiologice ale părții costale, fracturile coastelor fură reparate, iar pleura ponctionată. Intervenția a fost metodică și precisă. Cinci ore mai târziu, profesorul Fernstein își scoase manusile, făcând să se audă o plesnitură. Ceru să fie închise plagile, iar apoi pacienta să-i fie transferată în sala de reanimare. Ordonă ca, o dată disipată anestezia, să fie debransată orice asistentă respiratorie.

Ii mulțumi din nou echipei sale pentru prezența și pentru viitoarea ei discreție. Înainte de a părăsi sala de operații, îi ceru uneia dintre infirmiere, Betty, să-l prevină de îndată ce o va fi debransat pe Lauren.

Iesi din blo-

cul operator si merse cu un pas rapid în directia ascensoarelor. Trecând prin fata dispeceratului, o întreba pe receptionista daca doctorul Stern mai era în spital. Tânara femeie îi raspunse ca nu, ca acesta plecase foarte aba-

tut, îi multumi si își lua la revedere indicând ca daca întreaba cineva de el, este în biroul lui.

Scoasa din blocul operator, Lauren fu dusa în sala de reanimare. Betty bransa monitoringul cardiac, electroencefalograf si canula de intubatie pe respiratorul artificial, împodobita astfel pe patul ei, tânara femeie sema-

na cu un cosmonaut. Infirmiera facu o prelevare sangvina si iese din încăperea. Pacienta adormita era linistita, pleoapele pareau ca-i deseneaza contururile unui univers de somn dulce si adânc. Trecu o jumătate de ora si

Betty îi telefona profesorului Fernstein. îi spuse ca Lauren nu mai era sub anestezie. Imediat, el o întreba de constantele vitale. Ea îi confirma un lucru la care el se astepta: acestea erau la fel de stabile. Betty insista ca el

sa-i confirme ce are de facut.

— Debranseaza respiratorul. Cobor peste câteva clipe.

si închise telefonul. Infirmiera patruse în sala, desprinse tubul de canula, lasând-o pe operata sa încerce sa respire singura. Câteva clipe mai târziu, scoase canula, eliberând astfel traheea. Aranja o suvita de par a lui Lau-

ren, o privi cu duiosie si iese stingând lumina. Încaperea se umplu atunci doar cu lumina verde a aparatului de encefalografie. Traseul era tot plat. Era aproape noua si jumătate si liniste peste tot. La capatul primei ore, semnalul osciloscopului începu sa tremure, mai întâi foarte usor.

Deodata, punctul care arata capatul liniei urca în sus desenând un vârful important, apoi cazu vertiginos în jos înainte de a reveni la orizontala.

Nimeni nu fu martorul acestei anomalii. Întâmplarea a facut ca Betty sa intre în încăperea la o ora dupa aceea. Ea lua constantele lui Lauren, desfasura câtiva centimetri din banda de hârtie martor pe care o debita

aparatur,descoperi un vârful anormal, încrunta din sprâncene si continua sa mai citeasca alti câtiva centimetri. Constatând rectitudinea traseului care urma, arunca hârtia fara sa-si puna alte întrebări. Ridica receptorul telefonului de pe perete si-l suna pe Fernstein.

— Eu sunt, a pornit într-o coma depasita cu constante stabile. Ce fac acum?

— Gaseste un pat la etajul cinci! Multumesc, Betty.Fernstein închise telefonul.

4

1996, iarna

Arthur actiona telecomanda usii de la garaj si își baga masina înauntru. O lua pe scara interioara si se duse în noul lui apartament.

Trânti usa cu piciorul, puse jos sacosa, își scoase paltonul de pe el si se prabusi pe canapea. În mijlocul salonului, vreo douazeci de cutii de carton puse peste tot îi aduceau aminte de obligatiile lui. își scoase costumul,

trase pe el niste blugi si începu sa desfacă pachetele,aranjând cartile din ele în biblioteca. Parchetul îi scârtaia sub picioare. Seara târziu, când a terminat tot, strânse ambalajele, dadu cu aspiratorul si termina aranjatul coltului cu bucataria. Atunci își contempla noul cuib.

„Devin cam maniac”, își spuse el. Ducându-se la baie,ezita între un dus si o baie în cada, opta pentru aceasta din urma, lasa apa sa curga, deschise un mic radio pus pe radiator lângă dulapurile din lemn ale dressingului,

se dezbraca si intra în cada cu un oftat de usurare.

în vreme ce Peggy Lee cânta Ferver pe 101.3 FM, Arthur își afunda capul în apa de mai multe ori. Mai întâi îl uimi calitatea sonora a cântecului pe care-l asculta,apoi realismul stupefiant al stereofoniei, mai ales la un

aparat trebuind sa fie în monotonie. Ascultând mai bine,parea ca pocnitul

din degete ce însoțea melodia provenea din dressing. Intrigat, iese din apa și merge tiptil spre ușile dulapului, ca să audă mai bine. Zgomotul era tot mai precis. Ezită, respiră adânc și deschise brusc cele două uși. Facu ochii mari și se trase înapoi.

Ascunsa printre umerase, stătea o femeie care, cu ochii închiși, aparent vrăjita de ritmul cântecului, pocnindu-și degetul mare de aratator, fredona.

— Cine ești dumneata și ce faci aici? întreba el.

Femeia tresări și își deschise ochii cât erau ei de mari.

— Ma vezi?

— Bineînțeles că te vad.

Părea totalmente surprinsă că el se uita la ea. El îi atrase atenția că nu este nici orb, nici surd și își formulă din nou întrebarea: ce făcea ea acolo? Drept orice răspuns, ea îi spuse că găsește lucrul asta formidabil. Ar-

thur nu vedea nimic formidabil în această situație și, pe un ton și mai agasat ca înainte, puse pentru a treia oară întrebarea: ce făcea ea în baia lui la ora asta târzie din noapte? „Cred că nu-ți dai seama, reluă ea, atinge-mă pe brat!” El rămase stupefiat, ea insistă:

— Atinge-mă pe brat, te rog!

— Nu, n-o să te ating pe brat, ce se petrece aici?

Ea îl apuca pe Arthur de încheietura mâinii și-l întreba dacă o simtea când îl atinge ea. Cu un aer excedat, el îi confirma cu fermitate că a simțit când l-a atins, că o vede și o aude perfect. O întreba pentru a patra oară cine este

și ce face în dulapul din baia lui. Ea îi eluda total întrebarea și repeta, foarte veselă, că e „fabulos” că el o vede, o aude și poate să o atingă.

Zdrobit de oboseala după ziua pe care o avusese, Arthur n-avea chef de gluma.

— Domnișoară, ajunge! E o gluma a asociatului meu?

Dumneata cine ești? O call-girl drept cadou pentru inaugurarea casei?

— Intotdeauna ești așa de grosolan? Am eu aerul unei curve?

Arthur ofta.

— Nu, n-ai aerul unei curve, dar tocmai esti ascunsa în dressingul meu si e aproape miezul noptii.

— Si pe urma, dumneata esti în pielea goala, nu eu!

Arthur tresari, apuca un prosop, îl înfasura pe el si încerca sa reia o atitudine normala. Apoi ridica tonul.

— Bine, acum oprim jocul, dumneata iesi de acolo, te-ntorci acasa la dumneata si-i spui lui Paul ca gluma lui e foarte mediocra, foarte, foarte mediocra.

Ea nu-l cunostea pe Paul si îi ceru sa coboare glasul. La urma urmelor, nici ea nu e surda, ceilalti erau cei care n-o auzeau, ea auzea foarte bine. Ea parea foarte perturbata, iar el tocmai își terminase mutatul si voia doar sa fie linistit.

•— Fii draguta, ia-ti lucrurile si întoarce-te acasa la dumneata si, pe urma, iesi o data din dulap!

— Ia-o încet, asta nu-i asa de usor de facut, nu sunt de o precizie absoluta, desi lucrurile s-au mai ameliorat în ultimele zile.

— Ce s-a mai ameliorat în ultimele zile?

— Închide ochii, o sa încerc.

— Ce sa încerci?

— Sa ies din dulap, dumneata vrei asta, nu? Atunci închide ochii, trebuie sa ma concentrez, si taci din gura doua minute.

— Esti nebuna de legat!

— Oh, ajunge, nu mai fi dezagreabil, taci din gura si închide ochii, n-o sa dureze toata noaptea.

Descumpanit, Arthur îi dadu ascultare. Doua secunde mai târziu auzi o voce venind din salon.

— Nu-i rau, chiar lângă canapea, dar nu-i rau.

Iesi repede din baie si o vazu pe tânara femeie asezata pe jos în centrul

încaperii. Ea arata de parca nu s-ar fi întâmplat nimic.

— Ai lasat covoarele, asta-mi place, dar detest tabloul de pe perete.

— îmi pun tablourile pe care le vreau, acolo unde vreau si as vrea sa ma culc acum, atunci daca nu vrei sa-mi spui cine esti, nu-i nimic, dar acum, afara! întoarce-te acasa la dumneata!

— Sunt acasa la mine! în fine, eram. Toate astea sunt atât de derutante!

Arthur dadu din cap, închiriasse apartamentul acum zece zile si îi atrase atentia ca era la el acasa.

— Da, stiu, esti chiriasul meu post-mortem, ca situatie e destul de hai os.

— Ce tot spui acolo? Proprietara este o femeie de saptezeci de ani. si ce-nseamna asta, „chirias post-mortem”?

— Tare multumita ar fi sa te auda, are saizeci si doi de ani, e mama mea si tutorele meu legal în situatia actuala. Eu sunt adevarata proprietara.

— Ai un tutore legal?

— Da, tinând seama de context, îmi este foarte greu sa semnez acte în momentul asta.

— Esti sub supraveghere într-un spital?

— Da, asta-i minimum ce se poate spune.

— Trebuie ca sunt foarte îngrijorati la spital. Ce spital e? Te însotesc pâna acolo.

— Spune-mi, nu cumva esti pe cale sa ma iei drept o nebuna scapata de la azil?

— Nu, nu...

— Pentru ca, dupa curva de adineauri, asta-i cam mult pentru o prima întâlnire.

Putin îi pasa lui sa stie daca este o call-girl sau o nebuna originala, era extenuat si voia pur si simplu sa se culce. Ea nu-i dadu atentie si continua asa cum începuse.

— Cum ma vezi? relua ea.

— Nu înțeleg întrebarea.

— Cum sunt, eu nu mă vad în oglinzi, cum sunt?

— Perturbată, ești perturbată, spuse el impasibil.

— Fizic, vreau să spun.

Arthur ezită, o descrie înaltă, cu ochii foarte mari, cu o față de o blândete în totală opoziție cu comportamentul ei, îi vorbește despre mâinile ei lungi care desenează mișcări gratioase.

— Dacă ți-ai fi cerut să-mi indică o stație de metrou, mi-ai fi dat toate corespondențele?

— Iartă-mă, nu-nțeleg.

— Întotdeauna le detaliezi pe femei cu atâta precizie?

— Cum ai intrat, ai un alt rând de chei?

— N-am nevoie de așa ceva. E atât de incredibil că mă vezi!

Insistă din nou, pentru ea era o minune să fie văzută, îi spune că găsește foarte frumos felul cum o descriese el și îl invită să se așeze lângă ea.

„Ce-ți spun nu e ușor de înțeles, e imposibil de admis, dar dacă ai vrea

să-mi ascuți povestea, dacă ai vrea să ai încredere în mine, atunci poate că vei sfârși prin a mă crede și asta e foarte important fiindcă ești, fără să știi, singura persoană din lume cu care pot împărtăși acest secret.”

Arthur înțelese că nu are de ales, că va trebui să asculte ce avea să-i spună tânără femeie și, deși singurul lucru pe care și-l dorea în momentul acela era să doarmă, se așeza lângă ea și asculta cel mai neverosimil lucru pe care l-a auzit în viața lui.

Se numea Lauren Kline, pretindea că este internă la medicină și că a avut acum șase luni un accident de mașină, un grav accident de mașină ca urmare a ruperii direcției. „De atunci sunt în comă. Nu, să nu crezi încă ni-

mic; lasă-mă să-ți explic.” Nu-și amintea nimic despre accident. A redevenit conștientă în sala de reanimare, după operație. Străbătută de senzații foarte stranie, auzea tot ce se spunea în jurul ei, dar nu putea nici

sa se miste, nici sa vorbeasca. La început, a pus asta pe seama anesteziei. „Ma înselam însa, orele au trecut si tot nu reuseam sa ma trezesc fizic.” Continua sa perceapa totul, dar era incapabila sa comunice cu exteriorul. Atunci a trait cea mai mare frica din viata ei, gândindu-se timp de câteva zile ca este tetraplegica. „Nici nu-ti imaginezi prin ce-am trecut. Prizoniera pe viata a corpului meu!”

Din toate puterile ei, a vrut sa moara, e greu însa s-o termini cu viata când nu-ti poti misca nici macar degetul mic. La capatâiul sau statea mama ei. O implora în gând sa o sufoce cu perna. si pe urma, în încapere a intrat un medic, i-a recunoscut vocea, era vocea profesorului sau. Dna Kline l-a întrebat daca fiica ei putea înțelege când i se vorbea. Fernstein a raspuns ca nu stie, dar ca unele studii permiteau sa se creada ca oamenii aflati

în situatia ei percepeau unele semne din exterior si ca trebuie sa fim vigilenți în privinta cuvintelor rostite lângă ea. „Mama voia sa stie daca-mi voi reveni vreodata.”

El a raspuns cu o voce calma ca tot nu stie, ca trebuie pastrata o doza corecta de speranta, ca asta este ceva foarte rar, dar ca se întâmpla.

„Totul este posibil, a spus el, nu suntem zei, nu stim totul.” si a adaugat:

„Pentru

medicina, coma profunda e un mister.” Ciudat, dar asta a usurat-o, corpul îi era intact. Diagnosticul nu era mai linistitor dar cel puțin nu era definitiv. „Tetraplegia este ireversibila. în cazul unei come profunde, exista întot-

deauna o speranta, chiar daca e minima”, adauga Lauren. Saptamânile au trecut, lungi, din ce în ce mai lungi.

Le traia în amintire si se gândea la alte locuri. Într-o noapte, visând la viata de dincolo de usa camerei sale, si-a închipuit culoarul, cu infirmierele care trec cu bratele încarcate de dosare sau împingând un carucior, cu colegii ei care umblau de la o camera la alta...

— Si pentru prima oara s-a produs urmatorul lucru: m-am pomenit în mijlocul coridorului la care ma gândeam asa de tare. Mai întâi, am crezut ca-mi juca o festa imaginatia, cunosc bine locurile, e spitalul în care lucrez si eu. însa situatia era de un realism izbitor. Vedeam personalul în

jurul meu, pe Betty deschizând dulapul de pe etaj, luând din el niste comprese si închizându-l la loc, pe Stephan trecând, frecându-se la cap. Are un tic nervos, face asta tot timpul.

A auzit usile de la ascensor, a simtit mirosul mâncării ce-i era adusa personalului de garda. Nimeni n-o vedea, oamenii treceau pe lângă ea fara ca macar sa încerce sa o evite, total inconstienti de prezenta ei. Simtindu-se obosita, si-a reintegrat corpul.

în timpul zilelor ce au urmat, a învătat sa se deplaseze prin spital. Se gândea la sala de mese si se trezea în sala de mese, la sala de urgente si, bingo, era acolo.

Dupa trei luni de exercitii, a reusit sa se îndeparteze de incinta spitalului. Astfel, a împartit o cina cu o pereche de francezi într-unui dintre restaurantele ei preferate, a vazut o jumatate de film într-un cinema, a petrecut câteva ore în apartamentul mamei sale: „N-am mai refacut aceasta experienta, ma doare prea mult sa fiu lângă ea si sa-mi fie cu neputinta sa comunic cu ea". Kali îi simtea însa prezenta si se învârtea în jurul ei gemând, asta o înnebunea. S-a întors si aici, la urma urmelor era acasa la ea, si aici se simtea cel mai bine. „Traiesc într-o singuratate absoluta. Nici nu-ti închipui ce înseamna sa nu poti vorbi cu nimeni, sa fii total transparenta, sa nu mai existi în viata nimanui. îmi vei întelege atunci surprinderea si excitarea când mi-ai vorbit în seara asta, în dulap, si am realizat ca ma vezi. Nu stiu de ce, numai de-ar dura, as putea sa-ti vorbesc ore întregi, am atâta nevoie sa vorbesc, am sute de fraze în stoc."

Frenezia

cuvintelor lasa locul unui moment de tacere. în coltul ochilor i se ivira niste lacrimi. Se uita la Arthur. își trecu mâna pe obraz si pe sub nas. „Trebuie ca ma iei drept nebuna!" Arthur se calmase, miscat de emotia tinerei femei, impresionat de povestea abracadabranta pe care tocmai o auzise.

— Nu, toate astea sunt foarte, cum sa spun, tulburatoare, surprinzatoare, neobisnuite. Nu stiu ce sa spun. As vrea sa te ajut, dar nu stiu ce sa fac.

— Lasa-ma sa stau aici, o sa ma fac mica de tot, n-o sa te deranjez.

— Chiar crezi în tot ce mi-ai povestit?

— Nu crezi nici o vorba din ce ti-am spus, nu? Esti pe cale sa-ti spui ca ai în fata dumitale o fata complet dezechilibrata? Oricum, n-aveam nici o sansa.

El îi ceru sa se puna în locul lui. Daca s-ar fi pomenit la miezul noptii cu un barbat ascuns în dulapul din baie, usor surescit, încercând sa-i explice ca este un fel de fantoma, în coma, ea ce-ar fi crezut si care ar fi fost reactia ei la cald?

Trasaturile fetei lui Lauren se destinsera, iar ea schita un surâs printre lacrimi. Sfârsi prin a marturisi ca, „la cald”, cu siguranta ar fi tipat, si lui îi acorda circumstante atenuante, lucru pentru care el îi multumi.

— Arthur, te implor, trebuie sa ma crezi. Nimeni nu poate nascoci o asemenea poveste.

— Ba da, ba da, asociatul meu poate imagina un banc de o asemenea anvergura.

— Dar uita-ti o data asociatul! El n-are nici un amestec, asta nu-i o gluma.

Când o întreba cum de-i cunoaste prenumele, ea raspunse ca era deja aici cu mult înainte de mutatul lui. Astfel, i-a vazut vizitând apartamentul si semnând, împreuna cu agentul imobiliar, contractul pe barul de la bucatarie. Era, de asemenea, prezenta când i-au sosit cutiile de carton si când si-a rupt macheta de avion despachetând-o. Ca sa fie cinstita, desi era dezolata pentru el, se distrase bine de supararea lui de moment. L-a vazut si cum si-a agatat pictura aceea fada deasupra patului.

— Esti cam maniac, sa-ti muti de douazeci de ori canapeaua ca sa sfârsesti prin a o pune în singura pozitie ce i se potriveste, îmi venea sa-ti suflu, atât era de evident acest lucru. Sunt aici cu dumneata din prima zi. Tot timpul.

— Esti prezenta aici si când sunt sub dus sau în pat?

— Nu sunt o voaierista. În fine, esti mai degraba foarte bine facut, cu exceptia partilor adipoase de pe solduri pe care ar trebui sa le supraveghezi, nu esti rau deloc.

Arthur încrunta din sprâncene. Era foarte convingatoare sau mai degraba foarte convinsa, dar el avea impresia ca se învârte pe loc, povestea tinerei femei n-avea nici un sens. Daca ea voia sa creada în asa ceva, asta era treaba ei, el n-avea nici un motiv sa încerce s-o convinga de contrariu, nu era psihiatrul ei. Voia sa doarma si, ca sa termine o data, îi propuse sa o gazduiasca peste noapte, el se va culca pe canapeaua din salon „cu care avusese atâta bataie de cap ca s-o puna în locul potrivit” si ei îi va lasa dormitorul. Mâine, ea se va întoarce la ea, la spital, sau unde o sa vrea ea si destinele lor se vor desparti. Dar Lauren nu era de acord, se posta în fata lui, cu un aer îmbufnat, foarte hotarâta sa se faca ascultata. Tragând aer în piept, îi enunta o serie surprinzatoare de marturii ale unor fapte si gesturi facute în cursul ultimelor zile. îi relateaza conversatia telefonica pe care a avut-o el cu Carol-Ann cu doua zile înainte pe la ora unsprezece seara. Ți-a închis telefonul în nas imediat dupa ce i-ai tinut o lectie de morala, destul de pompoasa de altfel, privind motivele care fac ca nu mai vrei sa auzi vorbindu-se despre povestea voastra. „Crede-ma!” îi aminti de cele doua cesti pe care le-a spart despachetând. „Crede-ma!”, ca s-a trezit târziu si s-a oparit sub dus, „Crede-ma!”, precum si timpul pe care l-a pierdut cautându-si cheile masinii si enervându-se singur. „Dar crede-ma, fir-ar sa fie!” îl gasea de altfel foarte distrat, cheile erau puse pe masuta de la intrare. Compania de telefoane venise marti la ora saptesprezece si-l facuse sa astepte o jumatate de ora. si ai mâncat un sandvis cu pastrama, ti-ai patat haina cu el si te-ai schimbat înainte de a pleca.

„Acum ma crezi?”

— Ma spionezi de mai multe zile. De ce?

— Dar de ce sa te spionez, aici nu e Watergate! Nu sunt peste tot camere de luat vederi si microfoane!

— Si de ce nu? Ar fi ceva mai coerent decât povestea dumitale, nu?

— Ia-ti cheile de la masina!

— Si unde mergem?

— La spital, te duc sa ma vezi.

— Bineînțeles! Curând e ora unu noaptea, iar eu o sa ma prezint la spital, la capatul celalalt al orasului, si o sa le cer infirmierelor de garda sa binevoiasca sa ma duca foarte urgent în camera unei femei pe care o cunosc doar pentru ca fantoma ei este în apartamentul meu, ca as vrea sa dorm, ca ea e foarte încapatânată si ca asta-i singurul mijloc ca sa ma lase-n pace.

— Vezi dumneata altul?

— Ce altul?

— Un alt mijloc, fiindca n-o sa-mi spui mie ca o sa-ti poti gasi somnul.

— Dar ce i-am facut eu lui Dumnezeu pentru ca toate astea sa mi se întâmple mie?

— Nu crezi în Dumnezeu, i-ai spus-o la telefon asociatului dumitale în legatura cu un contract: „Paul, nu cred în Dumnezeu, daca obtinem afacerea asta e pentru ca noi vom fi fost cei mai buni, iar daca o pierdem, va trebui sa tragem concluziile si sa ne revizuim atitudinea". Ei bine, revizuieste-ti atitudinea cinci minute, e tot ce-ti cer. Crede-ma! Am nevoie de dumneata, esti singura persoana...

Arthur ridica receptorul si forma numarul asociatului sau.

— Te-am trezit?

— Nu, deloc. E ora unu noaptea si asteptam sa-mi telefonezi tu ca sa ma duc la culcare, raspunse Paul.

— De ce, trebuia sa te sun?

— Nu, nu trebuia sa ma suni, însa da, m-ai trezit. Ce vrei la ora asta?

— Sa-ti dau pe cineva la telefon si sa-ti spun ca bancurile tale sunt tâmpite.

Arthur îi întinse receptorul lui Lauren si-i ceru sa vorbeasca cu asociatul lui. Ea nu putea sa ia telefonul si îi explica repede ca nu putea sa apuce nici un obiect. Paul, care-si pierdea rabdarea la celalalt capat al firului, îl în-

treba cu cine vorbeste. Arthur surâse, triumfator, si apasa pe butonul „mâna libera" al aparatului.

— Paul, ma auzi?

— Da, te aud. Zi-mi si mie: de-a ce te joci? As vrea sa dorm.

— si eu as vrea sa dorm, taci din gura o secunda. Vorbeste cu el, Lauren, vorbeste cu el acum!

Ea ridica din umeri.

— Daca vrei. Salut, Paul, dumneata cu siguranta numa auzi, dar nici asociatul dumitale.

— Bine, Arthur, daca ma suni ca sa nu-mi spui nimic,sa stii ca e într-adevar foarte târziu.

— Raspunde-i!

— Cui?

— Persoanei care tocmai a vorbit cu tine.

— Tu esti persoana care tocmai mi-a vorbit, iar eu îți raspund.

— N-ai auzit pe altcineva?

— Ascuta, Ioana d'Arc, faci o criza de surmenaj?Lauren se uita la el cu un aer compatimitor.

Arthur dadu din cap; oricum, daca erau înțeleși amândoi, Paul n-ar fi marturisit tot. În difuzor, îl auzira pe Paul întrebând din nou cu cine vorbeste. Arthur îi ceru sa uite toate astea si se scuza ca l-a sunat atât de târziu. Paul vru sa stie daca totul e în ordine, daca n-avea nevoie sa treaca pe la el. îl linisti imediat, totul este în ordine si îi multumeste.

— Pai, n-ai de ce, batrâne, ma poti scula când doresti pentru tâmpeniile tale, mai ales nu ezita, suntem asociati si la bine, si la rau. Atunci când ai un rau ca asta,ma trezesti si-l împartim. Asta-i, ma pot culca la loc sau mai ai ceva?

— Noapte buna, Paul.

Si închisera telefonul amândoi.

— Hai cu mine la spital, daca plecam adineauri, am fi ajuns deja.

— Nu, nu vin cu dumneata, iesind pe usa ar însemna sa acreditez deja aceasta poveste rocambolesca. Sunt obosit, domnisoara, si vreau sa ma

culc, ori te culci în dormitor si eu pe canapea, ori pleci de-aici. Asta-i ultima mea propunere.

— Ei bine, am gasit pe unul mai încapatânat ca mine. Du-te în dormitor, eu n-am nevoie de pat.

— Si dumneata ce faci?

— Ce-ti pasa?

— îmi pasa, asta e.

— Eu ramân aici, în salon.

— Pâna mâine dimineata si pe urma...

— Da, pâna mâine dimineata, îti multumesc pentru amabila dumitale ospitalitate.

— Si n-o sa vii sa ma spionezi în dormitor?

— N-ai decât sa închizi usa cu cheia de vreme ce nu ma crezi si, pe urma, daca ma întrebi asta fiindca dormi gol, sa stii ca te-am vazut deja gol.

— Credeam ca nu esti voaiorista!

Ea îi atrase atentia ca adineauri, în baie, nu trebuia sa fii voaiorista, trebuia sa fii oarba. El se înrosi si îi ura noapte buna. „Da, noapte buna, Arthur, vise placute!” Arthur se duse în dormitor si trânti usa. „E nebuna, bombani el. E o poveste de ticniti.” Se arunca pe pat. Cifrele verzi ale radiodesteptatorului aratau ora unu si jumătate. Se uita la ele cum defileaza pâna la doua si unsprezece. Sari din pat, își trase pe el un pulovar gros, niste blugi, își puse niste sosete si intra brusc în salon. Lauren statea cu picioarele încrucisate pe tocul ferestrei. Când intra el, îi vorbi fara sa se întoarca spre el.

— îmi place privelistea, dumitale nu? Asta m-a dat gata la apartamentul asta. îmi place sa ma uit la pod, vara, sa deschid fereastra si sa aud sirenele cargourilor.

Am visat întotdeauna sa numar valurile care se sparg de etrava lor înainte de a trece de Golden Gate.

— Bine, mergem, îi spuse el drept unic raspuns.

— E-adevarat? Ce te-a hotarât asa, dintr-o data?

— Mi-ai plumbuit noaptea, atunci, daca tot s-a ales praful de ea, mai bine sa rezolvam problema în seara asta, mâine se presupune ca lucrez. Am o întâlnire importanta la prânz si trebuie sa încerc sa dorm macar doua ceasuri. Atunci, mergem imediat. Hai, repede!

— Ia-o înainte, te-ajung din urma.

— Unde m-ajungi din urma?

— Daca-ti spun ca te ajung din urma, ai încredere-n mine macar un minut!

El socotea ca-i acorda deja prea multa încredere fata de cum se prezenta situatia. înainte de-a iesi din casa, o mai întreba o data numele de familie. Ea i-l spuse si mai adauga etajul si numarul camerei în care se presupunea ca e spitalizata, etajul cinci, camera 505. E usor, numai cinciuri. El nu gasea ca este usor ceea ce-l astepta. Arthur trase usa dupa el, coborî scarile, intra în garaj. Lauren era deja în masina, asezata pe bancheta din spate.

— Nu stiu cum faci asta, dar e o chestie foarte tare. Ai lucrat cu Houdini!

— Cine-i asta?

— Houdini, prestidigitatorul.

— Bune referinte ai dumneata.

— Treci în fata, n-am cascheta de sofer.

— Fii indulgent, macar un pic! Ți-am spus ca n-am înca precizie, nu-i asa de rau pe bancheta din spate, as fi putut ateriza pe capota. Desi m-am concentrat bine asupra interiorului masinii. Te asigur ca fac progrese din ce în ce mai repede.

Lauren se aseza lângă el. Se lasa o tacere, ea se uita pe fereastra. Arthur gonea în noapte. O întreba ce atitudine sa ia o data ajunsi la spital. Ea îi propuse sa se dea drept un var din Mexic care, aflând vestea, rulase toata ziua si toata noaptea. Urma sa ia avionul pentru Anglia în zori si nu se va mai întoarce decât peste sase luni, de unde necesitatea imperioasa de a se

face o derogare de la regulament si de a i se acorda autorizatia de a-si vedea verisoara adorata, în ciuda orei târzii. El nu gasea ca are tipul sud-american si se gândea ca minciuna asta n-o sa mearga.

Ea îl gasi foarte negativ si sugera, daca asa va trebui,sa revina amândoi a doua zi. Nu trebuia ca el sa se nelinisteasca. Mai degraba imaginatia ei îl nelinistea. Saab-ul patruse în incinta complexului spitalicesc. Ea îi spuse

sa o ia la dreapta, apoi pe a doua alee la stânga si-l invita sa se garezze chiar în spatele unui pin argintiu. O data garati, ea îi arata cu vârful degetului soneria de noapte,precizându-i sa nu sune prea mult, asta le agasa. „Pe

cine?" întreba el. „Pe infirmiere, care adesea vin de la capatul culoarului si nu se pot teleporta. Trezeste-te,acum!" „As vrea eu", spuse el.

5

Arthur coborî din masina si suna scurt, de doua ori. Veni sa-i deschida o femeie scunda, cu ochii încercuiti de niste ochelari de baga, care crapa usa si-l întreba ce vrea. Se lupta cum putu mai bine cu povestea lui. Infirmiera îi aduse la cunostinta ca exista un regulament, ca daca si-au dat oste-

neala sa-l faca era, desigur, pentru a-l aplica si ca n-avea decât sa revina a doua zi si sa-si amâne plecarea.

El o implora, invoca exceptia care confirma regula, se pregati sa se resemneze, cu moartea-n suflet, o vazu atunci pe infirmiera ca se înmoaie, se uita la ceas si sfârseste prin a-i spune: „Trebuie sa-mi fac rondul, veniti

dupa mine, nu faceti nici un zgomot, nu va atingeti de nimic si peste cincisprezece minute iesiti afara". Ca sa-i multumeasca, el îi lua mâna si i-o saruta. „Toti sunteti asa în Mexic?" întreba ea schitând un surâs. îl lasa sa intre în incinta pavilionului, invitându-l sa o urmeze. Se dusera la ascensoare si urcara direct la etajul cinci.

— Va duc în camera, îmi fac rondul si trec sa va iau.Nu va atingeti de nimic.

Infirmiera împinse usa camerei SOS. încăperea era în penumbra. Lungita pe un pat, luminata de o simpla veioza, o femeie pare ca doarme adânc. De la intrare, Arthur nu putea distinge trasaturile fetei ce se odihnea. Infirmiera vorbi cu voce scazuta.

— Am lasat deschis, intrati, nu risca sa se trezeasca, dar fiti atent la cuvintele pe care le rostiti lângă ea, cu pacientii în coma nu se stie niciodata. Oricum, asa spun medicii, ce spun eu asta-i altceva.

Arthur intra cu pasi usori. Lauren era în picioare lângă fereastra si-l ruga sa vina lângă ea: „Vino, ca nu te musc”. El nu înceta sa se întrebe ce cauta el acolo. Se apropie de pat si își pleca ochii. Asemănarea era izbitoare. Femeia inertă era mai palidă decât sora ei care-i surâdea, dar în afara acestui detaliu trasaturile lor erau identice. Atunci, el facu un pas înapoi.

— Nu se poate! Esti sora ei geamana?

— Ma aduci la disperare! N-am nici o sora. Eu sunt lungita aici, sunt doar eu, ajuta-ma si încearca sa admiti inadmisibilul. Nu exista nici un trucaj, iar dumneata nu dormi. Arthur, nu te am decât pe dumneata, trebuie sa ma crezi, nu-mi poti întoarce spatele. Am nevoie de ajutorul dumitale, esti singura persoana de pe pamânt cu care pot vorbi de sase luni încoace, singura fiinta umana care-mi simte prezenta si ma aude.

— Dar de ce eu?

— N-am nici cea mai mica idee, nimic nu e coerent în povestea asta.

— „Povestea asta” e destul de înspaimântatoare.

— Crezi ca mie nu mi-e frica?

Simtea atâta frica, încât le-o putea da si altora. Propriul ei corp era cel pe care-l vedea cum se ofileste ca o leguma putin mai mult în fiecare zi, lungit pe pat cu o sonda urinara si o perfuzie pentru a fi alimentat. N-avea

nici un raspuns la întrebările pe care si le punea el si pe care si ea si le punea tot timpul de când se petrecuse accidentul. „Am niste întrebări pe care nici nu le banuiesti.” Cu privirea trista, îi împartasi îndoielile si spaimele ei: cât timp va mai dura enigma asta? Va mai putea avea, fie si

numai câteva zile, viața unei femei normale, mergând pe picioarele ei, strângându-i în brate pe cei pe care-i iubeste? De ce-si irosise toti acesti ani ca sa studieze medicina daca trebuia sa sfârșeasca asa? Câte zile vor trece pâna o va lasa inima? Se vedea murind si asta o speria groaznic.

„Sunt o fantoma umana, Arthur." El își pleca privirea evitând-o pe a ei.

— Ca sa mori, trebuie sa pleci, iar dumneata esti înca aici. Vino, ne-intorcem acasa, sunt obosit ca si dumneata. Te conduc.

Isi petrecu bratul pe dupa umerii ei si o strânse de el, ca pentru a o alina. Si întorcându-se, se pomeni în fata infirmierei care se uita uimita la el.

— Aveti o crampa?

— Nu, de ce?

— Bratul dumneavoastra ridicat, cu mâna închisa, nu-i o crampa?

Arthur dadu brusc drumul umerilor lui Lauren si își aduse bratul de-a lungul corpului.

— N-o vedeti, nu? o întreba el pe infirmiera.

— Pe cine n-o vad?

— Pe nimeni.

— Nu vreti sa va odihniti un pic înainte de-a pleca?

Dintr-o data îmi pareti foarte bizar!

Infirmiera vru sa-l linisteasca, întotdeauna asa ceva îți produce un soc, „e firesc", „o sa treaca". Arthur raspunse vorbind foarte rar ca si cum si-ar fi pierdut cuvintele si înca le mai cauta: „Nu, totul e-n regula, o sa plec".

Ea îl întreba daca va sti sa-si gaseasca drumul de întoarcere. Revenindu-si în fire, el o linisti, iesirea se afla la capatul culoarului.

— Atunci, va las aici, mai am treaba în camera de alaturi, trebuie sa schimb lenjeria de pat, un moc accident.

Arthur o saluta si o porni pe culoar. Infirmiera îl vazuu cum își ridica bratul la orizontala si-l auzi soptind: „Te cred, Lauren, te cred". încrunta din sprâncene si se întoarse în încăperea vecina. „Ah! Sunt unii pe care asa

ceva îi zdruncina, nimic de zis." Cei doi intrara în cabina ascensorului.

Arthur stătea cu ochii plecați. Nu spunea nimic, ca și Lauren. Iesira din spital. În golf pătrunsese un vânt dinspre nord, aducând cu el o ploaie mă-

runta și tăioasă, un frig ascuțit. El își ridică gulerul paltonului și-i deschise lui Lauren portiera. „O să ne calmăm un pic cu efectele de omcare-trece-prin-zid și o să punem iar ordine în lucruri, te rog!” Ea intra normal în mașina și-i surâse.

Întoarcerea acasă s-a făcut fără să fie scos nici un cuvânt. Arthur se concentra asupra drumului, Lauren se uita pe fereastra la nori. Doar ajunsă în fața casei și, fără să-și întoarcă privirea de la cer, a început iar să vorbească:

— Mi-a plăcut atât de mult noaptea, pentru liniștea ei, siluetele fără umbră, privirile cu care nu se încrucișează ale tale ziua. De parcă două lumi își împart orasul fără să se cunoască, fără să-și închipuie reciprocitatea existentei celeilalte. O gramada de ființe umane apar la apusul soarelui și dispar în zori. Nu se știe unde se duc. Doar noi la spital le cunoaștem.

— Marturiseste totuși că e o poveste de scrântiti la cap. E greu de admis.

— Da, dar pentru asta n-o să ne oprim aici și n-o să ne petrecem noaptea tot repetându-ne aceste lucruri.

— În fine, dacă mă gândesc ce-mi mai rămâne din noaptea asta!

— Garează-ți mașina, te aștept sus.

Arthur și-a parcat mașina afară ca să nu-și trezească vecinii cu zgomotul făcut de poarta garajului. A urcat scara și a intrat în apartament. Lauren era așezată cu picioarele încrucișate, pe jos, în mijlocul salonului.

— Vizai canapeaua? o întreba el amuzat.

— Nu, vizăm covorul și sunt exact pe el.

— Mincinoso, sunt sigur că vizai canapeaua.

— Iar eu îți spun că vizăm covorul!

— Trisezi.

— Voiam sa-ti fac un ceai, dar... ar trebui sa te duci la culcare, nu-ti mai ramân decât putine ore de dormit.

El o întreba despre împrejurările în care s-a produs accidentul, ea îi povesti capriciul „batrânei englezoaice” Triumph pe care o adora, îi vorbi de week-end-ul la Carmel de la începutul verii ce se terminase la Union Square.

Nu stia ce se petrecuse.

— Si iubitul dumitale?

— Ce-i cu iubitul meu?

— Te duceai la el?

— Reformuleaza-ti întrebarea, spuse Lauren surâzând, întrebarea dumitale este: „Ai un iubit?”

— Aveai un iubit? repeta Arthur.

— Multumesc pentru imperfect; mi s-a întâmplat si asa ceva.

— Nu mi-ai raspuns.

— Te priveste?

— Nu, la urma urmelor, nu vad de ce ma amestec. Arthur se întoarse si se îndrepta spre dormitor, invitând-o din nou pe Lauren sa se odihneasca pe pat, în vreme ce el se va instala în salon. Îi multumi pentru galanteria lui, dar o sa-i fie foarte bine pe canapea. El se duse la culcare prea obosit ca sa se mai gândeasca la tot ce implica seara aceea, or sa mai vorbeasca mâine. Înainte de a închide usa, îi ura noapte buna. Ea îi ceru o ultima favoare: „N-ai vrea sa ma saruti pe obraz?” Arthur își înclina capul într-o parte, întrebator: „Asa ai aerul unui baietel de zece ani; nu ti-am cerut altceva decât sa ma saruti pe obraz. De sase luni nimeni nu m-a mai luat în brate”. El se întoarse înapoi, se apropie de ea, o apuca de dupa umeri si o saruta pe amândoi obrazii. Ea își sprijini capul pe pieptul lui. Arthur se simti stîngaci si descumpanit. Neîndemînatic, își strînse bratele în jurul soldurilor ei fine. Ea își luneca obrazul de umarul lui.

— Multumesc, arthur, îți multumesc pentru tot. Acum du-te la culcare, o sa fii epuizat. Te trezesc eu cînd trebuie.

El se duse în dormitor, își scoase puloverul și camasa, își arunca pantalonii pe un scaun și se baga sub plapuma. În câteva minute, îl cuprinse somnul. Când dormea deja adânc, Lauren, care rămăsese în salon, închise ochii, se concentra și ateriza într-un echilibru precar pe bratul fotoliului din fata patului. Se uita la el cum doarme. Chipul lui Arthur era senin, ba chiar zarea pe el un surâs în colțul buzelor. Petrecu minute întregi privindu-l pînă ce și pe ea o cuprinse somnul. De la accident, era prima oară ca dormea.

Cînd se trezi ea, pe la ora zece, el încă dormea adânc.

„Fir-ar al naibii!” tipa ea; se azeza lînga pat și-l zgîtîi tare. „Trezeste-te, e foarte tîrziu!” El se-ntoarse pe partea cealaltă și bombani:

— Mai încet, Carol-Ann!

— Frumos, foarte frumos! Gata, ne trezim, nu e Carol-Ann, ci e zece și cinci!

Mai întîi, Arthur își deschise încet ochii, apoi îi făcu mari de tot și sari în capul oaselor pe pat.

— Comparatia te deceptioneaza, nu? Întreba ea.

— Esti aici, nu visam?

— Chestia asta ai fi putut s-o eviti, ma asteptam la ea.

Ar trebui sa te grabesti, e trecut de zece.

— Ce? Tipa el la rîndul lui, trebuia sa ma trezesti.

— Nu sunt surda! Carol-Ann e surda? Îmi pare rau, am adormit, asta nu mi s-a mai întîmplat de la spital. Speram sa sarbatoresc asta cu domneata, dar vad ca n-ai chef.

Du-te și te pregateste!

— Asculta, nu-ti da osteneala sa iei tonul acesta persiflant! Mi-ai stricat toata noaptea și acum o iei de dimineata? Te rog frumos!

— Esti teribil de amabil dimineata, îmi placi mai mult cînd dormi.

— Îmi faci o scena?

— Nu visa și du-te de te-mbraca! Altfel, iar o sa fie vina mea.

— Bineînțeleș ca-i vina dumatăle și fii dragută și iese din dormitor fiindcă sunt gol pușca sub plapuma.

— Acum ești pudic?

O rugă să-l scutească de o scenă de menaj încă de la deșteptare și avu ideea nefericită să-și termine fraza cu un „ca dacă nu...”. „Dacă nu, e deseori prea mult spus!”

Ii răspunse ea prompt. Cu un ton acru îi ura o zi bună și disparu subit. Arthur se uita în jurul lui, ezita câteva clipe și pe urmă o striga: „Lauren? Gata, știu că ești aici. Ma faci să cred că ai o fire rea. Hai, iese de unde te-ai bagat, e stupid”. Gol și gesticulând în mijlocul salonului, privirea i se încrucișă cu cea a vecinului din față care privea scena cu o uimire nedisimulată. Arthur se arunca pe canapea, apuca pledul, îl înfasura pe el și se îndreptă spre baie șoptind: „Sunt gol pușca, în mijlocul salonului, mai în întârziere ca niciodată și vorbesc singur! Ce-i cu chestia asta de ticniti?”

Intrând în baie, deschise ușile dressingului și întreba încet: „Lauren, ești aici?” Nu primi nici un răspuns și fu decepționat. Atunci făcu un dus în viteză. Iesind din baie, alergă spre dormitor, făcu iar exercițiul cu dressin-

gul și, în absența oricărei reacții, se îmbracă într-un costum. De trei ori trebui să-și refacă nodul la cravată și tuna și fulgeră: „și mai am și două mâini stângi, în dimineața asta.” O dată îmbrăcat, se duse la bucatărie, sco-

tocii în sertar după chei, dar acestea erau în buzunarul lui. Iesi în grabă mare din apartament, se opri brusc, se-ntoarse înapoi și deschise ușa: „Lauren, tot nu ești aici?” Câteva clipe de tăcere, apoi rasuci cheia în broasca de două ori. Coborând pe scara interioară direct în garaj, își căută mașina, își aminti că o parcase afară, traversă iar coridorul alergând și ajunse în sfârșit în stradă. Ridicându-și ochii, își zări din nou vecinul care se uita la el cu un aer perplex. Îi surâse jenat, bagă cu stângăcie cheia în broasca portierei, se așeză la volan și demară în mare viteză. Când ajunse la birou, asociatul lui era în hol, dadu de câteva ori din cap când îl văzu și făcu o mută acra înainte de a i se adresa.

- Poate c-ar trebui sa iei câteva zile de concediu.
- Paul, ia-o asa cum e si nu ma mai fute la cap în dimineata asta.
- Dragut, esti foarte dragut.
- N-o sa începi si tu?
- Ai revazut-o pe Carol-Ann?
- Nu, n-am revazut-o pe Carol-Ann, am terminat cu Carol-Ann, stii prea bine.
- Ca sa fii în starea asta, sunt doar doua posibilitati:Carol-Ann sau una noua.
- Nu, nu-i nici una noua. Da-te la o parte, sunt deja în întârziere.
- Nu zau, nu-i decât unsprezece fara un sfert. Cum o cheama?
- Pe cine?
- Te-ai uitat la tine cum arati?
- Cum arat?
- Trebuie ca ti-ai petrecut noaptea cu un car de asalt,povesteste-mi!
- Dar n-am ce sa-ti povestesc.
- Si telefonul tau de azi-noapte, cu toate tâmpeniile pe care mi le-ai spus? Cine era?

Arthur se uita la asociatul lui.

. — Asculta, ieri seara am mâncat nu stiu ce porcarie,azi-noapte am avut un cosmar si am dormit foarte putin. Te rog, n-am nici un chef, lasa-ma sa trec, sunt într-adevar în întârziere.

Paul se dadu la o parte. Când Arthur trecu prin fata lui, îl batu pe umar: „Sunt prietenul tau, nu-i asa?" Arthur se întoarse si Paul adauga:

- Daca ai avea necazuri, mi-ai spune, nu?
- Ce te-a apucat? Am dormit prost azi-noapte, asta-i tot, nu face din asta o întreaga poveste!
- Bine, bine. întâlnirea este la ora unu, te vezi cu ei sus la Hyatt

Embarcadero, mergem împreună dacă vrei și mă întorc pe urmă la birou.

— Nu, o să iau mașina, am o întâlnire după aia.

— Cum vrei.

Arthur intră în birou, își puse servietă pe masă și se așeză; își chemă asistenta, îi ceru o cafea, își rasuci fotoliul spre vederea de pe fereastră, se lăsa un pic pe spate și începu să se gândească.

Peste câteva clipe, Maureen bată la ușă, cu o stampilă într-o mână și o cească în cealaltă, cu o gogoasă în echilibru pe marginea farfurioarei. Puse bautura fierbinte pe un colț al mesei.

— V-am pus lapte în ea, presupun că e prima dumneavoastră cafea în dimineața asta.

— Multumesc. Cum arată?

— De parcă „încă nu mi-am baut prima cafea de dimineața”.

— Încă nu mi-am baut prima cafea de dimineața!

— Aveți niste mesaje. Luati-va liniștit micul dejun, nu e nimic urgent, va las niste scrisori de semnat. Va e bine?

— Da, mi-e bine, sunt doar foarte obosit.

Chiar în clipa aceea, în încăperea apară Lauren, ratând de puțin colțul biroului. Dispară imediat din câmpul vizual al lui Arthur, cazând pe covor. El se scula dintr-o saritură:

— Te-ai lovit?

— Nu, nu, sunt bine, spuse Lauren,

— De ce să mă fi lovit? întrebă Maureen.

— Nu, nu dumneata, relua Arthur.

Maureen se uita prin încăperea de jur-împrejur.

— Nu suntem foarte numeroși.

— Gândeam cu voce tare.

— Va gândeați cu voce tare că mă-am lovit?

— Nu, mă gândeam la altcineva și mă-am exprimat cu

voce tare, nu ti se întâmpla niciodata?

Lauren se asezase, picior peste picior, pe coltul mesei si se decise sa-l interpeleze pe Arthur.

— Nu esti obligat sa ma compari cu un cosmar! spuse ea.

— Dar nu te-am numit cosmar.

— Ei bine, asta ar mai lipsi, mai gasiti si alte cosmaruri care sa va prepare cafeaua? raspunse Maureen.

— Maureen, nu cu dumneata vorbesc!

— Este vreo fantoma în birou sau sunt eu atinsa de orbire partiala si-mi scapa ceva?

— Scuza-ma, Maureen, e ridicol, eu sunt ridicol, sunt epuizat si vorbesc cu voce tare, mi-e mintea complet în alta parte.

Maureen îl întreba daca a auzit de depresia de surmenaj. „stiti ca trebuie reactionat la primele semne, dupa aia poti avea nevoie de luni de zile ca sa-ti revii.”

— Maureen, nu fac nici o depresie de surmenaj, am avut o noapte proasta, asta-i tot.

Lauren relua firul:

— Ah! vezi, noapte proasta, cosmar...

— Termina, te rog, asa nu se poate, lasa-ma un minut!

— Dar n-am spus nimic! exclama Maureen.

— Maureen, lasa-ma singur, trebuie sa ma concentrez, o sa fac putina relaxare si totul o sa fie bine.

— O sa faceti putina relaxare? Ma îngrijorati, dle Arthur. Ma îngrijorati foarte tare.

— Ba nu, totul e bine.

O ruga sa-l lase singur si sa nu-l dea la telefon, avea nevoie de liniste. Maureen iesi fara tragere de inima din birou si închise usa. Pe culoar se încrucisa cu Paul si-i ceru sa-l vada câteva clipe în particular.

Ramas singur în birou, Arthur o fixa din priviri pe Lauren.

— Nu poti aparea asa, pe neasteptate, o sa ma pui în niste situatii penibile.

— Voiam sa ma scuz pentru azi-dimineata, am fost dificila.

— E vina mea, eram într-o dispozitie execrabila.

— Nu o sa ne petrecem dimineata scuzându-ne unul pe celalalt! Voiam sa-ti vorbesc.

Paul intra fara sa bata la usa.

— Pot sa-ti spun o vorba?

— Asta si faci.

— Tocmai am vorbit cu Maureen. Ce ai?

— Dar lasati-ma-n pace! Fiindca am venit si eu o data în întârziere si obosit, asta nu înseamna ca trebuie sa fiu declarat imediat depresiv.

— Nu ti-am spus ca esti depresiv.

— Nu, dar asta mi-a sugerat Maureen. Se pare ca am o figura halucinanta în dimineata asta.

— Nu halucinanta, halucinata.

— Sunt halucinat, batrâne.

— De ce? Ai întâlnit pe cineva?

Arthur își desfăcu bratele si făcu da din cap, cu o privire ghidusa.

— Ah, vezi ca nu-mi poti ascunde nimic; eram sigur. O cunosc?

— Nu, asa ceva e imposibil.

— Vorbeste-mi despre ea! Cine e? Când o întâlnesc si eu?

— Asta o sa fie foarte complicat, e un spectru. Apartamentul meu este bântuit de un spectru, am descoperit asta ieri seara, din întâmplare. Este o femeie fantoma care locuia în dulapul din baie. Am petrecut noaptea cu ea, dar cu gânduri cinstite, e foarte frumoasa în genul fantoma, nu... (si imita un monstru)... nu, pe bune, un foarte frumos strigoi, de fapt nu-i un

strigoi, e din categoria celor ce ramân fiindcă n-au plecat chiar de tot, ceea

ce explica lucrurile. Acum ti-e mai clar?

Paul se uita la prietenul lui cu compasiune.

— Bine, te trimit la un doctor.

— Termina, Paul, mi-e foarte bine. și adresându-se lui Lauren:

— N-o să fie ușor.

— Ce n-o să fie ușor? întreba Paul.

— Nu cu tine vorbeam.

— Vorbeai cu fantoma? E aici, în birou?

Arthur îi aminti că e vorba de o femeie și-l informa că aceasta e așezată chiar lângă el, pe colțul biroului.

Paul îl privi dubitativ și trecu încet cu palma pe masa de lucru a asociatului său.

— Asculta, știu că te-am pacalit deseori cu tâmpeniile mele, dar acum, Arthur, mă sperii, nu te vezi cum arăți astăzi, dar ai aerul că ești pe marginea prăpastiei.

— Sunt obosit, am dormit puțin și cu siguranță arăt groaznic, însă sunt în plină formă în interior. Te asigur că totul merge foarte bine.

— Ți-e foarte bine în interior? Exteriorul pare a fi în stare proastă. Cum le e partilor laterale?

— Paul, lasă-mă să lucrez, ești prietenul, nu psihiatrul meu. De altfel, n-am psihiatru. N-am nevoie de așa ceva.

Paul îi ceru să nu vină la întâlnirea de semnare a contractului pe care o aveau imediat. Arthur avea să-i facă să-și piardă contractul. „Cred că nu-ți dai bine seama de

starea în care ești, sperii oamenii.” Lui Arthur îi sari tandara, se scula, apuca servieta și se îndreptă spre ușă.

— Bine, sperii oamenii, am o figură halucinantă, atunci mă duc acasă, da-te la o parte, lasă-mă să ies. Vino, Lauren, plecam!

— Esti un geniu, Arthur, faci un numar grozav.

— Nu fac nici un numar, Paul, ai un spirit prea, cum sa spun, conventional ca sa-ti imaginezi ce traiesc eu. Noteaza ca nu ma supar pe tine, eu însumi am evoluat enorm de ieri seara.

— Totusi, ti-ai auzit povestea, este ceva colosal!

— Da, ai mai spus asta. Asculta, nu-ti face griji pentru nimic, de vreme ce te propui sa-ti asumi singur semnarea contractului e foarte bine, am dormit într-adevar foarte putin, ma duc sa ma odihnesc, îti multumesc, ma întorc mâine, o sa-mi fie mult mai bine.

Paul îl îndemna sa-si ia câteva zile de odihna, cel puțin pâna la sfârșitul săptămânii; un mutat este întotdeauna epuizant. Îi oferi serviciile lui pentru week-end, daca avea nevoie de ceva. Arthur îi multumi ironic, iesi din birou si coborî în fuga pe scari. Iesi din cladire si o cauta pe Lauren pe trotuar.

— Esti aici?

Lauren aparut, asezata pe capota masinii.

— Îti creez probleme, îmi pare nespus de rau.

— Nu, sa nu-ti para rau. La urma urmei, n-am mai facut asta de multa vreme.

— Ce anume?

— Sa trag chiulul. O zi întreaga împreuna cu Domnul Chiuli

La fereastra, Paul, cu fruntea încruntata, se uita la asociatul lui cum vorbește singur pe strada, deschide portiera din dreapta fata fara nici un motiv si o închide la loc, da ocol masinii si se asaza la volan. Fu convins ca cel mai bun prieten al lui face o depresie de surmenaj sau ca a avut un accident cerebral. Instalat pe locul lui, Arthur își puse mâinile pe volan si ofta. O fixa pe Lauren cu privirea, surâzând în tacere. Jenata, ea îi raspunse la surâs.

— E enervant sa fii luat drept nebun, nu-i asa? si înca nu te-a tratat drept curva!

— De ce? Explicatia mea era confuza?

— Nu, câtusi de putin. Unde mergem?

— Sa luam un mare mic dejun si sa-mi povestesti totul de-a fir a par.

De la fereastra biroului, Paul continua sa-si supravegheze prietenul garat jos, în fata intrarii cladirii. Când îl vazu vorbind singur în masina, adresându-se unui personaj invizibil si imaginar, se hotârî sa-l sune pe telefonul mobil. De îndata ce Arthur îi raspunse, îi ceru sa nu porneasca masina, cobora imediat, trebuia sa-i vorbeasca.

— Despre ce? întreba Arthur.

— De asta cobor!

Paul dadu fuga pe scara, traversa curtea si ajunse în fata Saab-ului, deschise portiera conducatorului si aproape ca se aseza pe genunchii celui mai bun prieten al lui.

— Da-te mai încolo!

— Dar urca-te pe partea cealalta, ce dracu'!

— Daca nu te superi, conduc eu!

— Nu înțeleg, vorbim sau rulam?

— si una, si alta, schimba locul!

Paul îl împinse pe Arthur si se instala la volan, învârti cheia de contact si masina iese din parcare. Ajuns la prima intersectie, frâna brusc.

— Doar o întrebare prealabila: fantoma ta e în masina cu noi în clipa asta?

— Da, sta pe bancheta din spate, din cauza felului tau nepoliticos de a intra în masina.

Paul își deschise atunci portiera, coborî din masina, înclina spatarul scaunului sau si se adresa lui Arthur:

— Fii dragut, spune-i lui Casper sa coboare si sa ne lase. Am nevoie sa discut cu tine între patru ochi. Va reîntâlniti acasa la tine!

Lauren aparut la fereastra portierei din dreapta.

— Ma gasesti la North-Point, spuse ea, ma duc sa ma plimb acolo. stii, daca e prea complicat, nu esti obligat sa-i spui adevarul, nu vreau sa te pun într-o situatie imposibila!

— E asociatul si prietenul meu, nu-l pot minti.

— Vorbeste cât vrei despre mine cu torpedoul, relua Paul. Eu, ca sa vezi, ieri seara am deschis frigiderul, am vazut lumina, am intrat în el si am vorbit despre tine cu untul si o salata vreme de o jumatate de ora.

— Nu vorbesc de tine cu torpedoul, ci cu ea!

— Atunci, o sa-i ceri lui Lady Casper sa se duca sa-si calce cearsaful pentru ca noi doi sa putem vorbi un pic!

Ea disparu.

— A plecat tipul? întreba Paul cam nervos.

— E o tipa, nu un tip! Da, a plecat, esti atât de grosolan! Bun, de-a ce te joci?

— De-a ce ma joc? întreba Paul strâmbându-se.Redemara.

— Nu, preferam doar sa fim singuri, voiam sa-ti vorbesc despre niste chestii personale.

— Despre ce?

— Despre efectele secundare care apar uneori la mai multe luni dupa o despartire.

Si Paul îi dadu drumul la o lunga tirada: Carol-Ann nu era facuta pentru el, considera ca ea-l facuse sa sufere foarte mult degeaba si ca nu merita sa sufere pentru ea.La urma urmelor, femeia asta era o infirma a fericirii. Fa-

cea apel la cinstea lui, ea nu merita starea în care traise Arthur dupa ce se despartisera. De când cu Karine, nu mai fusese niciodata atât de distrus. Cu Karine, înțelegea,pe când, sinceri sa fim, Carol-Ann...

Arthur îi atrase atentia ca pe vremea frumoasei Karine, aveau nouasprezece ani si ca, pe deasupra, nu flirtase niciodata cu ea. De douazeci de ani îi tot vorbea Paul de ea, doar fiindca el o vazuse primul! Paul nega pâna si ca ar fi evocat-o. „Cel puțin de doua-trei ori pe an!" îi

re-

plica Arthur. „Zbang! si sare dintr-o cutie cu amintiri. Nu reusesc nici macar sa-mi amintesc cum arata la fata!" Paul începu sa gesticuleze, dintr-o data excedat.

— Dar de ce n-ai vrut niciodata sa-mi spui adevarul în legatura cu ea? Recunoaste ca ai iesit cu ea si, de vreme ce sunt douazeci de ani de atunci, cum spui tu, acum se aplica prescriptia!

— Ma calci pe nervi, Paul! Nu-mi spune mie ca ai coborât din birou alergând si ca traversam tot orasul pentru ca, dintr-o data, ti-a venit sa-mi vorbesti despre Karine Lowenski! De altfel, unde mergem?

— Nu-ti amintesti cum arata la fata, dar nu i-ai uitat numele de familie!

— Asta era subiectul tau important?

— Nu, îți vorbesc despre Carol-Ann.

— De ce-mi vorbesti de ea? E a treia oara în dimineata asta. N-am mai vazut-o si nu ne-am mai telefonat. Daca esti îngrijorat din cauza asta, nu merita osteneala sa coborâm cu masina mea pâna la Los Angeles, fiindca, pe nesimtite, tocmai am trecut prin port si suntem deja în South-Market. Ce e, te-a invitat ea la cina?

— Cum îți poti închipui ca vreau sa iau cina cu Carol-Ann? Pe vremea când erati împreuna, îmi venea greu sa o fac si erai si tu totusi la masa.

— Atunci, despre ce-i vorba? De ce ma pui sa traversez jumatate din oras?

— Asa, ca sa-ti vorbesc si ca sa-mi vorbesti.

— Despre ce?

— Despre tine!

Paul coti la stânga si trase Saab-ul în parkingul unei cladiri mari cu patru etaje, cu fatada acoperita de faianta alba.

— Paul, stiu ca o sa-ti para o nebunie, dar într-adevar am întâlnit o fantoma!

— Arthur, stiu ca o sa-ti para o nebunie, dar te duc într-adevar sa-ti faci

un bilant medical!

Arthur, care se uita la prietenul lui, întoarse brusc capul fixând frontispiciul ce împodobește intrarea cladirii:

— M-ai adus la o clinica? Esti serios? Nu ma crezi?

— Ba da, te cred! si o sa te cred si mai mult când vei fi facut un scaner.

— Vrei sa fac un scaner?

— Asculta-ma bine, girafa mare ce esti! Daca sosesc într-o zi la birou cu figura unuia care a stat întepenit pe o scara rulanta o luna de zile, daca plec din birou furios când de obicei nu-mi pierd calmul niciodata, daca ma

vezi de la fereastră mergând pe trotuar cu bratul ridicat la nouazeci de grade pe orizontala, apoi deschizând portiera masinii unui pasager care nu exista, daca nu ma multumesc cu efectul produs si continuu sa vorbesc gesticulând în masina, ca si când as vorbi cu cineva, dar nu e nimeni în ea, chiar nimeni, si daca drept singura explicatie îti spun ca am întâlnit o fantoma, sper sa fii la fel de nelinistit pentru mine cum sunt eu nelinistit pentru tine în momentul asta.

Arthur schita un surâs.

— Când am întâlnit-o în dulap, am crezut ca-mi faceai tu un banc.

— Mergi cu mine, mergem sa ma linistesc acum!

Arthur se lasa tras de mâna pâna în holul de primire al clinicii.

Receptionista îi urmari din privire. Paul îl instala pe Arthur pe un scaun, dându-i ordin sa nu se miste. Se purta cu el asa cum îl tratezi pe un copil nu prea cuminte de care te temi în orice moment sa nu-ti fuga de sub ochi. Apoi se duse la receptie si o striga pe tânara femeie spunând raspicat:

— E o urgenta!

— De ce tip? îi replica ea, cu o anumita dezinvoltura în glas, în vreme ce tonul luat de Paul îi trada clar nerabdarea si enervarea.

— A tipului asezat acolo, pe fotoliu!

— Nu, va întreb de ce natura e urgenta?

— Traumatism cranian!

— Cum s-a întâmplat?

— Dragostea e oarba, iar el își petrece timpul încasând lovituri cu bastonul alb în cap și, bineînțeles, sfârșeste cu capul spart!

Receptionista găsi replica lui Paul foarte haioasă, fără să fie totuși sigură că i-a priceput sensul. Fără programare și fără o trimitere nu putea face nimic pentru el, îi pareea rău „Ca să-ți pară chiar rău, mai asteapta puțin!” O să-ți pară rău când va termina el de vorbit, o anunță Paul, întrebându-o cu o voce autoritară dacă, într-adevăr, clinica aceea era a doctorului Bresnik? Ea dădu din cap ca da. El îi explica pe un ton la fel de viu ca în aceasta

clinica veneau cei saizeci de colaboratori ai cabinetului lui de arhitectură să-și facă în fiecare an controlul medical, să-și aducă pe lume sau la vaccinat copiii, să se îngrijească de gripă, de anghină și de alte mizerii.

Fără să-și traga rasuflarea, continua explicându-i că toți acești pacienți simpatici și totuși clienți ai acestei instituții medicale erau sub responsabilitatea energumenului ce se afla în fața ei, dar și a domnului ce este așezat cu aerul lui descumpanit pe fotoliul din hol.

— Prin urmare, domnișoară, ori Dr Bres... asta se ocupa de asociatul meu acum, ori îți garantez că nimeni de la noi nu va mai calca pe covorul perie al somptuoasei voastre clinici, nici măcar pentru a-și pune un plasture!

O ora mai târziu, Arthur, însoțit de Paul, începea o serie de examene în vederea unui check-up complet.

După o electrocardiogramă sub efort (a fost pus să pedaleze douăzeci de minute pe o bicicletă de apartament, cu o gramadă de electrozi lipiți pe piept), i s-a luat sânge (Paul n-a putut să rămână în încăperea). Apoi, un medic i-a făcut o serie de teste neurologice (i s-a cerut să ridice un picior, cu ochii deschiși și cu ochii închiși, a fost lovit cu un ciocanel pe cot, genunchi și barbă, ba chiar a fost scarpinat pe talpa piciorului cu un ac). În sfârșit, la presiunile lui Paul, au acceptat să-și facă un scaner. Sala scannerului era împartită în două de un mare perete de sticlă. Într-o parte, trona impresionantă masina cilindrică goală pe dinauntru pentru a i se

permite pacientului sa patrunda în ea cu toata lungimea corpului (de aceea, deseori era comparata cu un sarcofag gigantic), în partea cealalta, se afla o sala tehnica plina de pupitre si de monitoare legate între ele prin manunchiuri groase de cabluri negre. Arthur a fost lungit si legat cu niste curele la cap si la solduri pe o platforma îngusta acoperita cu un cearsaf alb, doctorul a apasat pe un buton facându-l sa avanseze în interiorul aparatului. Spatiul dintre pielea lui si peretii tubului era doar de câtiva centimetri, nu mai putea face nici o miscare. Fusesse avertizat ca va putea avea o extrema senzatie de claustrofobie.

Urma sa ramâna singur pe durata examenului, însa va putea sa comunice în orice clipa cu Paul si cu medicul, instalati de partea cealalta a peretelui de sticla. Cavitataea în care era închis era echipata cu doua mici difuzoare. Se putea conversa cu el din sala de control. Apasând pe mica para de plastic ce-i fusese strecurata în mâna, va activa microfonul si va putea vorbi. Usa a fost închisa si masina a început sa emita o serie de sunete percutante.

— E insuportabil ceea ce sufera? întreba Paul cu un aer amuzat.

Manipulatorul îi explica acestuia ca este destul de neplacut. Multi pacienti claustrofobi nu suporta examenul si-l constrâng sa întrerupa protocolul.

— Nu te doare deloc, însa izolarea si zgomotul fac acest examen dificil din punct de vedere nervos.

— si se poate vorbi cu el? mai întreba Paul.

Se putea adresa prietenului sau apasând pe butonul galben de lângă el. Manipulatorul preciza ca e mai bine sa o faca atunci când scannerul nu scoate nici un sunet, altfel miscarile falcii lui Arthur pot voala cliseele când acesta va raspunde.

— si acum îi vedeti interiorul creierului?

— Da.

— si ce se descopera?

— Orice forma de anomalie, un anevrism, de exem

plu...

Suna telefonul si doctorul ridica receptorul. Dupa câteva secunde de conversatie, se scuza la Paul. Trebuia sa lipseasca o clipa. îl ruga sa nu se atinga de nimic, totul era automat, o sa se întoarca peste câteva minute.

Dupa ce medicul a iesit din sala, Paul se uita prin geam la prietenul sau si pe buze i se ivi un surâs ciudat.

îsi îndrepta ochii spre butonul galben al microfonului. Dupa un moment de ezitare, apasa pe el:

— Arthur, eu sunt! Doctorul a trebuit sa plece, dar nu te nelinisti, sunt eu aici ca sa supraveghez ca totul se desfasoara cum trebuie. E incredibil câte butoane sunt în partea asta. Ai zice ca esti în cabina de comanda a unui avion. si cel care conduce sunt eu, pilotul a sarit cu parasuta! Asculta, batrâne, acum îmi zici si mie informatia aia? N-ai iesit cu Karine, dar te-ai culcat cu ea, nu?

Când iesira în parcare clinicii, Arthur avea sub brat vreo zece plicuri din hârtie Kraft continând rezultatele examenelor medicale, toate perfect normale.

— Acum ma crezi? întreba Arthur.

— Pe mine ma lasi la birou, iar tu te duci sa te odihnesti acasa, cum am vorbit.

— îmi eludezi întrebarea. Acum ca stii ca n-am o tumoare la cap, ma crezi?

— Asculta, du-te si te odihneste, totul poate veni de la o criza de surmenaj.

— Paul, eu ti-am jucat jocul cu bilantul medical, joaca-l si tu pe-al meu!

— Nu sunt sigur ca jocul tau ma amuza! Vorbim noi mai târziu despre asta, trebuie sa fug direct la întâlnire, o sa iau un taxi. îti telefonez eu mai târziu, în cursul zilei.

Paul îl lasa pe Arthur singur în Saab-ul lui. Acesta iese din parking si rula spre North-Point. în sinea sa, lui Arthur începea sa-i placa povestea,

eroina ei si situatiile pe care negresit o sa le provoace.

6

Restaurantul pentru turisti era cocotat pe faleza ce domina Pacificul. Sala era aproape plina si deasupra barului doua televizoare le dadeau posibilitatea convivilor sa urmareasca doua meciuri de base-ball. Pariurile erau în toi. Arthur si Lauren erau asezati la o masa la geam.

El tocmai se pregatea sa comande un cabernet-sau-vignon când, surprins de un fior, baga de seama ca ea-l mângâia cu piciorul gol, cu un surâs de victorie pe buze, cu ochii malitiosi. Atins în amorul lui propriu, o apuca de glezna si, urcând cu mâna pe piciorul ei, îi spuse:

— si eu te simt!

— Voiam sa fiu sigura.

— Acum esti.

Chelnerita care îi lua comanda îl întreba cu o expresia dubitativa a fetei:

— Ce anume simtiti?

— Nimic, nu simt nimic.

— Dar mi-ati spus adineauri „ si eu te simt”.

Adresându-se lui Lauren care afisa un surâs stralucitor:

— E usor, asa pot face sa fiu închis.

— Poate ca bine ati face, raspunse chelnerita ridicând din umeri si întorcându-i spatele.

— Pot sa va dau comanda? striga el.

— Vi-l trimit pe Bob, doar ca sa vad daca si pe el îl simtiti.

Bob se prezenta câteva minute mai târziu, aproape mai feminin decât colega lui. Arthur îi comanda oua jumari cu somon si un suc de rosii condimentat. De data asta, astepta sa plece chelnerul ca sa o întrebe pe Lauren despre singuratatea ei din ultimele sase luni.

Bob se oprise în mijlocul salii si, consternat, se uita la el cum vorbeste singur. Conversatia începuse, dar ea îl întrerupse chiar în mijlocul unei

fraze si-l întreba daca are la el telefonul mobil. Nevazând legatura, el dadu din cap ca da. „Deschide-l si prefa-te ca vorbesti la el, altfel chiar ca or sa te închida." Arthur se întoarse si constata ca lumea de la mai multe mese îl fixa din priviri, unele persoane fiind aproape deranjate de acest individ care vorbea în gol. își lua mobilul, mima ca formeaza un numar si rosti un „Alo!" cu voce foarte tare. Ceilalti îl mai fixara câteva secunde si, situatia redevenind aproape normala, își vazura mai departe de masa. O întreba din

nou, la mobil, pe Lauren. în primele zile, transparenta ei o amuzase. îi descrie senzatia de libertate absoluta pe care a trait-o la începutul aventurii sale. Gata cu întrebările despre cum sa te îmbraci, sa te coafezi, despre cum arati la fata, la corp, nimeni nu se mai uita la tine. Nu mai aveai nici o obligatie, nici un cadru, nici o nevoie sa stai la coada, treci înaintea tuturor fara sa jenezi pe nimeni, nimeni nu te mai judeca dupa atitudinile tale. Numai esti nevoit sa te prefaci ca esti discret, poti asculta conversatiile unora si altora, vedea invizibilul, poti auzi inaudibilul, te poti afla acolo unde n-ai dreptul sa fii, nu te mai aude nimeni.

— Ma puteam duce sa ma asez pe coltul biroului oval si sa ascult toate secretele de stat, sa ma urc pe genunchii lui Richard Gere sau sa fac un dus cu Tom Cruise.

Totul sau aproape totul îi era posibil, sa viziteze muzeele când sunt închise, sa intre la cinema fara sa plateasca, sa doarma în hotelurile de lux, sa se urce într-un avion de vânatoare, sa mearga pe vârful pilonilor de la

Golden Gate. Cu urechea lipita de mobil, Arthur avu curiozitatea sa afle daca Lauren încercase macar una din aceste experiente.

— Nu, am ameteli, mi~e groaza de avion, Washington e prea departe, nu stiu sa ma transport la asemenea distante, prima data am dormit ieri si atunci hotelurile de lux nu-mi slujesc la nimic, cât despre magazine, la ce sunt bune când nu te poti atinge de nimic?

— si Richard Gere, Tom Cruise?

— E ca si cu magazinele!

Ii explica foarte sincer ca nu e deloc amuzant sa fii o fantoma. Gasea ca e

mai degraba ceva patetic. Totul este accesibil, dar totul este imposibil. Le simtea lipsa oamenilor pe care-i iubea. Nu mai putea intra în contact cu ei.

„Nu mai exist. Îi pot vedea, dar asta-mi face mai mult rau decât bine. Poate ca asta este Purgatoriul, o singuratate vesnica.”

— Crezi în Dumnezeu?

— Nu, însa în situatia mea ai un pic tendinta sa repui în cauza ce crezi si ce nu crezi. Nu credeam nici în fantome.

— Nici eu, spuse el,

— Nu crezi în fantome?

— Dumneata nu esti o fantoma.

— Crezi?

— Dumneata n-ai murit, Lauren, inima îti bate într-un loc, iar spiritul îti este în viata în alt loc. Sunt despartite momentan, asta-i tot. Trebuie cautat de ce, si cum sa fie din nou unite.

— Remarca totusi ca e o despartire cu grele consecinte. Era un fenomen în afara câmpului lui de întelegere, dar nu voia sa se opreasca la aceasta constatare. Tot spânzurat de telefon, insista asupra vointei lui de a în-telege, trebuia cautat si gasit mijlocul de a o face sa se-ntoarca în corpul ei, trebuia sa iasa din coma, celedoua fenomene fiind legate, adauga el.

— Iarta-ma, dar acum cred ca ai facut un mare pas înainte în cercetarile dumitale!

Arthur nu se sinchisi de acest sarcasm si îi propuse sa se întoarca acasa si sa înceapa o serie de anchete pe Web. Voia sa vada tot ce are legatura cu coma: studii stiintifice, rapoarte medicale, bibliografii, istorisiri, marturii, în special cele despre cazurile de coma lunga din care pacientii își revenisera. „Trebuie sa-i gasim pe acestia si sa ne ducem la ei sa-i întrebam. Marturiile lor pot fi foarte importante.”

— De ce faci asta?

— Pentru ca n-ai de ales.

— Raspunde la întrebarea mea! Îti dai seama de implicatiile personale ale

demersului dumitale, de timpul pe care o sa ti-l ia? Ai o meserie, niste obligatii.

— Esti o femeie foarte contradictorie.

— Nu, sunt lucida. Nu vezi ca toata lumea s-a uitat strâmb la dumneata pentru ca zece minute ai vorbit singur la masa, stii ca data viitoare când o sa vii în acest restaurant ti se va spune ca nu mai au locuri? Pentru ca oamenilor nu le place diferenta, pentru ca un tip care vorbeste tare si gesticuleaza când nu ia masa cu nimeni, deranjeaza.

— Exista mai mult de o mie de restaurante în oras, asta îmi lasa o marja.

— Arthur, esti un dragut, cu adevarat dragut, dar esti nerealist.

— Fara sa vreau sa te ranesc, în materie de nerealism, cred ca în situatia actuala ai fata de mine o lungime avans.

— Te joci cu cuvintele, Arthur. Nu-mi face promisiuni în vânt, n-o sa poti niciodata sa rezolvi o asemenea enigma.

— Eu nu fac niciodata promisiuni în vânt si nu sunt dragut!

— Nu-mi da sperante inutile, pur si simplu n-o sa ai timp.

— Nu-mi place sa fac asa ceva într-un restaurant, dar daca ma obligi...
Scuza-ma o clipa!

Arthur se prefacu ca închide telefonul, se uita la ea fix, îl deschise din nou si facu numarul asociatului sau. Multumindu-i pentru timpul pe care i l-a consacrat în dimineata aceea, pentru atentia pe care i-a aratat-o, linistindu-l cu câteva fraze, îi explica lui Paul ca efectiv este în pragul unei crize de surmenaj si ca e mai bine pentru întreprindere si pentru el sa se opreasca mai multe zile. Ii comunica unele informatii specifice pentru dosarele în curs si-i spuse ca Maureen va sta la dispozitia lui. Prea obosit ca sa plece undeva, ramânea oricum acasa si putea fi contactat la telefon.

— Gata, acum sunt eliberat de orice obligatie Profesionala si îti propun sa ne începem imediat cercetarile.

— Nu stiu ce sa spun.

— începe prin a ma ajuta cu cunostintele durrutai medicale.

Bob aduse nota de plata uitându-se lung la Artnui. Acesta casca ochii, facu o mimica înspaimântătoare, scoase limba și sari de la masa. Bob facu un pas înapoi.

— Așteptam mai mult de la dumneata, Bob, sunt foarte decepționat. Vino, Lauren, locul asta e nedemn de noi.

În mașina care-i ducea înapoi spre apartament Arthur îi explica lui Lauren metodologia de investigație pe care socotea să o aplice. Își schimbă punctele de vedere și se pusese de acord asupra unui plan de bataie.

7

Întors acasă, Arthur se instala la masa de lucru, își aprinse computerul și se conecta pe Internet. „Autostrazile informatice” îi permiteau să accedă instantaneu la site-uri de baze de date privind subiectul care-l interesa.

Formulase o cerere pe softul de căutare, bătând numai cuvântul „Coma” în căsuța respectivă, și Web-ul îi propusese mai multe adrese de site-uri conținând publicații, mărturii, expuneri și conversații pe acest subiect. Lauren veni să se așeze pe colțul biroului.

Prima oară s-au conectat la serverul lui Memorial Hospital, rubrica de Neuropatologie și traumatologie cerebrală. O publicație recentă a profesorului Silverstone privind traumatismele craniene le permise să accedă la clasificarea diferitelor tipuri de coma după scara Glasgow: trei cifre indicau reactivitatea la stimulii vizuali, auditivi și senzitivi. Lauren corespundea claselor 1.1.2, adunarea acestor trei cifre determină o coma de clasă 4, denumită și „coma depasită”. Un server îi trimise spre o altă bibliotecă de informații ce dădea detalii asupra câmpurilor de analize statistice privind evoluțiile pacienților în fiecare familie de coma. Nimeni nu revenise niciodată dintr-o călătorie făcută la „clasa a patra”...

Numeroase diagrame, secțiuni axonometrice, desene, rapoarte de sinteză, surse bibliografice fură încărcate în computerul lui Arthur, apoi imprimare. În total, aproape șapte site-uri de informații clasate, triate și re-
perționate pe centre de interes.

Arthur comandă o pizza și două beri și exclamă că nu le mai rămân

acum decât să citească. Lauren îl întreba din nou de ce face toate astea. El răspunde: „Din datorie îți atașez de cineva care într-un timp foarte scurt m-a învățat | multe lucruri și mai ales unul, gustul fericirii. Tu trebuie să știi, spuse el tutuind-o pentru prima dată, toate visele au un pret!” și își relua lectura, adnotând ce nu înțelegea, adică aproape tot. Pe măsura ce înainta cu cititul, Lauren îi explica termenii și raționamentele medicale.

Arthur prinse o foaie mare de hârtie pe planseta lui de arhitect și începu să scrie pe ea sinteza notitelor pe care le strânsese. Clasând informațiile pe grupe, le încercuia și le lega între ele în ordinea relațiilor. Astfel prindea contur în mod progresiv o gigantică diagramă, ducând la o a doua foaie pe care raționamentele alcatuiau niste concluzii.

Două zile și două nopți au fost astfel consacrate încercărilor de a înțelege, de a imagina o cheie a enigmei ce li se impunea.

Două zile și două nopți pentru a ajunge la concluzia că această stare, coma, rămâne și va mai rămâne încă ani de zile și pentru câțiva cercetători o zonă foarte obscură în care corpul trăia despartit de spiritul care-l anima și-i

da un suflet. Epuizat, cu ochii înroșiți, Arthur adormi pe podea; Lauren, așezată la planseta de arhitect, se uita la diagramă, parcurgându-i cu degetul săgețile și notând în treacăt, nu fără a fi surprinsă, că foaia i se ondula sub aratator.

Se lasă pe vine lângă el, își freca mâna de mochetă, apoi își trecu palma de-a lungul antebratului lui: firele de păr se sculară. Atunci, schiță un surâs, îl mângâie pe Arthur pe cap și, gânditoare, se lungi lângă el.

Arthur se trezi peste șapte ore. Lauren era tot așezată la masa de arhitect.

El se freca la ochi și îi adresa un surâs pe care ea îl întoarse.

— Ai fi fost mai bine în pat, dar dormeai așa de frumos că n-am îndrăznit să te trezesc.

— Dorm de mult?

— De mai multe ore, dar nu de destule ca să-ți recuperezi nopțile nedormite.

Voia să bea o cafea și să se refacă, dar ea-l întrerupse din avânt.

Angajamentul lui o misca foarte mult, dar își dădea osteneala degeaba. Nu era medic, iar ea doar interna și ei doi n-aveau să rezolve problematica ridicată de coma.

— și ce propui?

— Să bei o cafea așa cum ai spus, să faci un dus bun și să iesim la plimbare. Nu poți trăi în autarhie, închis în apartament sub pretextul că gazduiești o fantomă.

Se ducea deja să bea cafeaua, după aceea mai vedeau ei și voia să termine cu „fantomă”, săptămână cu orice, dar nu cu o fantomă. Ea-l întreba ce vrea să spună prin „orice”, dar el refuză să răspundă. „O să spun lucruri dragute și pe urmă o să te superi pe mine.”

Lauren ridică din sprâncene, interogativă, întrebându-l ce sunt acelea „lucruri dragute”. El insistă ca ea să uite ce-a spus el, dar, așa cum banuia, insistă degeaba.

Ea-și puse mâinile-n solduri, se posta în fața lui și insistă:

— Ce-nseamnă „lucruri dragute”?

— Uita ce ti-am spus, Lauren. Nu ești o strigoaică, asta-i tot.

— și atunci ce sunt?

— O femeie, o foarte frumoasă femeie, iar acum mă duc să fac un dus.

Ieși din camera fără să întoarcă spre ea capul. Lauren mângâie din nou mocheta, încântată. O jumătate de ora mai târziu, Arthur își tragea pe el niște blugi și un pulover gros de casmir și ieșea din baie. Își manifesta pofta de a mânca o bucată de carne bună. Ea îi atrase atenția că nu este decât ora zece dimineața, dar el îi replică imediat că la New York este ora de luat prânzul, iar la Sydney cea de luat cina.

— Dar, dar nu suntem nici la New York, nici la Sydney, suntem la San Francisco.

— Asta nu-i va schimba cu nimic gustul fripturii mele.

Lauren voia ca el să se întoarcă la adevărata lui viață și i-o spuse. El avea sansă să aibă o viață adevărată și trebuia să profite de ea. N-avea dreptul să lase totul balta dintr-o dată. El refuză ca ea să dramatizeze. În

definitiv,

nu-si lua decât câteva zile libere, dar, dupa parerea ei, lua parte îndeosebi la un joc periculos si fara iesire. El facu explozie:

— E formidabil sa auzi asta din gura unui medic, credeam ca nu exista fatalitate, ca atâta vreme cât exista viata exista si speranta, ca totul este posibil. De ce eu sunt acela care crede în astea mai mult decât tine?

Tocmai pentru ca ea este medic, raspunse Lauren, pentru ca are pretentia ca e lucida, convinsa ca îsi vor pierde timpul, timpul lui.

— Nu trebuie sa te atasezi de mine, n-am nimic ce sa-ti ofer, nimic ce sa-mpart cu tine, nimic ce sa-ti dau, nu pot nici macar sa-ti fac o cafea, Arthur!

— Prostii! Daca nu poti sa-mi faci o cafea, nu mai e nici un viitor posibil? Nu ma atasez de tine, Lauren, nici de tine si nici de nimeni, de altfel. Nu eu am cerut sa te-ntâlnesc în dulapul meu, numai ca tu erai în el, asta-i viata, asa stau lucrurile. Nimeni nu te aude, nu te vede, nu comunica cu tine.

Avea dreptate, continua el, a te ocupa de problema eie ceva riscant, pentru amândoi, pentru ea, pentru falsa speranta pe care te facea sa o nutresti, pentru el, „pentru timpul pe care or sa mi-l ia toate astea si pentru hara-babura în care îmi baga viata, dar exact asta-i viata”.

N-avea alta alternativa. Ea era aici, în preajma lui, în apartamentul lui „care este si apartamentul tau”, era într-o situatie delicata, iar avea grija de ea, „asa se face într-o lume civilizata, chiar daca asta comporta si riscuri”.

Dupa el, sa-i dai un dolar unui closard când iesi din supermarket e un lucru usor care nu te costa nimic. „Numai când dai din putinul pe care-l ai dai cu adevarat.”

Ea nu stia mare lucru despre el, dar el avea pretentia ca e dintr-o bucata si hotarât, oricât l-ar costa asta, sa mearga pâna la capat.

Ii ceru cu tarie sa-i lase dreptul de a o ajuta, spunându-i cu insistenta ca singurul lucru din viata adevarata care-i ramânea ei era sa accepte sa primeasca. Daca ea credea ca el nu reflectase înainte de a se angaja în

povestea asta, avea foarte mare dreptate. Nu reflectase absolut deloc. „Pentru ca tocmai când calculezi, când analizezi argumentele pro si contra, îti trece viata si nu se petrece nimic.”

— Nu stiu cum, dar o sa te scoatem din situatia în care esti. Daca ar fi trebuit sa mori, asta s-ar fi întâmplat deja, eu sunt aici doar ca sa-ti dau o mâna de ajutor.

Conchise cerându-i sa-i accepte demersul, daca nu pentru ea, macar pentru toti aceia pe care-i va îngriji ea peste câtiva ani.

— Ai fi putut fi avocat.

— Ar fi trebuit sa fiu medic.

— si de ce n-ai fost medic?

— Pentru ca mama a murit prea devreme.

— Câti ani aveai?

— Prea devreme, si chiar nu doresc sa abordez subiectul asta.

— De ce nu vrei sa vorbești despre el?

îi atrase atentia ca ea e interna, nu psihanalista. Nu voia sa vorbeasca despre asta pentru ca era ceva dureros si care-l întrista. „Trecutul e asa cum e, asta-i tot.”

Acum conduce un cabinet de arhitectura si e foarte fericit cu el.

— îmi place ce fac si-mi plac si oamenii cu care lucrez.

— E gradina ta secreta?

— Nu, o gradina n-are nimic secret în ea, dimpotriva, o gradina este un dar. Nu insista, e ceva ce-mi apartine.

îsi pierduse mama de mic copil, si tatal si mai devreme, îi dadusera ce aveau mai bun în ei, atâta timp cât putusera. Asa era viata lui, avusese si avantaje si inconveniente.

— Mi-e tot foarte foame, chiar daca nu suntem la Sydney. Ma duc sa-mi fac niste oua cu costita.

— Cine te-a crescut dupa ce ti-au murit parintii?

— Nu esti deloc încapatânată, nu?

— Nu, absolut deloc.

— Toate astea sunt fara interes. Putin ne pasa de ele, sunt lucruri mult mai importante de facut.

— Ba da, pe mine ma intereseaza.

— Ce te intereseaza?

— Ce s-a petrecut în viața ta ca să fii în stare de așa ceva.

— În stare de ce anume?

— De a lăsa totul la o parte și de a te ocupa de umbra unei femei pe care n-o cunoști, și asta nici măcar ca să te culci cu ea. Ei bine, asta mă intrigă!

— N-o să te apuci acum să mă psihanalizezi, pentru că n-am nici un chef, nici nevoie de așa ceva. Nu există nici o zonă de umbră, înțelegi? Există un trecut cum nu se poate mai concret și definitiv, pentru a trecut.

— Deci n-am dreptul să te cunosc?

— Ba da, ai dreptul, bineînțeles că ai dreptul, dar acum trecutul vrei să mi-l cunoști, nu pe mine.

— E așa de greu de înțeles?

— Nu, e ceva intim, nu e de-o veselie nebună, e-o poveste lungă și nu asta-i subiectul.

— N-avem nici un tren de luat. Tocmai am petrecut două zile și două nopți non-stop asupra subiectului coma, putem face o pauză.

— Ar fi trebuit să fii avocata!

— Da, dar sunt medic! Raspunde-mi.

Scuza lui a fost treaba pe care o avea. N-avea timp să-i răspundă. Își termina ouale cu costita fără să scoată o vorbă, își puse farfuria în chiuveta și se așeză din nou la birou. Se întoarse spre Lauren care stătea pe canapea.

— Au fost multe femei în viața ta? îl întreba ea fără să ridice capul.

— Când iubesti, nu le tii socoteala!

— si mai zici ca n-ai nevoie de un psihanalist! si din cele carora „le tii socoteala” ai avut multe?

— Dar tu?

— Eu ti-am pus prima întrebarea.

Îi raspunse ca a avut trei iubiri, una de adolescent, una de tânar si una de „mai putin tânar” pe cale sa devina barbat, dar înca nu de tot, altfel ar mai fi înca împreuna. Ea gasi ca raspunsul e fair-play, dar vru imediat sa stie de ce n-a mers. El credea ca n-a mers fiindca e prea dintr-o bucata. „Posesiv?” întreba ea, însa el insista pe expresia dintr-o bucata.

— Mama m-a îndopat cu povesti de dragoste ideala, a avea idealuri este un greu handicap.

— De ce?

— Fiindca pui stacheta foarte sus.

— Pentru celalalt?

— Nu, pentru tine.

Ea ar fi vrut ca el sa-i dea mai multe amanunte, însa el dori sa se opreasca de teama „sa nu par învechit si sa nu fiu ridicol”. Ea îl invita sa si încerce norocul. Stiind ca n-are cum sa o faca sa schimbe subiectul, el alese prima sansa:

— Sa identifici fericirea când se afla la picioarele tale, sa ai curajul si hotarârea de a te apleca pentru a o lua în brate... si a o pastra. Asta-i inteligenta inimii. Inteligenti ta singura fara aceea a inimii este doar simpla logica si nu e mare lucru de ea.

— Deci ea e cea care te-a parasit! Arthur nu-i raspunse.

— si înca nu esti vindecat de tot.

— Oh, ba da, sunt vindecat, dar nu eram bolnav.

— N-ai stiut sa o iubesti?

— Nimeni nu este proprietarul fericirii, uneori ai norocul sa ai un contract de închiriere si sa fii locatarul ei. Trebuie sa-i platesti foarte regulat

chiria, altfel esti evacuat foarte repede.

— E foarte linistitor ce spui tu!

— Tuturor le este frica de cotidian, ca si când ar fi vorba de o fatalitate ce dezvoltă plictiseala, obisnuinta. Eu nu cred în fatalitate...

— si în ce crezi?

— Cred ca, dimpotriva, cotidianul este sursa complicitatii, în el, contrar obisnuintelor, poti inventa „luxul si banalul”, lipsa de masura si mediocritatea.

Îi vorbi despre fructele pe care nu le culegem, cele pe care le lasam sa putrezeasca pe pamânt, „despre nectarul de fericire care nu va fi niciodata baut, din neglijenta, din obisnuinta, din certitudine si îngâmfare”.

— Ai experimentat asa ceva?

— Niciodata cu adevarat, doar teoria încercata în practica. Cred în pasiunea ce se dezvoltă.

Pentru Arthur, nimic nu era mai complet decât un cuplu care strabate timpul, care accepta ca tandretea sa invadeze pasiunea. Dar cum sa traiesti asta când ai gustul absolutului? Pentru el, nu este o eroare sa accepti sa pastrezi în tine o parte de copilarie, o parte de vis.

— Sfârsim prin a fi diferiti, dar am fost cu totii copii. Dar tu, ai iubit? întreba el.

— Cunosti multi oameni care sa nu fi iubit? Vrei sa stii daca iubesc? Nu, da si nu.

— Multe ultragieri în viata ta?

— Proportional cu vârsta mea, da, nu putine.

— Nu esti prea vorbareata! Cine era?

— N-a murit. Treizeci si opt de ani, cineast, baiat frumos, putin disponibil, un pic egoist, barbatul ideal..-

— si atunci?

— Atunci, la mii de ani-lumina de cum descrii tu iubirea.

— stii ca fiecare are lumea lui. Totul este sa ne înfigem radacinile în pamântul care ne convine.

— întotdeauna faci asemenea metafore?

— Deseori, pentru mine asta face ca lucrurile sa fie mai placute de spus. si povestea ta?

îsi împartise patru ani din viata cu un cineast, patru ani ai unei piese discutate, cusuta la loc, în care actorii se sfâsie si se vindeca de multe, multe ori, ca si când dramaturgia i-ar da existentei o dimensiune în plus. Lauren califica aceasta relatie drept una egotica si lipsita de interes, mentinuta de pasiunea trupurilor. „Esti foarte fizica?” o întreba Arthur. Ea gasi ca întrebarea lui este impudica.

— Nu esti obligata s-mi raspunzi.

— Dar nici n-am s-o fac! în cele din urma, a rupt-o cu mine cu doua luni înainte de accident. Cu atât mai bine pentru el, cel putin astazi nu este raspunzator de nimic.

— îl regreti?

— Nu, l-am regretat în momentul rupturii, astazi îmi tfspun ca una din calitatile fundamentale pentru a trai în doi este generozitatea.

Avusese doza ei de povesti care se termina întotdeauna pentru aceleasi motive. Daca unii, cu vârsta, îsi pierd din idealuri, Lauren facea contrariul. Cu cât îmbatrânea, cu atât devenea mai idealista. „îmi spun ca pentru a pu-

tea pretinde sa împarti o bucata de viata în doi, trebuie sa încetezi de a crede si de a face sa se creada ca intri într-o legatura care conteaza daca nu esti într-adevar gata sa dai. Nu cu vârful degetelor atingi fericirea. Ori esti

unul care da, ori unul care primeste. Eu, înainte de-a primi, dau, dar le-am pus definitiv cruce egoistilor, complicatilor si celor ce sunt prea carpanosi cu inima lor ca sa-si ofere mijloacele pentru dorintele si sperantele lor.”

Sfârsise prin a admite ca exista o vreme când trebuie sa-ti marturisesti propriile-ti adevaruri si sa identifici ce astepti de la viata. Arthur gasi ca

spusele ei sunt vehemente. „Prea multa vreme am fost atrasa de contrarul viselor mele, la antipozi de ceea ce ma putea face sa înfloresc, asta-i tot", raspunse ea.

Lauren avu chef sa iasa la aer si iesira amândoi. Arthur o duse pe Ocean Drive.

— îmi place sa ma duc pe malul mării, spuse el ca sa rupa o lunga tacere.

Lauren nu raspunse imediat, fixa orizontul. îl prinse pe Arthur de brat.

— Ce ti s-a întâmplat în viata? întreba ea.

— De ce-mi pui o asemenea întrebare?

— Pentru ca nu esti ca ceilalti.

— Te jeneaza cele doua nasuri ale mele?

— Nu ma jeneaza nimic, esti diferit.

— Diferit? Nu m-am simtit diferit si, pe urma, diferit de ce, de cine?

— Esti senin.

— E un defect?

— Nu, deloc, dar e foarte derutant. Nimic nu pare sa-ti puna vreo problema.

— Fiindca-mi place sa caut solutii, nu mi-e frica de probleme.

— Nu, mai este ceva.

— A aparut iar PPP-ul meu!

— Ce-i asta, PPP-ul tau?

— Psihiatru Personal Portabil.

— Ai dreptul sa nu-mi raspunzi. Dar am si eu dreptul sa simt unele lucruri si nu fac din asta un interogatoriu.

— Conversatia noastra ne da aerul unui foarte vechi cuplu. N-am nimic de ascuns, Lauren, nici o zona de umbra, nici o gradina secreta, nici un traumatism. Sunt asa cum sunt, cu o gramada de defecte.

Nu-i placea cum este în mod deosebit, dar nici nu se detesta, aprecia

felul lui de a fi liber si independent de o moda stabilita sau alta. Poate ca asta simtea ea. „Nu apartin unui sistem, întotdeauna am luptat împotriva a

asa ceva. îi vad pe oamenii care-mi plac, ma duc unde vreau sa ma duc, citesc o carte pentru ca ma atrage, nu pentru ca «trebuie absolut sa o citesti» si toata viata mea este asa." Facea ce avea chef sa faca fara sa-si puna mii de întrebări despre de ce si cum sunt lucrurile, „nu ma încurc cu restul".

— Nu voiam sa te încurc.

Conversatia a fost reluata un pic mai târziu. Intrasera în caldura salonului unui hotel. Arthur bea un cappuccino si rontaia niste fursecuri.

— Ador locul asta, spuse el. E familial, îmi place sa ma uit la familii.

Asezat pe o canapea, un baietel de vreo opt ani statea cuibarit în bratele mamei sale. Aceasta tineva o carte mare deschisa si îi povestea ilustratiile pe care el le descoperea împreuna cu ea. Cu aratatorul de la mâna stângă îl mângâia pe obraz pe copil cu o miscare înceata, îngreunata de tandrete. Surâsul îi facea doua gropite în obrazii ce straluceau ca doi sori minusculti. Arthur îi fixa pe amândoi îndelung.

— La ce te uiti? întreba Lauren.

— La un adevarat moment de fericire.

— Unde?

— Acolo, copilul acela. Uita-te la fata lui, este în inima lumii, a lumii lui.

— Îti trezeste amintiri?

Drept orice raspuns, Arthur se multumi sa surâda. Ea vru sa stie daca se înțelegea bine cu mama lui.

— Mama a murit ieri, ieri acum multi ani. stii, ce m-a uimit cel mai mult a doua zi dupa plecarea ei a fost faptul ca mai erau la locul lor cladirile, de-o parte si de alta a strazilor pline de masini care continuau sa ruleze, cu pietoni care mergeau, parând ca ignora total ca lumea mea tocmai disparuse. Eu însa stiam, din cauza golului care se fixa pe viata mea ca pe o pelicula în dezordine.

Stiam pentru ca, dintr-o data, orasul încetase sa mai faca zgomot, ca si cum într-un minut toate stelele se sparsesera sau se stinsesera. în ziua în care a murit, si-ti jur ca-i adevarat, albinele din gradina n-au iesit din stup, nici una nu culegea mierea din trandafiri, ca si cum si ele stiau. Ce mult as vrea sa fiu, doar cinci minute, baietelul ascuns de ceilalti în bratele ei, leganat de vocea ei! Sa retraiesc fiorul ce-mi cobora pe sira spinarii când mama ma facea sa trec de la veghe la somn în copilaria mea, mângându-ma cu un deget sub barbie! Nimic nu mi se mai putea întâmpla, nici persecutiile lui Steve Hacchenbark cel înalt de la scoala, nici tipetele profesorului Morton pentru ca nu-mi stiam lectia, nici mirosurile acre de la cantina. îti spun eu de ce sunt «senin», cum spui tu. Pentru ca nu poti sa le traiesti pe toate, si atunci important este sa traiesti esentialul, iar fiecare dintre noi are „esentialul sau”.

— As vrea sa te auda cerul în privinta mea; „esenul” meu este înca înaintea mea.

— De-asta este „esential” sa nu ne dam batuti-toarcem acasa si ne punem iar pe treaba. Tnain-Arthur plati nota si se îndreptara spre parcare,te de a intra în masina, Lauren îl saruta pe obraz. „multumesc pentru tot”, spuse ea. Arthur surâse, rosi, apoi deschise portiera fara sa spuna nimic.

8

Arthur petrecu aproape trei saptamâni la biblioteca municipala, cladire impozanta în stil neoclastic, construita la începutul secolului, în care, în zeci de sali cu bolti maiestuoase, domneste o atmosfera foarte diferita de aceea a altor locuri asemanatoare. Deseori, în salile rezervate arhivelor orasului, te încrucisezi cu membri ai înaltei societati din San Francisco stând cot la cot cu batrâni hippies, facând schimb de anecdote, convergente si divergente de puncte de vedere asupra unor întâmplari din trecutul orasu

lui, înscris la sala nr. 27, cea care adaposteste lucrarile de medicina, asezat pe rândul 48, cel de lângă lucrarile de neurologie, Arthur devora în câteva zile mii de pagini despre coma, inconstienta si traumatologie craniana.

Daca lecturile îl lamureau asupra conditiei lui Lauren,nici una nu-l

apropia de o rezolvare a problemei ce-i era pusa. închizând fiecare lucrare, spera sa gaseasca o idee în urmatoarea. în fiecare dimineata, se prezenta la deschidere, se instala cu teancuri de manuale si se cufunda în „temele” lui. I se întâmpla sa se întrerupa ca sa se duca de la pupitrul lui la o consola informatica de unde trimitea mesaje pline de întrebări unor eminenti profesori de medicina. Unii îi raspundeau, intrigati uneori de scopul cercetarilor sale. Apoi se întorcea la locul lui, reluându-si cursul lecturilor.

Facea o pauza de prânz la bufetul bibliotecii unde lua cu el diverse reviste ce tratau acelasi subiect si își sfârșea zilele de studiu pe la ora douazeci si doua, la închiderea institutiei.

Acasa o gasea pe Lauren si, în timp ce-si lua cina, îi facea o dare de seama asupra cercetarilor de peste zi.

Atunci se încingeau adevarate discutii în care ea sfârșea prin a uita ca Arthur nu e student la medicina. O uimea prin rapiditatea cu care-si însusise vocabularul medical. Argumentele si contraargumentele se succedau si se opuneau între ele, deseori pâna la limita noptii si a epuizarii.

Dimineata devreme, luându-si micul dejun, îi descria pista pe care va merge în cursul acelei zile de cercetari. Refuza ca ea sa-l însoteasca sub ar-

gumentul ca prezenta ei l-ar împiedica sa se concentreze. Daca Arthur nu se descuraja niciodata în fata ei, iar vorbele îi erau mereu pline de optimism, fiecare tacere îi facea sa simta ca nu vor ajunge la nici un rezultat.

într-o vineri care încheia cea de-a treia saptamâna de studii, Arthur pleca de la biblioteca mai devreme, în masina dadu la maximum radioul pe o muzica de Barry White. Pe buze i se înfiripa un surâs, coti brusc pe California Street si se opri sa faca niste cumparaturi. Nu descoperise nimic deosebit, dar dintr-o data avea chef de o cina de sarbatoare. Era hotarât sa aranjeze acasa o masa cu lumânari si sa umple apartamentul de muzica. O va invita pe Lauren la dans si va proscie orice conversatie medicala. în vreme ce golful era luminat de un splendid apus de soare, se gara în fata intrarii micii case victoriene de pe Green Street.

Urca scara în ritm, facu câteva acrobatii ca sa bage cheia în broasca si intra cu bratele încarcate de pachete. împinse usa cu piciorul si puse toate pungile pe barul din bucatarie.

Lauren statea pe marginea ferestrei. Uitându-se la peisaj, nici macar nu-si întoarse capul spre Arthur care o striga pe un ton ironic. Evident, Lauren era îmbufnata si deodata disparu. Arthur o auzi cum bombaneste în dormitor: „si nu pot nici macar sa trântesc o usa!”

— Ai vreo problema?

— Lasa-ma-n pace!

Arthur își scoase paltonul si se-ndrepta cu pasi grabiti spre ea. Când deschise usa, o vazu în picioare, lipita de geam, tinându-se cu mâinile de cap.

— Plângi?

— Cum vrei sa plâng daca n-am lacrimi?

— Plângi! Ce se petrece cu tine?

— Nimic, nu se petrece absolut nimic.

O întreba din priviri, dar ea îi ceru s-o lase singura, înaintând spre ea încet, o prinse în brate, o întoarse spre el ca sa o vada la fata.

Ea lasa capul în jos, el îl ridica cu vârful unui deget pus sub barbia ei.

— Ce este?

— Or sa-i puna capat!

— Cine o sa puna capat si la ce?

— M-am dus la spital azi dimineata, era si mama acolo. Au convins-o sa practice o eutanasiu.

— Ce-i chestia asta? Cine pe cine a convins sa faca asta?

Ca în fiecare dimineata, mama lui Lauren se dusesu la Memorial Hospital. La capatâiul patului, o asteptau trei medici. Când intra în camera, unul dintre doctori, o femeie matura, se îndrepta spre ea, cerându-i sa-i vor-

beasca în particular. Psihologa delegata o prinse pe doamna Kline de brat

si o invita sa ia loc.

Incepu atunci o lunga expunere în care, pentru a o convinge sa accepte imposibilul, au fost avansate toate argumentele. Lauren nu mai era decât un corp fara suflet pe care-l întretinea familia, la un cost exorbitant pentru societate. Oare era mai usor sa mentii o fiinta draga în viata artificiala decât sa-i accepti moartea, si cu ce pret? Trebuie sa admita inadmisibilul si sa se hotarasca sa faca asta fara nici o culpabilitate. Se încercase totul. Nu era nici o lasitate în asta. Trebuie sa aiba curajul sa admita. Dr. Clomb insista pe dependenta pe care o întretinea cu corpul fiicei sale.

Doamna Kline, desprinzându-se cu violenta din strânsoarea ei, dadu din cap în semn de refuz total. Nu putea si nu voia sa faca acest lucru. Din minut în minut, argumentele psihologei, rodate în multe rânduri, muscau din emotie în beneficiul unei decizii rationale si umane; dovedind cu o retorica subtila ca refuzul va fi injust, crud, pentru ea si pentru ai ei, egoist, nesanatos. Pâna la urma, se instala îndoiala. Cu multa delicatete, cu multa blândete, fura rostite argumente si mai puternice, cuvinte mai subtile, mai culpabilizante. Locul pe care-l ocupa fiica ei în serviciul de reanimare îl împiedica sa supravietuiasca pe alt pacient si pe alta familie o împiedica sa aiba sperante întemeiate. O culpabilitate era înlocuita cu alta...iar îndoiala câstiga teren. Lauren asista la acest spectacol, terorizata, vedea cum determinarea mamei sale se reduce putin câte putin. La capatul a patru ore de conversatie, rezistenta doamnei Kline a fost înfrânta; ea admise, cu lacrimi în ochi, ca spusele corpului medical sunt întemeiate. Accepta sa se gândeasca la o eutanasiie practicata asupra fiicei sale. Singura conditie pe care o punea, singura sa cerinta era sa se mai astepte patru zile, „ca sa fie sigura". Era într-o joi, nu va trebui sa se practice nimic înainte de luni. Trebuia sa se pregateasca si sa-si pregateasca apropiatii. Cu compasiune, medicii dadura din cap, mimând totala lor întelegere, mascându-si profun-
da satisfactie de a fi gasit, la o mama, solutia la o problema pe care toata stiinta lor n-o putea rezolva: ce sa faci cu o fiinta umana nici moarta, nici vie?

Hippocrate nu se gândeise ca medicina va da nastere într-o buna zi la

acest gen de drame. Medicii iesira din camera, lasând-o singura cu fiica ei. O apuca de mâna, își cufunda fata pe burta ei si îi ceru iertare, plângând.

„Nu mai pot, scumpa mea, fetita mea. As vrea sa fiu în locul tau." La celalalt capat al camerei, Lauren o contempla, patrinsa de un amestec de frica, tristete si groaza.

La rândul ei, veni sa-si apuce pe dupa umeri mama, care nu simtea nimic. În ascensor, Dr Clomb, adresându-se colegilor ei, se felicita.

— Nu te temi sa nu-si schimbe parerea? o întreba Fernstein.

— Nu, nu cred si, pe urma, daca este nevoie, mai vorbim cu ea.

Lauren își parasi mama si propriul corp, lasându-le pe amândoua în camera de spital. A spune ca rataci ca o fantoma nu este o figura de stil. Se întoarse apoi pe marginea ferestrei, hotarâta sa se impregneze cu toate luminile, aspectele si mirosurile orasului, cu tot neastâmparul sau. Arthur o lua în brate, învaluind-o cu toata tandretea lui.

— Chiar si când plângi esti frumoasa. sterge-ti lacrimile, n-o sa le las sa curga.

— Cum?

— Lasa-mi câteva ore ca sa ma gândesc.

Ea se îndeparta de el si se întoarse la fereastra.

— La ce bun! spuse ea fixând lampadarul de pe strada. Poate ca e mai bine asa, poate ca ei sunt cei care au dreptate.

Ce însemna asta, „e mai bine asa"? Pusa pe un ton agresiv, întrebarea lui Arthur nu gasi nici un ecou. Atât de tare de obicei, Lauren era acum resemnata. Ca sa fim cinstiti, nu mai avea decât o semiviata, o distrugea pe

aceea a mamei sale si, potrivit spumelor ei, „n-o astepta nimeni la iesirea din tunel". „Daca ma trezesc... dar nimic nu e mai putin sigur."

— Crezi oare o singura clipa ca mama ta va fi usurata daca mori pentru totdeauna?

— Esti dragut, spuse ea întrerupându-l.

— Dar ce-am spus?

— Nimic, expresia ta „a muri pentru totdeauna” o gasesc draguta, mai ales în conjunctura actuala.

— Crezi ca o sa poata umple golul pe care o sa-l lasi?
Crezi ca cel m'ai bun lucru pentru ea este sa renunti? Dar eu?

Ea îl fixa cu o privire întrebatoare.

— Tu ce?

— Eu o sa te astept când o sa te trezesti, poate ca esti invizibila pentru ceilalti, dar nu pentru mine.

— E o declaratie?
Lauren devenise malitioasa.

— Nu fi îngâmfata! îi raspunde el sec.

— De ce faci toate astea? spuse ea aproape furioasa.

— De ce esti provocatoare si agresiva?

— De ce esti aici, în preajma mea, tot învârtindu-te pe loc, chinuindu-te pentru mine? Ce nu merge cum trebuie în capul tau?

Apoi tipa:

— Care-i motivatia ta?

— Acum, esti rea!

— Atunci raspunde, raspunde-mi cinstit!

— Asaza-te lângă mine si potoleste-te! O sa-ti povestesc o întâmplare adevarata si o sa înțelegi. Într-o seara, la noi acasa, lângă Cârmei, am avut invitati la cina. Eu aveam cel mult sapte ani...

Arthur îi relateaza episodul povestit de un vechi prieten al parintilor lui în cursul unei cine unde acesta fusese invitat.. Doctorul Miller era un mare chirurg oftalmolog. În seara aceea, parea ciudat, parca tulburat sau timid, ceea ce nu-i semana. Asa încât mama lui Arthur se nelinisti si-l întreba ce are. El povesti urmatoarea întâmplare. Cu cincisprezece zile în urma, o operase pe o fetita, oarba din nastere. Ea nu stia cum arata, nu înțelegea ce este cerul, nu cunostea culorile si nici macar chipul propriei sale

mame. Lumea exterioara îi era necunoscuta, nici o imagine nu-i impregnase creierul. Ghicise forme si contururi toata viata ei, dar fara sa poata asocia vreo imagine cu ce-i povesteau mâinile.

si pe urma, Coco, asa îl porecleau toti pe doctor, practicase o operatie „imposibila”, riscând totul pe o carte. In dimineata de dinaintea dineului dat de parintii lui Arthur, singur în camera cu fetita, acesta vi scosese bandajele.

— O sa începi sa vezi ceva înainte ca eu sa termin sa-ti scot pansamentele. Pregateste-te!

— Ce-o sa vad? întreba ea.

— Ți-am explicat deja, o sa vezi lucruri.

— Dar ce este lumina?

— Viata! Mai stai un pic...

... si asa cum îi promisese doctorul, câteva secunde mai târziu, lumina zilei îi intra în ochi. Se revarsa prin pleoape, mai rapida ca un fluviu eliberat de un baraj care cedeaza, strabatu cu toata viteza cele doua cristaline si

veni sa depuna în fundul fiecarui ochi miliardele de informatii pe care ie transporta. Stimulate pentru prima oara de la nasterea fetitei, milioanele de celule ale celor doua retine se excitara, provocând o reactie chimica de

o complexitate minunata, pentru a codifica imaginile care se imprimau pe ele. Codurile fura transmise instantaneu celor doi nervi optici ce se trezeau dupa un lung somn si se activau sa transporte marele debit de date spre creier. în câteva miimi de secunda, acesta din urma .

decoda toate datele primite, le recompuse în imagini animate, lasându-i constiintei grija sa le asocieze si sa le interpreteze. Cel mai vechi, cel mai complex si mai miniatural procesor grafic din lume, tocmai fusese subit legat de o optica si se punea pe treaba.

Fetita, pe cât de nerabdatoare pe atât de înspaimântata, îl apuca pe Coco de mâna si-i spuse: „Asteapta, mi-e frica”. Ele se opri câtva timp, o lua în brate si-i povesti înca o data

ce urma sa se petreaca când va fi sfârșit de scos bandajele. Sute de informatii noi de absorbit, de înțeles, de comparat cu tot ce crease imaginarul ei.

Coco începu atunci din nou sa-i desfaca bandajele.

Deschizând ochii, primul lucru la care s-a uitat au fost mâinile ei; le-a rasucit ca pe niste marionete. Apoi si-a aplecat capul într-o parte, a început sa surâda, sa râda, sa plânga, fara sa-si poata desprinde privirea de cele zece degete ale ei, parca pentru a scapa de tot ce-o înconjura si devenea real, pentru ca era probabil terorizata. Apoi si-a pus privirea pe papusa ei, forma aceea de pânza care o însoțise în noptile si zilele ei cufundate în bezna.

La celalalt capat al încăperii, intrase mama ei fara sa scoata nici un cuvânt. Fetita a ridicat capul si a privit-o fix timp de câteva secunde. N-o mai vazuse niciodata!

si totusi, pe când femeia se mai afla înca la câțiva metri de ea, trasaturile fetei copilului s-au schimbat. într-o fractiune de secunda, chipul i-a redevenit cel al unei fetite mici care si-a desfacut larg bratele si i-a spus fara nici o ezitare acelei „necunoscuta” mama.

— Când Coco a terminat de povestit, am înțeles ca avea acum în viata lui o putere imensa, își putea spune ca a facut ceva important. Spune-ti si tu ca ce fac eu pentru tine este în amintirea lui Coco Miller. Iar acum, daca te-ai calmat, trebuie sa ma lasi sa reflectez.

Lauren nu spuse nimic, sopti ceva neauzit de nimeni. Arthur se instala pe canapea si începu sa morfoleasca un creion pe care-l luase de pe masuta joasa. Statu asa minute-n sir, apoi sari în sus, se duse la birou si începu sa mâzgaleasca ceva pe o foaie de hârtie. îi trebui cu totul aproape o ora, în timpul careia Lauren îl privi asa cum scruteaza o pisica cu atentie un fluture sau o musca. Îsi lasa capul într-o parte, cu un aer intrigat la fiecare dintre gesturile lui, de fiecare data când se apuca sa scrie sau se întrerupea, morfolindu-si iar creionul. Când a terminat, i s-a adresat ei, foarte serios.

— Ce tratamente i se aplica la spital corpului tau?

— Vrei sa spui în afara de toaleta care mi se face?

— Mai ales îngrijirile medicale.

Ii spuse ca este sub perfuzie, neputând sa se hraneasca altfel. De trei ori pe saptamâna erau injectate câteva antibiotice cu caracter preventiv. Descrise masajele facute pe solduri, coate, genunchi si umeri pentru prevenirea formarii escarelor. Restul îngrijirilor consta în verificarea constantelor vitale si a temperaturii. Nu era sub respirator artificial.

— Sunt autonoma, asta e toata problema, altfel n-ar fi avut decât sa debranseze. În mare, cam asta e.

— Atunci de ce spun ca toate astea costa scump?

— Din cauza patului.

Lauren explica de ce un loc într-un serviciu spitalicesc costa o avere. Nu se facea cu adevarat distinctie între tipologiile de îngrijiri acordate pacientilor. Se multumeau sa împarta costul functionarii serviciilor la numarul de paturi pe care le contineau acestea si la numarul de zile dintr-un an în care erau ocupate; se obtinea astfel costul zilnic de spitalizare pe serviciu, neurologie, reanimare, ortopedie...

— O sa rezolvam poate problema noastra si pe a lor în acelasi timp, afirma Arthur.

— Si ce idee ai?

— Te-ai ocupat deja de pacienti aflatii în starea ta?

O facuse cu pacienti admisi la urgenta, dar pe durate scurte, niciodata în cadrul unor spitalizari lungi. „Dar daca ar fi trebuit sa o faca?”

Presupunea ca asta nu i-ar fi pus vreo problema, era aproape o treaba de resortul unei infirmiere, în afara de cazul unei complicatii bruste: „Deci ai sti sa o faci?”

Nu înțelegea unde voia el sa ajunga.

— Perfuzia e ceva foarte complicat? insista el.

— În ce sens?

— E complicat de procurat? Poate fi gasita în farmacie !

— La cea a spitalului, da.

— Nu într-o farmacie publica?

Ea se gândi câteva secunde si spuse ca ba da, perfuzia putea fi reconstituita cumpărând glucoza, anticoagulantele, serul fiziologic si amestecându-le. Era, asadar, posibil. De altfel, persoanele spitalizate la domiciliu le puneau pe infirmierele lor sa o pregateasca, iar acestea comandau produsele la o farmacie centrala.

— Trebuie sa-i telefonez lui Paul acum, spuse Arthur.

— De ce?

— Pentru ambulanta.

— Ce ambulanta? Care-i ideea ta? Pot si eu sa stiu mai mult?

— O sa te rapim.

Ea nu înțelese deloc unde vrea el sa ajunga, însa începea sa se nelinisteasca.

— O sa te rapim. Nu exista corp, nu exista eutanasi!

— Esti complet nebun.

— Nu chiar asa de nebun.

— Cum o sa ma rapiti? Unde o sa ascundem corpul?

Cine va veghea asupra lui?

— Fiecare întrebare pe rând!

Ea se va ocupa de corp, avea experienta necesara. Trebuia doar gasita modalitatea de a procura un stoc de lichid de perfuzie, dar, dupa câte spunea ea, asta nu parea imposibil. Va trebui schimbata poate farmacia din când în când ca sa nu atraga prea mult atentia.

— Dar cu ce retete? întreba ea.

— Asta face parte din prima ta întrebare, „cum”?

— Ei, cum?

Tatal vitreg al lui Paul era carosier, specializat în repararea vehiculelor pentru urgente: pompieri, politie, EMU. Vor „împrumuta” o ambulanta, vor sterpelele niste halate si se vor duce sa o ia ca sa o transfere la alt

spital.

Lauren începu să râdă nervos. „Dar lucrurile nu se petrec așa!”

Îți aminti că într-o instituție spitalicească nu se intra ca într-un supermarket. Pentru efectuarea unui transfer, un secundar cum se spune în jargonul ei, existau o gramada de demersuri administrative. Trebuia un certificat de luare în primire de la serviciul unde sosea, o autorizație de ieșire, semnată de medicul curant, un bon de transfer de la compania de ambulante, însoțit de o scrisoare de călătorie ce trebuia să descrie modalitățile de transport.

— Aici intri tu în joc, Lauren, o să mă ajuti să-mi procur documentele astea.

— Dar nu pot, cum vrei să fac, nu pot să apuc și să deplasez nimic.

— Dar știi unde se află?

— Da, și ce?

— Eu o să le subtilizez. Cunoști formularele astea?

— Da, bineînțeles, le semnam în fiecare zi, mai ales în serviciul meu.

I le descrie. Era vorba despre borderouri tip, pe hârtie albă, roz și albastră, cu antetul și logoul spitatelor sau al companiei de ambulante.

— Atunci o să le multiplicăm, conchise el. Vino cu mine.

Arthur își lua geaca, cheile, parca era într-o stare de inconstiență, avea o asemenea determinare, încât nu-i prea lăsa lui Lauren posibilitatea de a aduce contraargument la acest proiect nerealist. Se instală în mașină, el acționa telecomanda porții garajului și o lua pe Green Street. Era noapte. Dacă orasul era liniștit, el nu era și rula cu viteză până la Memorial Hospital. Trase direct în parcarele serviciului de urgență. Lauren îl întreba ce vrea⁹⁹

sa faca, el raspunse cu un simplu surâs în coltul gurii:
„Vino dupa mine si sa nu râzi!”

în clipa în care trecu prin prima usa a sasului urgentelor, se îndoii de mijloc si se îndrepta asa spre pupitrul de la primiri. Persoana de garda îl întreba ce are. Descri-se niste crampe violente care aparusera la doua ore dupa ce a luat masa, preciza de doua ori ca fusese deja operat de apendicita si ca mai avusese de atunci încoace tipul asta de dureri insuportabile. Ajutoarea de infirmiera îl invita sa se întinda pe o brancarda în asteptarea unui intern care sa se ocupe de el. Asezata pe bratul unui scaun cu rotile, Lauren începea sa surâda. Arthur juca teatru perfect, chiar si ea fusese îngrijorata când el aproape ca se prabusise în sala de asteptare.

— Nici nu stii ce esti pe cale sa faci, îi soptise ea chiar în clipa în care venea un medic sa-l ia în primire.

S-a prezentat doctorul Spacek care l-a invitat sa-l urmeze într-una din salile de pe culoar, despartita de celelalte printr-o simpla perdea. îl puse sa se întinda pe patul de examinare si-l întreba ce-l doare, citind în acelasi timp fisa pe care figurau toate informatiile cerute la receptie, în afara de vârsta la care devenise barbat, trebuia trecut pe ea aproape totul despre el, ca într-un interogatoriu de la politie. Arthur îi declara doctorului ca are niste crampe groaznice. „Unde aveti crampele astea groaznice?” îl întreba doctorul. „Peste tot în pânțele”, îl durea de îi venea sa se urce pe pereti. „Nu exagera, îi sufla Lauren, altfel o sa-ti faca o injectie cu calmante, o sa petreci noaptea aici si mâine dimineata o sa ti se faca o clisma radio-baritala urmata de o fibroscopie si o coloscopie.”

— Fara injectie! lasa el sa-i scape fara sa vrea. 100

— Dar n-am vorbit de nici o injectie, spuse Spacek ri-

dicându-si nasul din dosar.

— Nu, dar prefer sa va spun asta imediat, pentru ca detest injectiile.

Internul îl întreba daca are o fire nervoasa si Arthur confirma dând din cap. Avea sa-l palpeze, iar el va trebui sa-i indice unde-l doare mai tare. Arthur dadu iarasi din cap. Medicul își puse amândoua mâinile, una peste cealalta, pe pânțele lui Arthur si își începu auscultarea.

— Aici va doare?

— Da, spuse el cu ezitare.

— si aici?

— Nu, n-ai vrea sa te doara în locul asta, îi sufla Lauren surâzând.

Arthur nega imediat existenta vreunei dureri în locul pe care internul tocmai îl palpa.

Ea îl ghida astfel cu raspunsurile de-a lungul întregii consultatii. Medicul trase concluzia ca sunt niste colite de origine nervoasa necesitând luarea unui antispasmodic pe care, la baza retetei pe care tocmai o termina de scris, i-l va elibera farmacia spitalului. Dupa doua strângeri de mâna si trei „multumesc, doctore”, Arthur strabatea cu pas usor lungul coridor ce ducea la farmacie. Avea în mâna trei documente diferite, toate cu antetul si logoul lui Memorial Hospital: primul albastru, al doilea roz, al treilea verde. Primul fiind o reteta, al doilea o factura si ultimul, o adeverinta de iesire, purtând, cu litere mari, mentiunea: „Bon de transfer / Bon de iesire” si cu litere cursive: „Taiati mentiunea inutila”. Foarte multumit de el, Arthur surâdea cu toata fata. Lauren mergea lângă el. O lua pe dupa umeri. „Formam totusi o buna echipa!”¹⁰¹

întors acasa, baga cele trei documente în scannerul computerului și faci niște copii după ele. Dispunea acum de o sursă nesecată de imprimare de toate culorile și formele, cu inscripțiile oficiale de la Memorial Hospital.

— Ești tare de tot, îi spuse Lauren când văzu ieșind din imprimantă în culori primele hârtii cu antet.

— Peste o oră, îl sun pe Paul, îi răspuse el.

— Mai înainte, o să vorbim un pic despre proiectul tău, Arthur.

Avea dreptate, spuse el, trebuia să o întrebe despre tot ce era legat de funcționarea unei proceduri de transfer. Dar nu despre asta voia ea să discute.

— și atunci despre ce?

— Arthur, proiectul tău mă emoționează, dar, iarta-mă, este nerealist, nebunesc și mult prea periculos pentru tine. Dacă ești prins, te bagă-n închisoare, și pentru ce, fir-ar al naibii?

— și nu e mult mai riscant pentru tine dacă nu încercăm nimic? Avem numai patru zile, Lauren!

— Nu poți face așa ceva, Arthur, n-am dreptul să te las să o faci. Iarta-mă!

— Aveam o prietenă care-și cerea mereu scuze. Devenise atât de exagerată, încât ceilalți nu mai îndrăzneau să-i propună nici măcar un pahar cu apă de teamă să nu se scuze că îi este sete.

— Arthur! N-o face pe prostul, știi ce vreau să spun, e un proiect nebunesc!

— Situația e nebunăscă, Lauren! N-am altă soluție.

— Iar eu n-o să te las să-ți iei un asemenea risc pentru mine.

— Lauren, trebuie sa ma ajuti, nu sa ma faci sa-mi pierd timpul, e în joc viata ta.

102

— Trebuie sa existe o alta solutie.

Arthur nu vedea alta alternativa la proiectul lui decât sa vorbeasca cu mama lui Lauren si sa o convinga sa nu accepte eutanasia, însa aceasta optiune era greu de realizat. Nu se vazuse niciodata cu ea si era improbabil sa poata obtine o întâlnire. Nu va accepta sa-l primeasca pe un necunoscut. Putea pretinde ca este un apropiat al fiicei sale, sar Lauren credea ca n-o sa aiba încredere, îi cunostea pe toti cei care-i erau apropiati. Ar putea, probabil, sa o întâlneasca din întâmplare, într-un loc unde ar avea obiceiul sa se duca. Trebuia identificat locul propice.

Lauren se gândi câteva clipe.

— în fiecare dimineata plimba cateaua pe cheiul La Marina, spuse ea.

— Da, dar mi-ar trebui un câine pe care sa-l plimb.

— De ce?

— Pentru ca daca merg cu o lesa fara un câine la capatul ei, asta ma poate discredita imediat.

— N-ai decât sa faci jogging pe La Marina.

Lauren gasi ideea seducatoare. N-avea decât sa alerge pe La Marina, la ora plimbarii lui Kali, sa-i placa de catea, sa o mângâie si nu-i mai ramânea decât sa angajeze o conversatie cu mama ei. El accepta sa-si încerce norocul înca de a doua zi. Arthur se scula devreme, își trase pe el un pantalon de pânza bej si o bluza de tenis, înainte de-a pleca, îi ceru lui Lauren sa-l strânga tare în brate.

— Ce te-a apucat? spuse ea cu un aer timid.

— Nimic, n-am timp sa-ti explic, e pentru catea.

Ea se executa, își puse capul pe umarul lui si ofta.

„Perfect, spuse el cu un ton energic, desprinzându-se din bratele ei, am fugit, altfel o ratez.” Nici nu mai spuse la 103

revedere si iesi din apartament ca o vijelie. Usa se închise iar Lauren ridica din umeri suspinând: „Ma strânge în brate din cauza catelei”.

Când Arthur își începu plimbarea, Golden Gate dormea încă într-un nor pufos. Numai vârfulurile celor doi piloni depășeau ceata care învaluia podul. Marea înconjurata de golf era linistita, pescarusii matinali se învârteau în cercuri largi în cautarea vreunui peste, peluzele late ce margineau cheiurile erau încă ude de umezeala nopții si vaporasele ancorate în port se leganau usor. Totul era linistit, câtiva alergatori matinali spintecau aerul încarcat de umiditate. Peste câteva ceasuri, un soare mare va sta atârnat deasupra colinelor Saussalito si Tiburon si va elibera podul rosu de ceturile din jurul lui.

O vazu de departe, perfect conforma cu descrierea pe care i-o facuse fiica ei. Kali mergea cu pasi marunti la doi-trei metri de ea. Doamna Kline era cufundata în gândurile ei si parea ca poarta pe umeri toata povara suparării sale. Cateaua trecu prin dreptul lui Arthur si, foarte ciudat, se opri brusc, adușmeca aerul din jurul lui, cu o miscare circulara a botului si a capului. Se apropie de Arthur, îi miroși partea de jos a pantalonilor si se culca instantaneu la picioarele lui, gemând: începu sa dea din coada cu frenezie si sa tremure de bucurie si excitare. Arthur se lasa pe vine si începu sa o mângâie usor. Kali se-apuca sa-l linga pe mâna, sporindu-si intensitatea si cadenta gemetelor. Mama lui Lauren se apropie, foarte uimita.

— Va cunoasteti? spuse ea.

— De ce ma-ntrebati? raspunse el ridicându-se.

— E atât de sperioasa de obicei. Nimeni nu se poate apropia de ea si acum pare sa se prosterneze în fata dumitale.104

— Nu stiu, poate, seamana incredibil de bine cu cateaua unei prietene ce-mi era foarte draga.

— Da? spuse doamna Kline cu inima batându-i sa-i sparga pieptul.

Cateaua începu sa latre catre Arthur întinzându-i laba.

„Kali, striga la ea mama lui Lauren, lasa-l pe domnul în pace!" Arthur întinse mâna si se prezenta, doamna Kline ezita si întinse si ea mâna. Gasea atitudinea catelei sale extrem de derutanta si se scuza pentru atâta familiaritate.

— Nici o problema, ador animalele iar ea e foarte draguta.

— Dar atât de salbatica de obicei, pare ca realmente te cunoaste.

— întotdeauna am atras câinii, cred ca simt când îi iubesti. Are într-adevar un cap frumos.

— Este o încrucisare de prepelicar cu labrador.

— Incredibil ce seamana cu cateaua lui Lauren. Doamna Kline aproape ca fu cuprinsa de ameteala, trasaturile fetei i se crispara.

— Va e rau, doamna? întreb Arthur apucând-o de mâna.

— O cunosteai pe fiica mea?

— E cateaua lui Lauren, sunteti mama lui Lauren?

— O cunosteai?

— Da, foarte bine, eram destul de apropiați.

Nu auzise niciodată vorbindu-se despre el și vru să știe cum s-au cunoscut. El declara că este arhitect și că a întâlnit-o pe Lauren la spital. Îi fusese o tăietură urâtă făcută cu un cutter. Simpatizaseră și se vedeau deseori, „din când în când treceam să iau masă de prânz cu ea, la urgențe, și luam și cina în unele seri când termina mai devreme”.¹⁰⁵

— Lauren n-avea niciodată timp să ia prânzul și întotdeauna se-ntorcea târziu.

Arthur lăsa capul în jos, tăcut.

— Oricum, Kali pare să te cunoască foarte bine.

— Îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat, doamna! După accident, m-am dus în multe rânduri să-o vad la spital.

— Nu te-am întâlnit niciodată.

El îi propuse să facă împreună câțiva pași. Mersera de-a lungul mării, Arthur se încumeta să-i ceară vesti despre Lauren, pretextând că de câțiva timp nu s-a mai dus la capătâiul ei. Doamna Kline vorbi de o situație staționară ce nu mai lăsa loc speranței. Nu spuse nimic de hotărârea pe care o luase, dar descria starea fiicei sale în niște termeni de-a dreptul disperati. Arthur tăcu o clipă, apoi începu o pledoarie în favoarea speranței. „Medicii nu știu nimic despre coma...” „Comatosii ne aud...” „Unii și-au revenit după șapte ani”... „Nimic nu e mai sfânt ca viața ta dacă ea se mentine în pofida bunului simț, asta e un semn ce trebuie înțeles.” Până și Dumnezeu a fost invocat de Arthur, „drept Singurul apt să dispună de viața și de moarte”. Doamna Kline se opri deodată din mers și se uita tinta în ochii lui Arthur.

— Nu mi-ai ieșit în cale din întâmplare. Cine ești și

ce vrei?

— Ma plimbam doar pe aici, doamna, iar daca socotiti ca aceasta întâlnire nu este rodul întâmplării, numai dumneavoastra trebuie sa va puneti întrebarea de ce. Nu i-am dresat cateaua lui Lauren ca sa vina la mine fara sa o strig.

— Ce vrei de la mine? si ce stii dumneata ca sa-mi trântesti frazele astea definitive despre viata si moarte?106

Nu stii nimic, nimic despre ce înseamna sa fii în fiecare zi lângă ea, sa o vezi inertă, fara sa i se miste nici macar o geana, sa-i vezi pieptul cum i se ridică, dar sa-i privesti fata închisă pentru lume.

într-una acces de mânie, îi descrie zilele si noptile petrecute vorbindu-i în speranta nebună ca o aude, viata sa care nu mai exista de când îi plecase fiica, asteptarea unui telefon de la spital care-i va spune ca s-a sfârșit. îi daduse viata. În fiecare zi cât a fost mica o trezea dimineata, o îmbraca si o ducea la scoala, în fiecare seara o baga în pat si-i spunea o poveste. îi ascultase fiecare bucurie, fiecare suparare. „Când s-a facut mare, adolescenta, i-am acceptat înfurierile nedrepte, i-am împartășit necazurile amoroase, am lucrat noaptea cu ea când învăta, am pregătit cu ea toate examenele. Când trebuia, am știut sa ma dau la o parte, si dac-ai sti cât îmi lipsea deja pe când traia. Toata viata, m-am trezit în fiecare zi cu gândul la ea, m-am culcat cu gândul la ea...”

Doamna Kline se întrerupse, cuprinsa de un hohot de plâns. Arthur o cuprinse de umăr si își ceru iertare.

— Nu mai pot, zise ea cu voce înceată. Iarta-ma si acum pleaca, n-ar fi trebuit deloc sa-ti vorbesc.

Arthur se scuza din nou, mângâie cateaua pe cap si se îndepărta cu pasi înceti. Se urca în masina si, de de-

parte, o vazu în retrovizoare pe mama lui Lauren uitându-se la el cum pleaca. Când se întoarse în apartamentul lui, Lauren statea în picioare, în echilibru pe masuta din salon.

— Ce faci?

— Ma antrenez.

— Vad.

— Cum a fost?¹⁰⁷

Îi povesti amanuntit întâlnirea cu mama ei, deceptiionat ca nu i-a putut modifica pozitia.

— Aveai putin sanse, niciodata nu-si schimba pareerea, e încapatâinata ca un catâr.

— Nu fi dura, sufera ca un martir.

— Ai fi fost un ginere ideal.

— Care-i sensul adânc al acestei ultime remarci?

— Nici unul, esti tipul de barbat pe care soacrele îl adora.

— Reflectia asta a ta o gasesc mediocra si nu cred ca asta e subiectul nostru.

— Nu, recunosc! Ai fi vaduv înainte de-a te însura.

— Ce vrei sa-mi spui pe tonul asta acru?

— Nimic, nu vreau sa-ti spun nimic! Bine, acum ma duc sa privesc la ocean cât mai pot înca sa o fac.

si dintr-o data disparu, lasându-l pe Arthur singur si perplex în apartament. „Ce-a apucat-o?” își spuse el cu glasul scazut. Apoi se aseza la masa lui de arhitect, aprinse calculatorul si începu sa redacteze un raport. Luase hotarârea asta în masina, plecând de pe La Marina. Nu exista alt alternativa si trebuie sa procedeze repede, înca de luni, medicii o „vor adormi” pe Lauren.

Stabili o lista cu recuzita ce-i era necesara pentru a-si pune planul în aplicare. își imprima fisierul si ridica telefonul ca sa-l sune pe Paul.

— Am nevoie sa te vad urgent.

— Ah, te-ai întors din Knewawa!

— E urgent, Paul, am nevoie de tine.

— Unde vrei sa ne întâlnim?

— Unde vrei!

— Vino la mine!

Peste o jumatate de ora, Paul îi deschise usa. Se instalara pe canapeaua din salon.108

— Ce-i cu tine?

— Am nevoie sa-mi faci un serviciu fara sa-mi pui nici o întrebare. Vreau sa ma ajuti sa rapim un corp dintr-un spital.

— E un serial politist? Dupa fantoma o sa ne ocupam de un cadavru? Pot sa ti-l dau pe-al meu daca o tii tot asa, o sa fie disponibil!

— Nu e un cadavru.

— Atunci, ce e, un bolnav în plina forma?

— Paul, sunt serios si foarte grabit.

— Nu trebuie sa-ti pun întrebări?

— Ți-ar fi greu sa înțelegi raspunsurile!

— Fiindca sunt prea tâmpit?

— Fiindca nimeni nu poate crede ce traiesc eu acum.

— Încearca-ti norocul.

— Trebuie sa ma ajuti sa rapim corpul unei femei aflate în coma, o sa fie eutanasiata luni. si eu nu vreau.

— Te-ai îndrăgostit de o femeie aflată în coma? Asta e povestea ta cu fantoma?

Arthur îi răspunde cu un vag „îhî”, Paul trase mult aer în piept și se lasă pe spate pe canapea.

— Povestea asta o să facă o sedință de două mii de dolari la psihanalist. Te-ai gândit bine, ești hotărât?

— Cu tine sau fără tine, dar tot o fac.

— Ai o pasiune pentru poveștile simple!

— Nu ești obligat, să știi.

— Nu, știu. Debarci aici, n-am vesti de la tine de cincisprezece zile, nu mai semeni cu nimic; îmi ceri să risc zece ani de pârnaie ca să te ajut să rapești un corp dintr-un spital, iar eu, eu o să mă rog ca să mă metamorfozez în dalai-lama, e singura mea șansă. De ce anume ai nevoie?¹⁰⁹

Arthur își explică planul și recuzita pe care trebuia să i-o furnizeze Paul, în principal o ambulanță, împrumutată din garajul tatalui sau vitreg.

— Ah, pe deasupra mai trebuie și să-l jefuiesc pe soțul maică-mi! Sunt fericit că te cunosc, bătrâne, e o chestie pe care s-ar fi putut să n-o am cât traiesc.

— Știu că-ți cer foarte mult.

— Nu, nu știi! Când îți trebuie toate astea?

Ambulanța îi trebuia pentru a doua zi, seara. Va acționa pe la orele douăzeci și trei, Paul va trece să-l ia de-acasă cu o jumătate de oră înainte. Arthur îi va telefona din nou dimineața ca să pună la punct ultimele detalii. Îl strânse tare în brațe pe prietenul său, mulțumindu-i cu căldură. Preocupat, Paul îl conduse până la mașină.

— Încă o dată, mulțumesc, zise Arthur scotându-și capul pe geam.

— De asta exista prietenii, poate ca o sa am nevoie de tine la sfârșitul lunii ca sa mergem sa-i taiem ghearele unui grizzly la munte, o sa te tin la curent. Hai, cara-te, mi se pare ca mai ai multe de facut.

Dupa intersectie, masina disparu si Paul, adresându-se lui Dumnezeu, își ridica bratele la cer strigând: „De ce eu?” Contempla stelele în tacere câteva clipe si, cum nici un raspuns nu parea sa-i vina dinspre ele, dadu din umeri si mormai: „Da, stiu! De ce nu!”

Arthur își petrecu restul zilei alergând între farmacii si dispensare si umplând portbagajul masinii. întors acasa, o gasi pe Lauren atipita pe pat. Se aseza lângă ea cu multa precautie si își trecu mâna pe deasupra parului ei, fara sa-l atingă. Apoi sopti: „Reusesti sa dormi acum. Esti într-adevar frumoasa”.

Pe urma se ridica, la fel de usor, si se întoarse în salon, la masa lui de arhitect. De îndata ce iesi din dormitor, Lauren deschise un ochi si surâse cu malitiozitate. Arthur lua formularele administrative pe care le imprimase cu o zi înainte si începu sa le completeze. Lasa anumite rubrici necompletate si clasa totul într-un dosar. își puse din nou geaca pe el, lua masina si rula spre spital. Trase în parcare de la urgente, lasa portiera deschisa si se strecura în sasul de la intrare. O camera de luat vederi filma culoarul, dar el n-o remarca. Merse pe coridor pâna la o încăpere mare ce slujea drept sala de mese. O infirmiera de garda striga dupa el:

— Ce cautati aici?

Venea sa-i faca o surpriza unei vechi prietene care lucra aici, poate ca o cunostea, o chema Lauren Kline. Infirmiera ramase o clipa perplexa.

— De mult n-ati mai vazut-o?

— De cel puțin șase luni!

Se dadu drept fotograf-reporter, tocmai întors din Africa, și care voia să-și salute o verisoara prin alianță. „Suntem foarte apropiați. Nu mai lucrează aici?” Infirmiera eluda întrebarea și-l invita să se ducă la recepție unde i se vor da toate informațiile; n-o va găsi aici, îi pare rău. Arthur se prefăcu că e neliniștit și întreba dacă există vreo problemă. Manifestând o stângeneală vizibilă, infirmiera insistă ca el să meargă la recepția spitalului.

— Trebuie să ies din clădire?

— În principiu, da, dar fiindcă va trebui să faceți un mare ocol... îl învăța cum să meargă la recepție trecând prin interiorul spitalului. El o salută și îi mulțumește păstrându-și aerul neliniștit pe care știuse să-l ia. Eliberat de prezența infirmierei, se strecură din culoar în culoar până ce găsește ce caută. Într-o cameră cu ușă întredeschisă, zărește două halate albe, agățate într-un cuier. Intra, le lua, le înfășura și le ascundea sub geacă. În buzunarul unuia dintre ele, simți un stetoscop. Se întoarce repede pe culoar, urma indicațiile date de infirmiera și iese din spital pe intrarea principală. Ocoli clădirea, ajunse la mașină în parcare de la urgențe și se întoarce acasă. Așezată în fața computerului, Lauren nici nu mai aștepta ca el să intre în salon ca să exclame: „Ești nebun de legat!” El nu răspunde, se apropie de birou și aruncă pe el cele două halate.

— Ești complet sărit de pe fix! Ambulanta este în garaj?

— Vine Paul să mă ia cu ea, mâine la zece jumătate.

— De unde ai luat halatele?

— De la spitalul tău!

— Dar cum faci toate astea? Te poate oare opri cineva când te-ai hotărât să faci un lucru? Arată-mi etichete-

le de pe halate!

Arthur le desfacu, îl puse pe el pe cel mai mare si se întoarse imitând un manechin care defileaza pe un podium.

— Ei, cum îmi sta?

— Ai sterpelit halatul lui Bronswick!

— Cine-i asta?

— Un eminent cardiolog. Ambianta o sa fie încordata la spital, parca vad puzderia de note de serviciu ce vor fi afisate. Directorul serviciului de paza o sa fie luat tare la întrebări. Bronswick e doctorul cel mai ursuz si plin de sine din tot spitalul.

— Care e probabilitatea ca cineva sa ma identifice?

— Îi liniști, riscul era foarte slab, ar trebui un ghinion, erau doua schimbări de echipa, cea de week-end si cea de noapte. Nu era nici un risc sa se întâlneasca cu vreun membru din echipa lui. Duminica seara era un alt spital, cu alti oameni si o atmosfera diferita.

— Uite, am si un stetoscop. 112

— Puneti-l la gât!

El se executa.

— Esti teribil de sexy ca doctor, sa stii! spuse ea cu o voce foarte tandra si feminina.

Arthur rosi un pic. Ea îi lua mâna si-l mângâie pe degete. Ridica ochii spre el si-i spuse cu un ton la fel de duios:

— Iti multumesc pentru tot ce faci pentru mine, nimeni n-a avut niciodata grija de mine asa cum ai tu.

— si iata de ce a sosit Zorro!

Ea se ridica, își apropie fata de a lui Arthur. Se privi-

ra în ochi. El o lua în brate, își duse mâna pe ceafa ei și îi puse capul pe umarul lui.

— Avem multe de făcut, îi spuse el. Trebuie să mă apuc de treaba.

Se desprinse de ea ca să se așeze la birou. Ea îl învalui cu o privire plină de atenție și apoi se retrase în liniște în dormitor lăsând ușa deschisă. El lucra până noaptea târziu, oprindu-se doar ca să rontaie câteva crudități, batând un text în fața ecranului, foarte concentrat asupra notitelor lui. Auzi televizorul mergând. „Cum ai făcut?”, întreba el cu voce tare. Ea nu răspunse. Ridicându-se de la birou, trecu prin salon și se aplecă pe după ușa întredeschisă. Lauren era pe pat, lungită pe burta. Își întoarse privirea de la ecran și surâse la el, cu un aer ghi-dus. El îi întoarse surâsul și reveni la tastatura lui. Când fu sigur că ea era cufundată în film, se ridică și se îndreptă spre secretaire. Scoase din el o cutie pe care o puse pe birou și o privi îndelung înainte de a o deschide. Era patrata, mare cât o cutie de pantofi și acoperită cu o țesătură care cu anii se roșese. Își tinu rasuflarea și ridică ușor capacul; cutia conținea un teanc de scrisori legate cu o sfoară de cânepă. Lua un plic mult mai mare decât celelalte și îl desfăcu. Din plic căzura o scrisoare sigilată și o legătură de chei vechi, mari și grele. Le lua în mână, le zornai și surâse tăcut. Nu citi scrisoarea, ci o strecura în buzunarul hainei, împreună cu legătura de chei. Se ridică, puse cutia la locul ei și se întoarse la birou unde își imprima planul de acțiune. În sfârșit, stinse computerul și se duse în dormitor. Lauren stătea pe margine patului și se uita la un „soap opera”. Își desfăcu parul, pareă linistită, împacată.

— Totul e pus la punct, spuse el.

— Încă o dată, de ce faci asta?

— Ce-ti pasa, de ce ai nevoie sa stii tot?

— Asa.

Arthur se duse la baie. Auzind cum curge dusul, ea mângâie usor mocheta. La trecerea mâinii, firele se ridicara, zbârlite de electricitatea statica. El aparu înfofolit într-un halat de baie.

— Acum trebuie sa ma culc, mâine trebuie sa fiu în forma.

Ea se-apropie de el si-l saruta pe frunte. „Noapte buna, pe mâine!” si iese din dormitor.

Ziua urmatoare trecu în ritmul minutelor ce se scurg în lenea duminicilor. Soarele se juca de-a v-ati ascunselea cu aversele de ploaie din senin. Arthur si Lauren vorbira putin. Din când în când, ea îl privea fix, întrebându-l daca este sigur ca vrea sa continue, întrebare la care el nu mai raspundea. Pe la jumatatea zilei, se dusera sa se plimbe pe tarmul oceanului.

— Vino, sa mergem aproape de apa, as vrea sa-ti spun ceva.

<nota>

* Soap opera: serial lacrimogen american.</nota>

114

înainte de-a vorbi, își pusese bratul pe umerii ei.

Se apropiara pe cât era posibil de liziera unde vin sa se sparga valurile pe nisip.

— Uita-te bine la tot ce exista în jurul nostru: apa mînioasa, pamântul caruia putin îi pasa de ea, munti dominanti, copaci, lumina care în fiecare clipa a zilei își schimba intensitatea si culoarea, pasari ce zboara deasupra capetelor noastre, pesti ce încearca sa nu cada prada pescarusilor vânând în acelasi timp alti pesti. Exista toa-

ta aceasta armonie de zgomote, zgomotul valurilor, cel al vântului, cel al nisipului; si apoi, în mijlocul acestui incredibil concert de vietii si de materii, suntem tu si eu, sunt toate fiintele omenesti care ne înconjoara. Cât dintre ele vor vedea ce ti-am descris eu acum? Câte își dau seama de privilegiul de a se trezi si a vedea, de a simti, pipai, auzi? Câti dintre noi sunt în stare sa-si uite o clipa necazurile ca sa se minuneze de acest spectacol nemaipomenit? îți vine sa crezi ca cea mai mare inconstienta a omului este aceea a propriei sale vietii. Tu esti constienta de toate astea pentru ca te afli în pericol, si asta face din tine o faptura unica. Ca sa traiesti, ai nevoie de ceilalti, pentru ca nu mai ai de ales. si atunci, ca sa-ti raspund la întrebarea pe care de atâtea zile mi-o tot pui, daca eu nu-mi iau nici un risc, toata frumusetea asta, toata energia, toata materia vie îți vor deveni definitiv inaccesibile. Iata de ce fac asta, a reusi sa te aduc înapoi în lume îi da vietii mele un sens. De câte ori îmi va oferi viata prilejul sa fac un lucru esential?

Lauren nu rosti nici o vorba si sfârsi prin a-si lasa ochii în jos, uitându-se tinta la nisip. Amândoi mersera unul lângă altul pâna la masina. 115

9

La ora zece, Paul trase ambulanta în parcare la Arthur si suna la usa. „Sunt gata”, spuse el. Arthur îi întinse o geanta.

— Pune-ti halatul si ochelarii astia, sunt cu lentile neutre.

— N-ai niste si barbi false?

— Iti explic pe drum, vino, trebuie sa plecăm, trebuie sa fim la posturi în momentul schimbarii serviciului, la unsprezece fix. Lauren,, vii si tu cu noi, vom avea nevoie de tine.

— Vorbesti cu fantoma ta? întreba Paul.

— Cu cineva care e cu noi, dar pe care nu-l vezi.

— Arthur, toate astea sunt o gluma sau chiar te-ai ticnit?

— Nici una, nici alta, e imposibil sa înțelegi, deci inutil sa-ti explic.

— Cel mai bine ar fi sa ma transform într-o tableta de ciocolata, aici, pe loc, ar trece mai repede timpul si în staniol m-as nelinisti mai puțin.

— E si asta o optiune. Hai, grabeste-te! 116

Deghizati în medic si infirmier de ambulanta, se îndreptara amândoi spre garaj.

— Ambulanta ta a facut razboiul!

— Scuza-ma, dar am luat ce-am gasit. O sa fiu mustruluit curând! N-ai decât sa-mi vorbesti cu subtitluri în nemteste. Visez, ce mai!

— Glumeam, o sa fie foarte buna.

Paul se urca la volan, Arthur se aseza lângă el si Lauren între ei.

— Vrei girofarul si sirena, doctore?

— Vrei sa-ncerci sa fii serios?

— Asta nu, batrâne, chiar deloc! Daca încerc serios sa realizez ca sunt într-o ambulanta împrumutata ca sa ma duc sa sterpelesc un cadavru dintr-un spital împreuna cu asociatul meu, risc sa ma trezesc si atunci planul tau s-a dus dracului. Asa ca o sa fac totul ca sa fiu cât mai puțin serios si astfel continuu sa cred ca sunt într-un vis la limita cosmarului. Partea buna e ca întotdeauna duminicile seara mi s-au parut foarte lugubre si acum asta pune un pic de sare si piper.

Lauren râse.

— Asta te face sa râzi? spuse Arthur.

— Nu vrei sa termini cu chestia asta de a vorbi singur?

— Dar nu vorbesc singur.

— Bine, exista un strigoi în spate! Dar termina aparaturile tale cu el, asta ma face nervos!

— Cu ea!

— Cum adica ea?

— E o femeie, si aude tot ce spui!

— Vreau si eu sa fumez tigari de-ale tale!

— Condu înainte!

— Asa sunteti mereu voi doi? întreba Lauren. 117

— Deseori.

— Ce deseori? întreba Paul.

— Nu cu tine vorbeam.

Paul frâna brusc.

— Ce te-a apucat?

— Termina cu asta! Zau ca ma calca pe nervi!

— Ce te calca pe nervi?

— Ce te calca pe nervi? relua Paul strâmbându-se. Chestia asta absurda de-a vorbi singur.

— Nu vorbesc singur, Paul, vorbesc cu Lauren. Crede-ma când îti spun!

— Esti complet ticnit, Arthur. Trebuie sa termini imediat cu povestea asta, ai nevoie de ajutor.

Arthur ridica tonul.

— Trebuie omul sa-ti spuna totul de doua ori. Nu-ti

cer altceva decât să ai încredere în mine!

— Atunci, dacă vrei să am încredere-n tine, explică-mi tot! Tipa Paul. Fiindcă acum semeni cu un dement, faci niște chestii demente, vorbești singur, crezi în povești tâmpite cu fantome și te bagi într-o poveste și mai tâmpită!

— Te implor, condu înainte, o să încerc să-ți explic, iar tu încearcă să mă înțelegi!

și, în vreme ce ambulanta traversa orașul, Arthur îi explica inexplicabilul complicelui sau din totdeauna. îi povestește totul de la început, de la dulapul din baie până în seara aceea.

Uitând o clipă de prezența lui Lauren, îi vorbește despre ea, despre privirile, viața, îndoielile și puterile ei, despre conversațiile lui cu ea, despre dulceața momentelor împartite cu ea, despre întepaturile lor reciproce. Paul îl întrerupse.

— Dacă e într-adevăr aici, cu noi, te-ai bagat în cacat, baietice. 118

— De ce?

— Fiindcă tocmai ai făcut o adevărată declarație de dragoste.

Paul întoarce capul și se uita tinta la prietenul lui. Apoi, continua cu un surâs satisfăcut:

— În orice caz, tu crezi în povestea asta a ta.

— Bineînțeles că cred! De ce?

— Pentru că te-ai înroșit. Nu te-am văzut niciodată înroșindu-te. Apoi continua pe un ton de fanfaronadă: „Domnișoara careia o să-ți rapim corpul, dacă într-adevăr ești aici, cu noi, pot să-ți spun că amicul meu este foarte aprins după dumneata, niciodată nu l-am mai văzut așa!”

— Taci si condu înainte!

— O sa cred în povestea asta a ta pentru ca esti prietenul meu si n-am de ales. Daca prietenia nu e împartirea tuturor delirurilor, atunci ce e, te poti întreba? Iata-ti si spitalul.

— Abott si Costello*! spuse Lauren, cu fata radioasa, rupând tacerea.

— încotro o iau acum?

— Ia-o spre sasul urgentelor si gareaza-te! Aprinde girofarul!

Coborâra toti trei si se dusera la receptie unde-i saluta o infirmiera.

— Ce ne-ati adus? întreba ea.

— Nimic, am venit sa va luam pe cineva, raspuse Arthur pe un ton autoritar.

— Pe cine?

Se prezenta sub numele doctorului Bronswick, venea sa-si ia o pacienta, pe nume Lauren Kline, care trebuia

<nota>

* Abott si Costello: celebru duo de comici americani.</nota>

119

transferata în seara aceea. Infirmiera îi ceru imediat actele de transfer. Arthur îi întinse teancul de documente. Ea facu o mutra lunga, tocmai în momentul când se schimba serviciul se gasisera si ei sa vina. O sa le trebuiasca cel putin o jumătate de ora, iar ea își termina garda peste cinci minute. Arthur se scuza, dar avusesera alta treaba înainte. „si mie-mi pare rau", relua infirmiera. Le indica etajul cinci, camera 505. O sa le semneze documentele, când pleaca o sa le lase pe bancheta ambulantei si o sa-si previna înlocuitoarea. Asta nu era o ora

de facut transferuri! Arthur nu se putu împiedica sa nu-i raspunda ca niciodata nu era o ora potrivita, „întotdeauna e ori prea devreme, ori prea târziu". Ea se multumi sa le arate pe unde s-o ia.

— Ma duc sa iau brancarda, zise Paul ca sa puna capat altercatiei. Va gasesc sus, doctore!

Infirmiera propuse din vârful buzelor sa-i ajute. Arthur îi refuza asistenta, cerându-i sa scoata dosarul lui Lauren si sa-l puna cu celelalte documente în ambulanta.

— Dosarul ramâne aici, va fi transferat prin posta, ar trebui sa stiti asta, spuse ea.

Deodata avu o ezitare.

— stiu, domnisoara, raspunse prompt Arthur, vorbesc doar de ultimul ei bilant: constante, numeratii, gaze din sânge, NFS, chimie, hematocrite.

— Te descurci foarte bine, îi sufla Lauren, de unde ai învătat toate astea?

— M-am uitat la televizor, îi sopti el.

Va putea consulta toate astea în camera, îi propuse sa-] însoteasca. Arthur îi multumi si o invita sa-si termine serviciul la ora prevazuta, o sa se descurce fara ea. Era duminica, își merita odihna. Paul, care tocmai se întorsese cu brancarda, își apuca asociatul de brat si-l tra-120 se repede pe culoar. Pe toti trei îi urca ascensorul la etajul cinci. Tocmai se deschisesera usile acestuia pe palier, când Arthur i se adresa lui Lauren:

— Deocamdata, totul se petrece mai degraba bine.

— Da, raspunsera în cor Lauren si Paul.

— Cu mine vorbeai? întreba Paul.

— Cu amândoi.

Dintr-o camera tâsni un tânar extern. Ajuns în dreptul lor, se opri brusc, se uita la halatul lui Arthur si-l prinse de umar. „Sunteti medic?” Arthur fu surprins.

— Nu, în fine, da, da, de ce?

— Veniti cu mine, am o problema la 508! Doamne, cadeti la tanc!

Studentul la medicina alerga înapoi spre camera de unde venea.

— Ce facem? întreba Arthur panicat.

— Pe mine ma întrebi asta? îi raspunse Paul la fel de îngrozit.

— Nu, pe Lauren!

— Mergem, n-avem de-ales, o sa te ajut, îi spuse ea.

— Mergem, n-avem de-ales, relua Arthur cu voce tare.

— Cum asa, mergem? Nu esti doctor, poate vrei totusi sa-ncetezi cu delirul tau înainte de-a omorî pe cineva!

— Ne ajuta ea.

— A, daca ne ajuta ea! spuse Paul ridicându-si mâinile spre cer. Dar de ce eu? De ce eu?

Intrara toti trei în camera 508. Externul era la capul patului, o infirmiera îl astepta si tânarul i se adresa panicat lui Arthur.

— A intrat în aritmie cardiaca, e un mare diabetic, nu reusesc sa-l restabilesc, sunt doar în anul trei.

— Parca-l ajuta asta cu ceva! spuse Paul.¹²¹

Lauren sopti la urechea lui Arthur:

— Scoate banda de hârtie ce iese din monitorul cardiac si consult-o în asa fel ca s-o pot citi si eu.

— Faceti-mi lumina în aceasta camera, spuse Arthur pe un ton autoritar.

Se îndrepta spre partea cealalta a patului si smulse cu un singur gest traseul electrocardiografei. îl desfasura larg si se întoarse soptind: „Asa îl vezi?”

— E o aritmie ventriculara, externul e nul!
Arthur repeta cuvânt cu cuvânt:

— E o aritmie ventriculara, esti nul!

Paul își ridica ochii în sus, trecându-si mâna pe frunte.

— Vad prea bine ca e o aritmie ventriculara, domnule doctor, dar ce sa fac?

— Nu, nu vezi nimic, esti nul! Ce sa fac? relua Arthur.

— îl întrebi ce injectie i-a facut deja, spuse Lauren.

— Ce injectie i-ai facut deja?

— Nici una!

Infiriera vorbise cu un ton sfidator care-i exprima exasperarea pricinuita de extern.

— Suntem într^o situatie de panica, domnule doctor!

— Esti nul! relua Arthur. si atunci ce facem?

— Dumnezeii ma-si, nu-i faci acum un curs, tipul e pe cale sa se-nvineteasca, amice, adica doctore! Saint-Quentin* ne manânce, Saint-Quentin!

Paul se tot agita.

— Calmeaza-te, batrâne, îi spuse Arthur lui Paul, apoi întorcându-se spre infiriera: scuza-1, e nou, era însa singurul brancardier disponibil.

<nota>

* Saint-Quentin, importanta închisoare de stat în California, situata în

golful San Francisco.</nota>

122

— Nefrina, o injecție de două miligrame, și pui o cale centrală, și cu asta lucrurile or să se complice, iubite! spuse Lauren.

— Nefrina, o injecție de două miligrame! exclamă Arthur.

— Era și timpul! O pregătisem, domnule doctor, spuse infirmiera, dar așteptam să ia ceva lucrurile în mână.

— și pe urmă punem o cale centrală, anunță Arthur pe un ton pe jumătate interogativ, pe jumătate afirmativ. Știi să pui o cale centrală? îl întreba el pe extern.

— Pune-o pe infirmiera să o facă, o să fie nebună de bucurie, doctorii nu le lasă niciodată să o facă, spuse Lauren înainte ca externul să răspundă.

— N-am mai pus niciodată, spuse externul.

— Domnișoară, pui dumneata calea centrală!

— Nu, puneti-o dumneavoastră, domnule doctor, mi-ar placea tare mult să-o fac eu, dar n-avem timp, v-o pregătesc, vă mulțumesc oricum pentru încredere, sunt foarte onorată.

Infirmiera se duse în celălalt capăt al camerei ca să pregătească acul și tubul.

— și acum ce fac? întreba Arthur, panicat, cu o voce scăzută.

— Plecam de-aici, îi răspunse Paul, n-o să pui nici o cale centrală sau laterală, n-o să pui nimic, ne căram în viteză mare, bătrâne!

Lauren își relua indicațiile:

— Te plasezi în fata lui, vizezi la doua degete sub stern, stii ce e un stern! Te ghidez eu daca nu esti pe locul cel bun, prezinti acul înclinat la cincisprezece grade si-l înfigi progresiv, dar ferm. Daca reusesti, se va scurge un lichid alburiu, daca ratezi, iese sânge. si roaga-te¹²³ sa ai norocul debutantului, fiindca altfel suntem chiar în cacat, si noi, si tipul din pat.

— Nu pot sa fac asa ceva! sopti Arthur.

— N-ai de ales si nici el, daca n-o faci, se curata.

— Mi-ai spus iubitele sau am visat eu?

Lauren surâse: „Da-i înainte si trage aer în piept înainte de-a înfige acul!” Infirmiera se întoarse la ei si-i prezenta calea centrala lui Arthur. „Apuc-o de capatul de plastic, bafta!” Arthur puse acul acolo unde-i spusese Lauren. Infirmiera se uita la el cu atentie. „Perfect, sopti Lauren, înclina-l un pic mai putin, si-acum înfige-l dintr-o singura miscare!” Acul se înfipse în toracele pacientului. „Opreste-te, învârte micul robinet de pe latura tubului!” Arthur se executa. Prin tub începu sa se scurga un lichid opac. „Bravo, ai facut-o cu o mâna de maestru, spuse ea, l-ai salvat!”

Paul care de doua ori fusese cât pe ce sa-si piarda cunostinta, tot repeta cu voce joasa: „Nu-mi vine sa cred!” Eliberata de lichidul care o apasa, inima diabeticului îsi relua ritmul normal. Infirmiera îi multumi lui Arthur. „Acum, ma ocup eu de el”, spuse ea. Arthur si Paul o salutara si iesira pe culoar. Parasind încaperea, Paul nu se putu împiedica sa nu bage iar capul pe usa si sa-i lanseze externului: „Esti nul!”

Din mers, i se adresa lui Arthur:

— Adineauri, m-ai bagat într-o sperietura!

— M-a ajutat ea, mi-a suflat tot, sopti Arthur.

Paul dadu din cap. „O sa ma trezesc si când îti voi telefona ca sa-ti povestesc cosmarul pe care tocmai îl am, o sa râzi, nici nu-ti închipui cât o sa râzi si-o sa-ti bati joc de mine!"

— Hai, Paul, n-avem vreme de pierdut, continua Arthur.124

Intrara toti trei în camera 505. Arthur apasa pe întreprupator si tuburile de neon începura sa vibreze. Se apropie de pat.

— Ajuta-ma, îi spuse el lui Paul.

— Eae?

— Nu, e tipul de-alaturi! Bineînteleas ca ea e! Apropie brancarda lângă pat!

— Toata viata la ai facut asta?

— Gata. baga-ti mâinile sub genunchii ei si fii atent la perfuzia! La trei, o ridicam! Unu, doi, trei!

Corpul lui Lauren fu plasat pe brancarda cu rotile. Arthur o acoperi cu patura, desprinse borcanul cu perfuzia si-l atârna de tija de deasupra capului ei.

— Faza 1 terminata! Acum coborâm repede, dar fara sa ne napustim.

— Da, doctore! îi raspunse Paul, agasat.

— Va descurcati foarte bine amândoi, sopti Lauren.

Se întoarsera spre ascensor. De la capatul culoarului, pe Arthur îl striga infirmiera, iar el se întoarse încet.

— Da, domnisoara!

— Totul e bine acum! N-aveti nevoie de o mâna de ajutor?

— Nu, si aici totul e bine.

— înca o data, multumesc.

— N-ai pentru ce.

Usile ascensorului se deschisera si intrara în cabina acestuia. Arthur si Paul oftara amândoi în acelasi timp.

— Trei top-modele, cincisprezece zile în Hawaii, o Testa Rossa si un vas cu pânze!

— Ce spui?

— Onorariul meu, tocmai îți calculam onorariul meu pentru asta seara.125

Când iesira din liftul pentru bolnavi, holul era pustiu, îl traversara cu pasi rapizi. Corpul lui Lauren fu încarcat în spatele ambulantei. Apoi fiecare se aseza la locul lui.

Pe cel al lui Arthur se aflau documentele de transport si un post-it: „Telefonati-mi mâine! Din dosarul de transfer lipsesc doua informatii, Karen (415)725 00 00 - interior 2154. P.S.: Continuare placuta!"

Ambulanta iese din Memorial Hospital.

— Pâna la urma, nu-i asa de greu sa sterpelesti un bolnav, zise Paul.

— Fiindca asta nu-i intereseaza pe multi oameni, raspunse Arthur.

— Ii înțeleg. Unde mergem?

— Mai întâi la mine si pe urma într-un loc care este si el în coma si pe care o sa-l trezim noi trei.

Ambulanta urca pe Market Street si o coti pe Van Ness. înăuntrul ei era liniste.

Potrivit planului stabilit de Arthur, trebuiau sa se întoarca la el acasa ca sa transfere corpul în masina lui. în vreme ce Paul va duce înapoi vehiculul împrumutat din

garajul tatalui sau vitreg, Arthur va coborî toate lucrurile pregatite pentru calatoria si sederea la Cârmei. Materialul farmaceutic fusese ambalat cu grija si stocat în frigiderul cel mare General Electric.

Ajunsi în fata garajului, Paul actiona telecomanda usii culisante, dar nu se produse nimic.

— Asa e întotdeauna în romanele politiste proaste, spuse el.

— Ce se-ntâmpla? întreba Arthur.

— Ba nu, în romanele politiste proaste, vecinul își ia un aer mai macho si mai puțin manierat si zice: „Ce-i bordelul asta?" Acum, usa ta telecomandata nu se deschi-

de, iar o ambulanta din garajul tatalui meu vitreg, cu un corp înauntru, este garata în fata imobilului tau la ora la care toti vecinii își duc câinii sa se pise.

— Baga-mi-as picioarele...!

— Cam asta spuneam si eu, Arthur.

— Da-mi telecomanda!

Paul se executa dând din umeri. Arthur apasa nervos pe buton, fara sa se produca nimic.

— în plus, ma mai si ia drept debil mintal!

— S-a descarcat bateria! spuse Arthur.

— E o chestie cu bateria, conchise Paul sarcastic, toate geniile sunt prinse de politie din cauza unui detaliu ca asta.

— Fug sa caut una! Tu fa turul grupului de case.

— Roaga-te sa ai una prin sertare, geniule!

— Nu-i raspunde si urca în apartament, interveni Lauren.

Arthur coborî din ambulanta si urca scara în fuga mare. Intra ca un vârtej în apartament si începu sa scoateasca prin sertare. Nu vedea nici o baterie. Goli sertarul secretaire-ului, pe cele ale comodei, pe cele din bucatarie, în vreme ce Paul facea al cincilea tur al grupului de case.

— Acum, daca nu sunt reperat de o patrula a politiei, sunt tipul cel mai încornorat din oras, bombani Paul începând al saselea tur, tocmai în momentul în care se încrucisa cu o masina a politiei. „Ei bine, nu, nu sunt încornorat si totusi asta m-ar fi aranjat acum!"

Masina se opri în dreptul lui, politistul îi facu semn

sa coboare geamul, iar el se executa.

— V-ati ratacit?

— Nu, îmi aștept un coleg care a urcat sa-si ia niste lucruri si o ducem pe Daisy la garaj.

— Cine e Daisy? îl întreba politistul.

— Ambulanta, e ultima ei zi, si-a trait traiul, de zece ani rulam împreuna, ea si cu mine, e greu sa te desparti, înțelegeti? O gramada de amintiri, o întreaga parte din viata.

Politistul dadu din cap. îl înțelegea, dar îi cerea sa nu treneze prea mult. Sa nu dea vecinii telefon la politie. în cartierul asta, oamenii aveau o fire curioasa si nelinistita. „stiu, si eu locuiesc în el, domnule politist, îmi iau colegul si ne întoarcem la garaj. Noaptea buna!" Agentul îi ura si el noapte buna, iar masina patrului se îndeparta, înăuntrul ei, cel de la volan parie zece dolari cu coechipierul sau ca tipul cu ambulanta nu astepta pe nimeni.

— Trebuie ca nu se hotaraste sa-si duca rabla la garaj. Zece ani cu ea, asta trebuie ca te îndurereaza totusi.

— Mda! pe de alta parte, tot astia manifesteaza pentru ca primaria nu le da bani ca sa-si schimbe masinile.

— Dar totusi zece ani, asta creeaza niste legaturi.

— Creeaza legaturi, asa e...

Apartamentul era aproape la fel de ravasit ca Arthur. Brusc, se opri în mijlocul salonului, cautând o idee care sa-i salveze.

— Telecomanda televizorului, îi sopti Lauren.

Stupefiat, se întoarse spre ea si se repezi asupra cutiutei negre. îi smulse literalmente placuta din spate si scoase bateria patrata pe care o puse repede în comanda garajului. Alerga la fereastra si apasa pe buton.

Paul, fulminând, începea a noua lui trecere prin fata casei, când vazu poarta deschizându-se. Intra în garaj, rugându-se ca aceasta sa se închida mai repede decât se

deschisese. „Bateria era, într-adevar. Ce tâmpit e!"

Intre timp, Arthur coborâse pe scara pâna în garaj.

— A mers?

— Pentru mine sau pentru tine? O sa-ti scot matele!

— Mai bine ajuta-ma, mai avem multa treaba.

— Dar numai asta fac, te ajut!

Transportara corpul lui Lauren cu multa delicatete. îl asezara în spatele masinii, cu sticluta perfuziei întepenita între cele doua rezematori pentru coate, si îl înfolfolira într-o patura. Capul i se odihnea sprijinit de portiera, de afara toata lumea ar fi zis ca doarme.

— Am impresia ca sunt într-un film de Tarantino, bombani Paul. stii tu, scena în care criminalul se descotoroseste de...

— Taci din gura! O sa spui o tâmpenie.

— De ce, ce mai conteaza înca o tâmpenie în seara asta? Duci tu ambulanta înapoi?

— Nu, dar Lauren e lângă tine si aveai sa spui o margaie.

Lauren își puse mâna pe umarul lui.

— Nu va certati, ati avut o zi grea amândoi, spuse ea cu un glas împaciuitor.

— Ai dreptate, sa continuam.

— Am dreptate când nu spun nimic? bodogani Paul. Arthur relua:

— Du-te la garajul lui taica-tau, în zece minute vin sa te iau, urc sus dupa echipament.

Paul se sui în ambulanta, de data asta poarta garajului se deschise fara capricii, si iesi fara sa scoata o vorba. La intersectie cu Union Street, nu vazu masina patrului care-l interpelase adineauri.

— Lasa sa treaca o masina si ia-te dupa el! spuse po-

litistul.

Ambulanta o coti pe Van Ness, urmarita îndeaproape de vehiculul 627 al politiei municipale. Când, peste zece minute, intra în curtea garajului, politistii încetini-

ra și își reluara rondul de noapte normal. Paul n-a știut niciodată ca fusese filat.

Arthur sosi un sfert de ora mai târziu. Paul iese în strada și se urcă în Saab, în față.

— Ai vizitat San Francisco?

— Am rulat încet, din cauza ei.

— Ai prevăzut să ajungem în zori?

— Exact, și acum relaxează-te, Paul. Aproape că am reușit. Mi-ai făcut un serviciu inestimabil, știu asta, dar nu știu cum să ți-o spun și mai știu și că ți-ai luat niște riscuri.

— Hai, da-i bataie, nu-mi plac multumirile.

Masina iese din oras pe soseaua 280 sud. Foarte repede, au cotit-o spre Pacifica, înainte de a o lua pe soseaua 1, cea care merge de-a lungul falezelor și duce la golful Monterey, la Cârmei, cea pe care ar fi trebuit să meargă Lauren într-o dimineață de la începutul verii trecute, la volanul bătrânei sale Triumph.

Peisajul era spectaculos. Falezele pareau tăiate în întineric ca o dantela neagră. Luna încă neplina desena contururile soselei. Rulau astfel în sunetul armoniilor concertului pentru vioară de Samuel Barber.

Arthur îi încredințase volanul lui Paul și se uita pe geam. La capatul acestei călătorii îl aștepta o altă destep-tare. Aceea a numeroase amintiri adormite de atâta vreme...

Arthur își facuse studiile de arhitectura la universitatea din San Francisco. La douăzeci și cinci de ani, își vânduse micul apartament mostenit de la mama lui și plecase în Europa, la Paris, ca să urmeze doi ani la școala Camondo. Se instalase într-o mică garsonieră de pe strada Mazarine și trăise doi ani pasionanți. Apoi plecase să continue cu un an de studii la Florența înainte de a se întoarce în California sa natală.

Plin de diplome, intrase la Miller, arhitect-designer renumit, pentru doi ani de stagiu și lucrase cu jumătate de normă la MOMA*. Aici l-a întâlnit pe Paul, viitorul lui asociat, cu care, doi ani mai târziu, a creat un atelier de arhitectură. Împins de dezvoltarea economică a regiunii, cabinetul lor a dobândit an de an o mică notorietate, dând de lucru la aproape douăzeci de persoane. Paul făcea „afaceri”, Arthur desena mobile, imobile, case

<nota>

* MOMA: Museum of Modern Art, Muzeul de artă modernă din New York, creat în 1929. (N. I.)

</nota>

131

si obiecte. Fiecare cu domeniul lui si niciodata nici o umbra între cei doi prieteni pe care nimic si nimeni nu-i îndeparta unul de celalalt mai mult de câteva ore.

Îi legau multe puncte comune. Acelasi simt al prieteniei, al gustului de a trai si al copilariilor încarcate de emotii asemanatoare. si lipsuri identice.

La fel ca Paul, Arthur fusese crescut de mama lui.

Daca tatal lui Paul își abandonase familia când acesta avea cinci ani fara sa mai apara vreodata, Arthur avea trei ani când tatal sau plecase în Europa. „Avionul lui a urcat atât de sus pe cer, încât a ramas agatat de stele.”

Amândoi crescusera la tara. Amândoi cunoscusera internatul. Singuri devenisera barbati.

Lilian asteptase multa vreme, apoi se resemnase, cel puțin în aparenta. Primii zece ani din viata, Arthur i-a petrecut în afara orasului, pe tarmul oceanului, lângă încântatorul sat Cârmei unde Lili, asa îi spunea el mamei sale, posedea o casa mare. Toata din lemn alb, casa domina marea, catarata în partea de sus a unei întinse gradini care cobora pâna la plaja. într-o mica anexa a proprietatii traia Antoine, un vechi prieten al lui Lili, un artist esuat aici unde-l primise ea, unde-l „culese” ea, cum spuneau vecinii. împreuna, întretineau parcul, gardurile si fatadele de lemn revopsite aproape în fiecare an, si lungi conversatii seara. Prieten, complice, Antoine era pentru Arthur prezenta masculina care disparuse cu câtiva ani înainte din viata copilului. Arthur a urmat clasele primare la scoala comuna din Monterey. Antoine îl ducea dimineata, iar seara venea sa-l ia mama lui. Anii acestia au fost ani pretiosi pentru viata lui. Mama îi era si cea mai buna prie-

tena. Lili l-a învățat tot ce-i poate placea unei inimi.
Uneori, îl trezea dimineața devreme doar ca să-l înve-

te sa se uite la rasaritul soarelui, sa asculte zgomotele începutului de zi. L-a învățat numele florilor. Doar după conturul unei frunze îl făcea sa recunoasca arborile pe care-l îmbraca aceasta. În parcul mare din jurul casei din Cârmei și care cobora până la mare, îl ducea sa descopere fiecare amanunt al unei naturi pe care Lili în unele locuri o „civiliza”, în altele o lasa dinadins salbatica, în cele doua anotimpuri marcate de verde și de chihlimbariu, îl punea sa spuna pe de rost numele pasarilor ce poposeau pe vârfurile arborilor sequoia în timpul lungii lor calatorii.

În gradina de legume pe care Antoine o întretinea cu respect, îl punea sa le culeaga pe acelea crescute parca printr-o minune, „numai acelea care erau gata”. Pe malul oceanului, îl punea sa numere valurile care, în anumite zile, veneau sa mângâie stâncile, de parca încercau sa li se ierte violentele din alte anotimpuri, „ca sa ia suflul mării, sa-i ia tensiunea, dispozitia din ziua aceea”. „Marea ne poarta privirea, pamântul picioarele”, spunea Lili. După intensitatea legaturii ce-i uneste pe nori de vânturi, îi arata cum sa ghiceasca vremea și rareori se înșela. Arthur cunostea fiecare bucata din gradina, putea merge prin ea cu ochii închisi, chiar și de-a îndaratelelea. Nici un coltisor nu-i era strain. Fiecare vizuina avea un nume și orice animal care hotara sa-si doarma aici somnul de veci, mormântul. Însa mai mult decât orice altceva, Lili îl învățase sa îndrageasca și cum sa tunda trandafirii. Gradina de trandafiri era un loc patruns parca de magie. În ea se amestecau o suta de parfumuri. Lili îl aducea aici ca sa-i povesteasca întâmplari în care copiii viseaza sa devina adulti, iar adultii sa redevina copii. Dintre toate florile, acestea erau preferatele ei.

într-o dimineata de început de vara, Lili intrase în camera lui în zori, se asezase pe pat lângă capul lui și-i mângâia parul buclat.

— Sus, Arthur, scoala-te, te iau cu mine.

Baietelul o apucase pe mama lui de degete, i le strânsese în mână și se întorsese, cu obrazul lipit de palma ei. Fata îi era luminată de un surâs ce exprima perfect tandretea aceluia moment.

Mâna lui Lili avea un miros ce nu se va șterge niciodată din memoria olfactivă a lui Arthur. Un amestec de mai multe esențe de parfum pe care-l alcatuia ea așezată în fața toaletei și cu care-și dădea pe gât în fiecare dimineață.

Una din acele amintiri legate de miresme.

— Hai, scumpule, avem de făcut o cursă contra soarelui. Vino jos în bucatărie, peste cinci minute.

Copilul își trăsese pe el un pantalon vechi de bumbac, un pulover mare și se întindea cascând. Se îmbrăcase în tăcere, Lili îl învățase să respecte liniștea din zori, se încălțase cu cizmele de cauciuc, știa foarte bine unde se vor duce după micul dejun. O dată gata, se dusesse în bucatăria cea mare.

— Să nu faci zgomot, Antoine doarme încă.

Îl învățase să-i placă gustul și mai ales aroma cafelei.

— Totul e bine, Arthur?

— Da.

— Atunci deschide bine ochii și privește în jurul tău. Amintirile frumoase nu trebuie să fie trecătoare. Impregnează-te cu culori și materii. Acestea vor sta la originea gusturilor și nostalgiilor tale, când vei fi bărbat.

— Dar sunt barbat!

—- Voiam sa spun adult.

— Noi, copiii, suntem atât de diferiti?

— Da! Noi, cei mari, avem niste angoase pe care copilaria nu le stie, niste spaime, daca vrei.

— De ce ti-e frica tie?

Ea i-a explicat ca adultilor le este frica de tot felul de lucruri, sa nu îmbatrâneasca, sa nu moara, le e frica de ceea ce n-au trait, de boala, uneori chiar si de privirea copiilor, le e frica sa nu fie judecati.

— stii de ce tu si cu mine ne înțelegem atât de bine?

Pentru ca eu nu te mint, pentru ca îți vorbesc ca unui adult, pentru ca nu mi-e frica. Adultilor le e frica pentru ca nu stiu sa tina seama de lucrurile marunte. Eu asta te-nvat pe tine. Acum, aici, amândoi traим un moment placut, alcatuit dintr-o mare varietate de detalii: noi doi, masa,, conversatia noastra, mâinile pe care ini le privesti de adineauri, mirosul acestei încăperi, decorul acesta familiar, linistea zorilor ce se ivesc.

Lili se sculase în picioare, luase bolurile si le pusese în chiuveta. Apoi, stersese masa cu un burete, dupa ce, cu iatul mâinii, strânsese firimiturile într-o gramajoara pe care a împins-o în causul celeilalte mâini. Lângă usa, un cos din rachita era plin de fire de nailon de care erau prinse cârlige de pescuit. într-un servet, pus deasupra lor, erau înfasurate pâine, brânza si cârnat. Lili luase cosul sub brat si pe Arthur de mâna.

— Hai, scumpule, sa nu întârziem.

Au coborât amândoi pe drumul ce ducea la micul port.

— Uita-te la toate barcile astea, de toate culorile, parca ar fi un buchet de flori de mare.

Ca de obicei, Arthur facu câțiva pasi în apa, desprinsе barca lor din inel si o trase pâna la mal. Lili își puse

cosul în ea si se îmbarca.

— Hai, vâsleste, scumpule.

Pe masura ce baietelul tragea din greu la vâsle, barca se îndepărta de tarm. Pe când coasta încă se mai vedea, trase vâslele înauntru micii nave. Lili scosese deja din cos firele cu cârlige și momelile. Ca de obicei, nu-i va pregăti lui Arthur decât prima undiță; pentru următoarele, va trebui să pună singur în cârlig micul anelid roșu care, spre marea lui scârba, i se zvârcoli între degete. Cu bobina de pluta prinsă între picioare pe fundul barcii, Arthur înfășura firul de nailon pe degetul aratator și-l arunca în apă, lestat cu bucată de plumb care antrena, cu toată viteza, momeala spre fund. Dacă locul era bun, o să traga repede din apă un pește de stânca.

Amândoi stătea față în față și, de câteva minute, tăceau. Ea se uita cu intensitate la el și-l întreba cu un glas neobisnuit: „Arthur, știi că eu nu știu să înot, ce-ai face tu dacă aș cădea în apă?” „Aș veni să te caut”, răspunse copilul. Lili se supăra imediat: „E stupid ce spui tu!” Arthur rămase înmormurit de violența răspunsului.

— Să-ncerci să vâslești până la tarm, iată ce-ai trebui să faci!

Lili tipa.

— Numai viața ta are importanță. Jura că n-ai să uiti asta niciodată și că n-ai să comiți niciodată ultragiul de a te juca cu acest dar unic!

— Jur, răspunsese copilul speriat.

— Vezi, spuse ea potolindu-se, că m-ai lăsa să mă înece!

Atunci, micuțul Arthur începu să plângă. Lili îi culese lacrimile fiului ei cu reversul aratatorului.

— Uneori suntem neputincioși în fața dorințelor, pofțelor sau impulsurilor noastre, și asta provoacă un chin

deseori insuportabil. Sentimentul acesta te va însoți toată viața, uneori îl vei uita, uneori va fi ca o obsesie. O

parte din arta de-a trai depinde de capacitatea noastra de a ne combate neputinta. Asta e ceva greu pentru ca neputinta da nastere deseori fricii. Ne anihileaza reactiile, inteligenta, bunul simt, deschizând usa slabiciunii. Vei cunoaste multe spaime. Lupta împotriva lor, dar nu le înlocui cu ezitari prea lungi. Gândește, hotaraste si actioneaza! Sa nu ai îndoieli, incapacitatea de a-ti asuma propriile alegeri da nastere unui anumit rau de-a trai. Fiecare întrebare poate deveni un joc, fiecare decizie luata te va putea învăta sa te cunosti, sa te înțelegi. Fa în asa fel ca lumea sa se miste, lumea ta! Uita-te la peisajul ce ti se ofera, admira ce fin cizelata este coasta, ai zice ca e o dantela! Vezi cum soarele face sa iveasca aici mii de lumini diferite. Fiecare copac oscileaza în ritmul lui sub mângâierea vântului. Tu crezi ca naturii i-a fost frica sa nascoceasca atâtea detalii, atâta densitate? Insa cel mai frumos lucru pe care ni l-a dat pamântul, lucrul care face din noi niste fiinte umane, este fericirea de a împartasi cu ceilalti. Cel care nu stie sa împartaseasca cu ceilalti este un infirm al emotiilor. Vezi tu, Arthur, dimineata asta pe care o petrecem împreuna ti se va întipari în memorie. Mai târziu, când eu n-o sa mai fiu pe pamânt, te vei gândi la ea, iar amintirea ei va avea o anumita dulceata, pentru ca noi doi am împartasit aceasta clipa. Daca as cadea în apa, ar fi o prostie sa te arunci dupa mine ca sa ma salvezi. Ce trebuie tu sa faci e sa-mi întinzi mâna ca sa ma ajuti sa ma urc din nou în barca si daca n-ai reusi si m-as îneca, vei avea cugetul împacat. Vei fi luat hotarârea cea buna de a nu risca sa mori inutil si vei fi încercat sa faci totul ca sa ma salvezi.

In vreme ce Arthur vâslea spre tarm, ea îi lua capul cu amândoua mâinile si-l saruta cu dragoste pe frunte.

— Te-am mahnit?

— Da. Cât sunt eu aici, nu o sa te îneci niciodata. si o sa sar totusi în apa dupa tine, sunt destul de puternic ca sa te scot din ea.

Lili se stinse din viata la fel de elegant cum traise. în dimineata când a murit mama sa, baietelul s-a apropiat de patul ei:

— De ce?

Barbatul ce statea în picioare lângă pat nu spuse nimic, ridica ochii spre copil si se uita la el.

— Eram atât de apropiați, de ce nu mi-a spus la revedere? Eu n-as fi facut niciodata asa ceva. Tu esti mare, stii de ce? Spune-mi, trebuie sa stiu, toata lumea îi minte mereu pe copii, adultii cred ca suntem naivi! Daca esti curajos, spune-mi adevarul, de ce a plecat asa, în vreme ce eu dormeam?

Exista uneori unele priviri de copil care te duc atât de departe cu amintirea, încât este imposibil sa ramâi fara raspuns la întrebarea pusa.

Antoine își puse mâinile pe umerii lui Arthur.

— N-a putut face altfel, moartea n-o inviti tu, se impune ea. Mama ta s-a trezit în miez de noapte cu o durere groaznica, a asteptat sa rasara soarele si, în ciuda vointei sale de a ramâne treaza, a adormit încetisor.

— Atunci e vina mea ca dormeam.

— Nu, bineînțeleș ca nu, nu asa trebuie sa vezi lucrurile. Vrei sa stii adevaratul motiv pentru care a plecat fara sa-ti spuna la revedere?

— Da.

— Mama ta era o mare doamna si toate marile doam-

ne stiu sa plece cu demnitate, lasându-i pe cei pe care-i iubesc în plata lor.

Baiatul vazu limpede ochii emotionati ai barbatului, banuind o complicitate pe care pâna atunci doar o ghicise, îi urmari lacrima ce i se prelingea pe obraz, strecurându-se prin barba de câteva zile. Barbatul își trecut mâna peste pleoape.

— Ma vezi plângând, spuse el, ar trebui sa faci si tu la fel, lacrimile duc cu ele durerile departe de suferinta.

— O sa plâng mai târziu, spuse omulețul, durerea asta ma mai leaga înca de mama si vreau s-o mai pastrez. Ea era toata viata mea.

— Nu, puiule, tu ai viata înaintea ta, nu în amintirile tale, asa te-a învățat ea, respecta-i învățatura, Arthur, nu uita niciodata ce-ti spunea chiar ieri: „Toate visele au pretul lor”. Cu moartea ei, tu platesti pretul viselor pe care ti le-a dat ea.

— Visele astea costa foarte scump, Antoine. Lasa-ma singur, spuse copilul.

— Dar esti singur cu ea. O sa închizi ochii si o sa-mi uiti prezenta, asta e puterea emotiilor. Esti singur cu tine, si acum începe un drum lung.

— E frumoasa, nu-i asa? Credeam ca moartea o sa ma sperie, însa o gasesc frumoasa.

Ii lua mâna, venele albastre ce i se desenau pe pielea atât de neteda si de alba pareau a-i descrie cursul vietii, lung, tumultuos, colorat. si-o apropie de obraz si se mângâie încet cu ea, înainte de a-si pune un sarut în causul palmei.

Ce sarutare de barbat ar putea rivaliza cu atâta iubire?

— Te iubesc, spuse el, te-am iubit asa cum iubeste un copil, acum tu vei fi în inima mea de barbat, pâna-n ul-

tima zi.

— Arthur, spuse Antoine.

— Da.

— Exista scrisoarea asta pe care a lasat-o pentru tine.
Acum te las singur.

O data singur, Arthur mirosi plicul si simti parfumul
cu care era impregnat, apoi îl desfacu.

Arthur, scumpul meu baiat,

Când vei citi aceasta scrisoare, stiu ca undeva în strafun-
dul sufletului tau, vei fi foarte suparat pe mine ca ti-aw facut
aceasta festa oribila. Arthur, aceasta este ultima mea scrisoa-
re si, de asemenea, testamentul meu de iubire.

Sufletul meu își ia zborul purtat de toata fericirea pe care
mi-ai dat-o tu. Viata este minunata, Arthur, ne dam seama
însa de asta doar când ea se retrage în vârful picioarelor, dar
viata se gusta dupa pofta din fiecare zi.

în unele momente, ne face sa ne îndoim de toate, tu însa sa
nu te dai batut, sufletul meu! Din ziua în care te-ai nascut,
ti-am vazut lumina din ochi care face din tine un baietel atât
de diferit de toti ceilalti. Te-am vazut cazând si ridicându-te
strângând din dinti când oricare alt copil ar fi plâns. Curajul
acesta este si forta, dar si slabiciunea ta. Baga de seama, emo-
tiile sunt facute pentru a fi împartasite, forta si curajul sunt
ca doua bastoane ce se pot întoarce împotriva aceluia care le
foloseste prost. si barbatii au dreptul sa plânga, Arthur, si bar-
batii cunosc durerea.

De-acum înainte, eu nu o sa mai fiu cu tine ca sa raspund
la întrebările tale de copil si asta fiindca a venit momentul sa
devii un mic barbat.

în lungul periplu ce te-asteapta, sa nu-ti pierzi niciodata
sufletul de copil, sa nu-ti uiti niciodata visele, ele îți vor fi mo-
torul existentei, vor alcatui gustul si mirosul diminetilor tale.
Curând vei cunoaste o alta forma de iubire decât aceea pe care

mi-o porti mie. Când va veni ziua aceea, împartaseste-o cu

aceea care te va iubi; visele traite în doi alcatuiesc cele mai frumoase amintiri. Singuratatea este o gradina în care sufletul se usuca, florile care cresc în ea n-au parfum.

Iubirea are un gust minunat, aminteste-ti ca pentru ca sa primesti, trebuie sa dai; aminteste-ti ca pentru ca sa poti iubi, trebuie sa fii tu însuti. Baiatul meu, încrede-te în instinctul tau, fii credincios constiintei si emotiilor tale, traieste-ti viata, n-ai decât una. De acum esti raspunzator de tine si de cei pe care-i vei iubi. Fii demn, iubeste, nu-ti pierde privirea care ne unea când împartaseam zorile. Aminteste-ti de orele petrecute împreuna ca sa tundem trandafirii, sa scrutam luna, sa învatam parfumul florilor, sa ascultam zgomotele din casa pentru a le întelege. Toate acestea sunt lucruri simple, uneori desuete, dar nu-i lasa pe oamenii acriti sau blazati sa le denatureze, ele sunt tot atâtea clipe magice pentru acela care stie sa le traiasca. Aceste momente poarta im nume, Arthur, „minunarea”, si numai de tine depinde ca viata sa-ti fie o minunare, cea mai mare savoare a lungii calatorii care te-asteapta.

Micul meu barbat, acum te las, agata-te de acest pamânt care este atât de frumos. Te iubesc, baiatul meu, tu ai fost ratiunea mea de a fi, stiu cât de mult ma iubesti si tu, plec cu cugetul împacat, sunt mândra de tine.

Mama.

Baietelul împaturi scrisoarea si o baga în buzunar. Depuse un sarut pe fruntea înghetata a mamei sale. Trecu pe lângă biblioteca, mângâind cu vârful degetelor legaturile cartilor. „O mama care moare înseamna o biblioteca ce arde”, spunea ea. Iesi din încapere, mergând cu pasi hotarâti asa cum îl învatase ea: „Un barbat care pleaca nu întoarce niciodata capul înapoi”.

Arthur se duse în gradina, roua diminetii revarsa o dulce racoare. Copilul merse la trandafiri si se lasa în genunchi.

— A plecat, nu o sa mai vina niciodata sa va tunda ramurile, daca ati sti, spuse el, daca ati putea macar sa înțelegeti, am impresia ca bratele-mi sunt atât de grele...

Vântul le facu pe flori sa raspunda cu o miscare din petale; atunci si numai atunci, își elibera el lacrimile, în gradina de trandafiri. În picioare pe veranda casei, Antoine privea aceasta scena.

— Ah, Lili, ai plecat prea devreme pentru el, murmură el, mult prea devreme. Acum Arthur este singur, cine altcineva decât tine ar trebui sa intre în universul lui? Daca, de acolo de unde esti acum, ai vreo putere, deschide-i portile lumii noastre.

în fundul gradinii, cronceni cât putu de tare un corb.

— A, nu, Lili, asta nu, spuse Antoine, nu sunt eu tatal lui.

Ziua aceea a fost cea mai lunga zi cunoscuta de Arthur; seara târziu, asezat pe veranda înca respecta taceră acestui moment atât de apăsător.

Antoine era asezat lângă el, dar nici unul nu vorbea. Fiecare asculta zgomotele noptii, cufundat în amintirile peretilor casei. încetisor, în capul micutului barbat începu sa danseze notele unei muzici necunoscute până atunci de el, optimile faceau sa cada cuvintele, doimile adverbele, patimile verbele, iar pauzele toate frazele care nu voiau sa mai spuna nimic.

— Antoine?

— Da, Arthur.

— Mama mi-a dat muzica ei.

si pe urma copilul adormi în poala lui Antoine.

Antoine ramase asa, nemiscat, tinându-l pe Arthur cu

capul pe pieptul lui, de teama sa nu-l trezeasca, minute în sir. Când fu sigur ca doarme adânc, îl lua în brate si intra cu el în casa. Lili plecase doar de câteva ore dar at-

atmosfera se modificase deja. O rezonanță indescriptibilă, unele mirosuri, unele culori pareau ca se voalează ca să dispară mai bine.

„Trebuie să ne întipărim amintirile, să fixăm aceste clipe”, murmură Antoine cu voce joasă, urcând scara. Ajuns în camera lui Arthur, îl puse pe baiat în patul lui și-l acoperi cu o pătură fără să-l mai dezbrace. Antoine îl mângâie pe cap și plecă în vârful picioarelor.

Înainte de a pleca, Lili prevăzuse totul. La câteva săptămâni de la moartea ei, Antoine închise casa cea mare din care nu lăsa deschise decât cele două încăperi de jos în care se instala ca să-și trăiască zilele ce-i mai rămăseseră. Pe Arthur îl conduse la gară, până la portiera trenului care-l ducea spre pensionat. Arthur creștea singur la pensionat. Aici, viața era ușoară, profesorii respectați, uneori iubiți. Lili alesese cu siguranță cel mai bun loc pentru el. Aparent, nimic nu era trist în acest univers. Însă Arthur, intrând aici, lua cu el amintirile lăuate de mama lui cu care-și umplu capul până-n cel mai mic colț al acestuia. Învăta să nu trăiască rău nimic. Din dogmele lui Lili, fabrica atitudini, gesturi, raționamente cu o logică mereu implacabilă. Arthur era un copil senin, adolescentul care urma pastrarea aceleiași logici a caracterului, dezvoltându-și un simț al observației ieșit din comun. Tânărul care deveni el părea că nu are niciodată stări sufletești. Fu un elev normal, nici genial, nici prost, notele îi se situau întotdeauna ușor peste medie, cu excepția istoriei la care excela și trecu linistit fiecare etapă de sfârșit de an, până la Bachelor of Administration*, examen pe care-l lua fără mențiune specia-

<nota>

* Bachelor of Administration: diploma americana echivalenta cu
bachelorul nostru.

</nota>

143

la. La sfârșitul anilor de studiu, fu convocat de directoarea scolii, într-o seară de iunie. Aceasta îi explica cum știindu-se atârș de raul care nu-ti lasa drept singura în-doiala decât ragazul ce ti-l va acorda înainte de a te apune, mama lui venise sa o vada cu doi ani înainte de-a mun. Petrecuse ceasuri întregi cu punerea la punct a tuturor detaliilor educatiei lui. Studiile lui Arthur erau platite cu mult dincolo de majoratul lui. La plecare Lili îi încredintase doamnei Senard, directoarea mai multe lucruri. Niste chei cele ale casei din Carmel, unde erescuse Arthur, si cele ale unui mic apartament în oras. Apartamentul fusese închiriat pâna luna trecuta însa eliberat conform instructiunilor, în ziua majoratului sau. Banii de pe chirie fusesera pusi pe un cont pe numele Im, ca si restul economiilor pe care i le lasase ea mostenire. O suma cocheta care-i va îngadui sa faca studii superioare si chiar mult mai multe

Arthur lua legatura de chei pe care o lasase pe birou doamna Senard, având drept portchei o bila de argint canelata la mijloc si prevazuta cu o minuscula închizatoare. Desfacu micuta clapeta si bila se deschise în doua, Dând la iveala pe fiecare fata câte o fotografie în miniatura. Una era a lui când avea sapte ani, cealalta a lui Lili. Arthur închise cu delicatete portcheiul.

— Ce studii superioare vrei sa faci? îl întreba directoarea.

— Arhitectura, vreau sa devin arhitect

— Nu te duci la Carmel, sa regasesti casa?

— Nu, înca nu, multa vreme nu.

— De ce?

— stie ea de ce, e un secret

Directoarea se ridica în picioare si-l invita si pe el sa
faca la fel. Când ajunsera lângă usa biroului, îl lua în bra-

te si-l strânse tare de ea. îi strecura în mâna un plic si-i strânse degetele pe el.

— E de la ea, îi sopti doamna Senard la ureche, e pentru tine, mi-a cerut sa ti-l dau exact în acest moment.

De îndata ce aceasta deschise cele doua canaturi ale usii, Arthur iese si o lua pe coridor fara sa se întoarca, strângând într-o mâna cheile lungi si grele, iar în cealalta scrisoarea. Când el o coti spre scara, ea închise cele doua canaturi ale usii mari a biroului.

Masina strabatea ultimele minute ale acelei lungi nopti, farurile luminau benzile portocaliu cu alb ce se succedau între fiecare curba taiata în faleza si fiecare linie dreapta încadrata de un teren mlastinos si de o plaja pustie. Lauren atipise, Paul conducea tacut, concentrat asupra drumului si cufundat în gândurile lui. Arthur profita de acest moment linistit ca sa scoata discret din buzunar scrisoarea pe care o bagase acolo când luase legatura de chei lungi si grele din secretaire-ul din apartamentul lui.

Când desfacu plicul, se desprinse din el un miros încarcat de amintiri, amestec de doua esente alcatuit de mama lui în flaconul mare de cristal galben, cu dop de argint mat. Aroma scapata din plicul ei elibera amintirea pe care Arthur o avea despre Lili. Scoase scrisoarea din plic si o despaturi cu precautie.

Scumpul meu Arthur,

Daca citesti aceste rânduri înseamna ca te-ai hotarât sa iei drumul spre Carmel. Sunt foarte curioasa sa stiu câti ani ai acum.

Ții în mâna cheile casei în care am petrecut împreună ani atât de frumoși. stiam ca n-o sa te duci imediat în aceasta casa, ca o sa astepti sa te simți gata sa o trezesti.

Curând, Arthur, o sa treci pragul usii al carei scârtâit îmi este atât de cunoscut. Vei strabate fiecare camera umpluta de o anumita nostalgie. Vei deschide unul câte unul obloanele, făcând sa intre lumina soarelui care o sa-mi lipseasca atât de mult. Va trebui sa te duci si în gradina de trandafiri, apropiete de ei încet. în tot acest timp, desigur, se vor fi salvat-cit.

Vei coborî si în biroul meu, te vei instala în el. în dulap vei gasi o valijoara neagra, deschide-o daca ai chef si putere sa o faci. Contine niste caiete pline de paginile pe care ti le-am scris în fiecare zi din copilăria ta.

1, Ai viața înainte; singurul ei stăpân esti tu. Fii demn „de ■■ tot ce-am iubit eu”.

Te iubesc de aici, de sus, si veghez asupra ta.

A ta mama, Lili.

Când sosira în golful Monterey, se revarsau zorile. Cereul se îmbraca într-o matase roz pal, împletita din lungi panglici unduitoare care uneori pareau ca se unesc cu marea la orizont. Arthur îi arata lui Paul pe ce drum sa o ia. Trecusera ani de zile, niciodata nu facuse drumul asta asezat în fata si totusi i se pareau cunoscute fiecare kilometru, fiecare gard, fiecare poarta pe lângă care trecea se deschidea spre amintirile lui din copilărie. Când trebuira sa iasa din soseaua principala, facu un semn cu mâna. Dupa prima cotitura, zari marginile proprietatii. Paul îi urma indicatiile; ajunsera la un drum de pamânt, batut de ploile iernilor si uscat de caldurile verilor. La iesirea dintr-o curba, în fata lor se ridica poarta din fier forjat verde.

— Am ajuns, spuse Arthur.

— Ai cheile?

— O sa deschid poarta, du-te pâna la casa si asteapta-ma, eu cobor pe jos.

— Lauren vine cu tine sau ramâne în masina?

Arthur se apleca spre geam si îi raspunse prietenului sau cu o voce calma:

— Dar vorbeste direct cu ea!

— Nu, mai bune nu.

— Te las singur, cred ca deocamdata e mai bine asa, îi spuse Lauren lui Arthur.

Arthur surâse si îi spuse lui Paul:

— Ramâne cu tine, baftosule!

Masina se îndeparta, ridicând în urma ei un nor de praf. Ramas singur, Arthur contempla peisajul ce-l înconjura. Fâsii late de pamânt ocru, pe care cresteau câtiva pini-umbrela sau argintii, câtiva sequoia, rodii si ros-covi, pareau sa curga pâna la ocean. Pamântul era acoperit de maracini pârliti de soare. O lua pe scara îngusta de piatra ce marginea drumul. La jumatatea ei, ghici, la dreapta, ramasitele gradinii de trandafiri. Parcul era în paragina, la fiecare pas o multime de miresme amestecate stârneau un sir incontrolabil de amintiri olfactive.

La trecerea lui Arthur, greierii tacura o clipa, dupa care se pusera si mai tare pe cântat. Arborii înalti frematau în vântul usor al diminetii. Oceanul își spargea de stânci câteva valuri. în fata lui, vazu casa adormita, asa cum o lasase în visele lui. I se parea mai mica, fatada suferise câteva stricaciuni, însa acoperisul era intact. Obloanele erau închise. Garat în fata verandei, Paul îl astepta

lînga masina.

— Ți-a trebuit ceva timp ca sa cobori!

— Peste douazeci de ani!

— si acum, ce facem?

Vor instala corpul lui Lauren în biroul de la parter. Arthur baga cheia în broasca si fara nici o ezitare o rasuci înapoi, asa cum trebuia. Memoria contine fractiuni de amintiri pe care, fara sa se stie de ce, le trezeste în fiecare clipa. Chiar si sunetul scos de limba broastei i se paru foarte pregnant. Intra pe culoar, deschise usa biroului din stânga intrarii, traversa încaperea si deschise obloanele. în mod voit, nu dadu nici o atentie lucrurilor din jurul lui, mai târziu va fi vremea sa le redescopere, hotarâse sa traiasca din plin clipele acelea. Foarte repede, au descarcat cutiile din masina, au instalat corpul pe canapeaua-pat, au pus perfuzia la locul ei. Arthur închise la loc obloanele cu cremona pe jumătate rasucita. Apoi lua cutia de carton maro si-l invita pe Paul sa-l urmeze în bucatarie: „Ne fac o cafea, deschide tu cutia, eu încalzesc apa”.

Deschise dulapul de deasupra chiuvetei si scoase din el un obiect de metal, cu o forma ciudata, alcatuit din doua parti simetrice si opuse. începu sa-l desurubeze învârtind fiecare parte în sens invers.

— Ce-i asta?

— O cafetiera italieneasca!

— O cafetiera italieneasca?

Arthur îi explica cum functioneaza, interesul ei principal fiind ca nu-ti trebuie filtru de hârtie si ca astfel aroma este pastrata mai bine. Se pun doua-trei lingurite cu vârful de cafea într-o mica pâlnie ce este plasata apoi între partea de jos, care se umple cu apa, si partea de sus. Se însurubeaza între ele cele doua compartimente si totul se pune pe foc. Când apa fierbe, aburii urca, trec prin cafeaua continuta de mica pâlnie cu gaurele, si intra în par-

tea superioara filtrati doar de o pânza fina de metal. Sin-

gura subtilitate consta în a lua la timp cafetiera de pe foc, pentru ca apa sa nu înceapa sa fiarba în partea de sus, caci acolo nu mai e apa, ci cafea, iar „cafeaua fiarta e cafea stricata!" Când își sfârși explicatia, Paul fluiera:

— în casa asta, ca sa faci o cafea trebuie sa fii inginer bilingv, ce mai!

— Trebuie mult mai mult, batrâne, trebuie talent, e un întreg ceremonial!

Cu o strâmbatura dubitativa drept raspuns la ultima replica a prietenului sau, Paul îi întinse pachetul de cafea. Arthur se apleca si deschise butelia de gaz de sub chiuveta. Apoi rasuci robinetul din stânga aragazului si, în fine, butonul arzatorului.

— Crezi ca mai e gaz în butelie? îl întreba Paul.

— Antoine n-ar fi lasat niciodata casa cu o butelie goala în bucatarie si pun pariu cu tine ca mai sunt cel putin doua pline în garaj.

Masinal, Paul se duse si apasa pe întrerupatorul de lângă usa. încaperea fu invadata de o lumina galbena.

— Cum ai facut ca sa ai curent în casa?

— Alaltaieri am telefonat la compania de electricitate ca sa-l restabileasca, idem pentru apa, daca te intereseaza, dar stinge lumina, trebuie curatate becurile de praf, altfel or sa se sparga când se încing.

— si unde ai învatat sa faci cafea italieneasca si sa cureti becurile de praf ca sa nu se sparga?

— Aici, amice, în aceasta bucatarie, si înca multe altele.

— si cafeaua aia e gata?

Arthur puse doua cesti pe masa de lemn. Turna în ele

cafeaua fierbinte.

■ Mai stai putin, n-o bea acum! spuse el.

— De ce?

— Fiindca o sa te frigi cu ea si pe urma fiindca trebuie mai întâi sa o miroși. Lasa-i aroma sa patrunda în nari.

— Ma înnebunesti cu cafeaua ta, nu-mi patrunde nimic în nari. Visez eu sau ce? Lasa-i aroma sa-ti patrunda în nari. De unde le mai iei si pe-astea?

Îsi duse ceasca la gura, scuiând imediat lichidul fierbinte pe care-l ingurgitase. Lauren trecu în spatele lui Arthur si-l cuprinse cu bratele. Îsi puse capul pe umarul lui si-i sopti la ureche:

— Îmi place locul asta, ma simt bine în el, te linisteste.

— Unde erai?

— Am facut turul proprietarului în vreme ce voi filozofati despre cafea.

-si?

— Vorbesti cu ea acum? Îl întrerupse Paul pe un ton exasperat.

Fara sa dea nici cea mai mica atentie întrebării lui Paul, Arthur i se adresa lui Lauren:

— Îti place?

— Ar trebui sa fii mofturos ca sa nu-ti placa, îi raspunse ea. Ai însa multe secrete sa-mi împartasesti, locul asta e plin de secrete, le pot simti în fiecare perete, în fiecare mobila.

— Daca te plictisesc, n-ai decât sa faci ca si când n-ai fi aici, cu tine! relua acolitul lui Arthur.

Lauren nu voia sa fie ingrata, dar îi sufla ca i-ar placea foarte mult sa fie singura cu el. Era nerabdatoare ca Arthur sa-i arate locurile. Adauga si ca doreste tare mult sa vorbeasca cu el. El vru sa stie despre ce, ea îi raspun-

se: „Despre aici, despre ieri”.

Paul aștepta ca Arthur să catadicsească în fine să i se adreseze și lui, însă acesta pare că din nou este în con-

versatie cu invizibila lui însotitoare. Se hotarî sa-i întreprupa:

— Bine, mai ai nevoie de mine? Daca nu, ma întorc la San Francisco, e multa treaba la birou si, pe urma, conversatiile tale cu Fantomas ma fac sa ma simt prost.

— Nu fi asa de încuiat!

— Poftim? Poate n-am auzit eu bine. I-ai spus tipului care te-a ajutat sa sterpelesti un corp dintr-un spital într-o seara de duminica, cu o ambulanta furata, si care bea o cafea italieneasca, la o distanta de patru ore de casa lui, fara sa fi închis ochii toata noaptea, sa nu fie încuiat? Ai un tupeu!

— Nu asta voiam sa spun.

Paul nu stia ce-a vrut el sa spuna, dar prefera sa se întoarca acasa înainte de-a se lua amândoi la cearta „pentru ca s-ar putea întâmpla si asa ceva si ar fi pacat, dupa eforturile facute pâna acum". Arthur, nelinistit, vru sa stie daca prietenul lui nu este prea obosit ca sa porneasca iar la drum. Paul îl liniesti, cu cafeaua italieneasca (si insista ironic asupra acestor cuvinte) pe care o bause dispunea de cel putin douazeci de ore de autonomie înainte ca oboseala sa îndrazneasca sa i se astearna pe pleoape. Arthur nu dadu atentie acestui sarcasm. Paul era si el nelinistit sa-si lase prietenul fara masina în casa aceea parasita.

— Exista Fordul break în garaj.

— si când a mers ultima data Fordul tau?

— Acum multi ani!

— si o sa mai porneasca?

— Sigur ca da, o sa-i încarc bateria si o sa porneasca.

— Sigur ca da! La urma urmei, daca esti lasat balta aici, te descurci tu, noaptea asta eu am facut destul.

Arthur îl însoti pe Paul pâna la masina.

— Nu-ti mai face griji pentru mine, ai facut deja destul.

— Bineînțeles ca-mi fac griji pentru tine. în mod normal, daca te-as lasa singur în casa asta as fi terorizat la gândul ca sunt fantome în ea, dar tu în plus îți aduci propria fantoma.

— Hai, da-i bataie!

Paul porni motorul si, înainte de-a pleca, lasa geamul în jos.

— Esti sigur ca te descurci?

— Sunt sigur.

— Bine, atunci eu am plecat.

— Paul!

— Cee?

— Multumesc pentru tot ce-ai facut.

— N-ai pentru ce.

— Ba da, am, ti-ai luat atâtea riscuri pentru mine, fara sa înțelegi tot, doar din loialitate si prietenie, si asta e foarte mult, stiu prea bine.

— stiu ca stii. Gata, am fugit, altfel o sa dam apa la soareci. Ai grija de tine si suna-ma la birou ca sa-mi spui ce mai e nou.

Arthur îi promise ca asa va face, iar Saab-ul disparu repede în spatele colinei. Lauren iese pe veranda.

— Ei, zise ea, facem sau nu turul proprietarului?

— Interior sau exterior mai întâi?

i— Mai întâi, unde suntem noi acum?

— Esti în casa lui Lili.

— Cine e Lili?

— Lili e mama, aici am crescut eu, jumătate din copilăria mea.

— De multa vreme a plecat ea?

— De foarte multa vreme.

— si nu te-ai mai întors niciodata aici?

153

— Niciodata.

— De ce?

— Intra în casa! Vorbim despre asta mai târziu, după tur.

— De ce? insista ea.

— Am uitat ca esti reîncarnarea unui catâr. De-aia!

— Eu te-am facut sa redeschizi locul asta?

— Nu esti singura fantoma din viata mea, spuse el cu voce blânda.

— Îți vine greu sa fii aici.

— Nu asta e expresia potrivita, sa zicem ca pentru mine e ceva important.

— si ai facut asta pentru mine?

— Am facut-o pentru ca venise momentul sa încerc.

— Ce sa încerci?

— Sa deschid valijoara neagra.

— Vrei sa-mi explici ce e cu valijoara neagra?

— Niste amintiri.

— Ai multe amintiri de aici?

— Aproape toate. Era casa mea.

— si după?

— După, am facut în asa fel ca totul sa treaca repede, după, am crescut foarte mult singur.

— Mama ta a murit într-un accident?

— Nu, a murit de cancer. Ea stia, dar pentru mine asta s-a petrecut foarte repede. Vino cu mine, o sa-ti arat gradina.

Iesira amândoi pe veranda și Arthur o duse pe Lauren până la ocean care era la capatul grădinii. Se așezară pe marginea stâncilor.

— Dacă ai ști câte ceasuri am petrecut aici cu mama, numărăm creștele valurilor punând pariuri. Veneam deseori să vedem apusul soarelui. Seara, vin mulți oameni

pe plaja, o jumătate de ora, ca să asiste la spectacol. În fiecare zi este unul diferit. Din cauza temperaturii oceanului, a aerului, a o gramada de lucruri, culorile cerului nu sunt niciodată la fel. Așa cum în orașe oamenii se întorc acasă ca să se uite la o oră fixă la jurnalul televizat, aici oamenii ies din casă ca să se uite la apusul soarelui, e un ritual.

— Ai trait multa vreme aici?

— Eram un baiat mic, când ea a plecat aveam zece ani.

— Diseara, sa-mi arati apusul soarelui!

— Aici, asta e obligatoriu! spuse el surâzând.

În spatele lor, casa începea să strălucească în lumina diminetii. Pe partea dinspre mare, vopseaua de pe fatada era roasă, însă casa, în ansamblu, rezistase bine la trecerea anilor. Din exterior, nimeni n-ar fi crezut că dormea de atâta timp.

— A rezistat bine, zise Lauren.

— Antoine era maniac cu îngrijirea casei. Gradinar, bricoleur, pescar, dadaca, paznic al casei, era un scriitor esuat aici pe care-l gazduise mama. Locuia în mica anexă, înainte de accidentul de avion al lui tata, era prieten cu părinții mei. Cred că a fost întotdeauna îndrăgostit de mama, chiar când tata mai era aici. Banuiesc că au sfârșit prin a fi amantii, însă mult mai târziu. Ea l-a purtat pe el în viața ei, el a purtat-o pe ea în doliul ei. Vorbeau puțin amândoi, în orice caz atâta vreme cât eram eu treaz, dar erau teribil de complici între ei. Se înțelegeau din priviri, în tacerile lor comune și-au îngrijit toate violentele din viața. Între aceste două fiinte domnea un calm derutant. Ca și cum fiecare își facuse o religie din a nu mai

cunoaste niciodata mânia si revolta.

— Ce s-a întâmplat cu el?

Retras în birou, acolo unde ei instalasera corpul lui Lauren, Antoine îi supravietuise zece ani lui Lili. Își petrecuse sfârșitul vieții îngrijind de casa. Lili îi lasase bani, era stilul ei să prevadă totul, chiar și imprevizibilul. În privința asta, Antoine semăna cu ea. Decedase la spital la începutul unei ierni. Într-o dimineață însorită și răcoasă, se trezise obosit. În timp ce ungea poarta, în piept i s-a strecurat o durere înfundată. Mersese printre copaci ca să găsească aerul care dintr-o dată îi lipsea. Batrânul pin sub care-și făcea siesta primăvara și vara îl primise sub ramurile lui atunci când cazuse fără să se poată sprijini de nimic. Doborât la pământ de durere, se târâse până în casa și-i chemase pe vecini în ajutor. Dus la urgența medicală din Monterey, se stinsese acolo luna următoare. Ai fi putut crede că-și pregătise plecarea. La moartea lui, notarul familiei îl contactase pe Arthur ca să-l întrebe ce trebuie să facă cu casa.

— Mi-a spus că fusese înmormurit când s-a dus acolo. Antoine pusese toate lucrurile la locul lor ca și cum, în ziua când i s-a făcut rău, pleca într-o călătorie.

— Poate că asta avea de gând?

— Antoine să plece într-o călătorie? Nu, deja că să-l faci să se duca la Cârmei după cumpărături îți trebuiau niste adevărate tratative cu câteva zile înainte. Nu, cred că a avut instinctul unui elefant bătrân, a simțit că i-a venit ceasul sau poate că se saturase și n-a mai luptat.

Ca să-și explice punctul de vedere, Arthur relatează răspunsul mamei sale la o întrebare pe care i-o pusese el despre moarte. Voise să știe dacă oamenilor mari le este frică de ea și mama lui i-a dat acest răspuns pe care și-l amintea cuvânt cu cuvânt, ea îi spusese: „Când ai petrecut o zi frumoasă, când te-ai sculat dimineața devreme ca să

Vii cu mine la pescuit, ai alergat, ai lucrat la trandafiri cu An-

toine, seara esti epuizat si, în cele din urma, tu care detesti sa te duci la culcare, esti fericit sa te bagi în pat ca sa-ti afli somnul, în serile acelea, nu ti-e frica sa adormi.

Viata este cam ca una din zilele de felul acesta. Când a început devreme, simti o anumita liniste când îti spui ca într-o zi o sa te odihnesti. Poate pentru ca, cu timpul, trupurile noastre ne impun lucrurile cu mai putina usurinta. Toate se fac mai grele si mai obositoare, si atunci ideea de a adormi pentru totdeauna nu te mai sperie ca înainte".

— Mama era deja bolnava si cred ca stia despre ce vorbeste.

— si tu ce i-ai raspuns?

— M-am agatat de bratul ei si am întrebat-o daca ea este obosita. A surâs. Pe scurt, ti-am spus toate astea fiindca nu cred ca Antoine era obosit de viata în sensul depresiv, cred ca atinsese o forma de înțelepciune.

— Ca elefantii, relua Lauren cu glas scazut.

Mersera spre casa si Arthur coti spre gradina de trandafiri, simtindu-se pregatit acum sa intre în ea.

— Aici o sa vedem inima împaratiei, gradina de trandafiri!

— De ce inima împaratiei?

Acesta era Locul. Lili era demna de trandafirii ei. Era singurul subiect în care o vazuse cum se ia la harta cu Antoine. „Mama cunostea fiecare floare, nici nu-ti putea trece prin cap sa tai vreuna fara ca ea sa bage de seama." Exista o cantitate inimaginabila de varietati. Comanda butasii dupa catalog si își facea o mândrie din a cultiva specii din lumea întreaga, îndeosebi daca notita de prezentare specifica precis conditiile climatice necesare înfloririi plantei, foarte diferite de aici. Pentru ea, devenea

un pariu sa-i faca pe horticultori sa minta si sa reuseasca sa-si dezvolte butasi.

— Erau atât de multi?

El numarase o suta treizeci si cinci. În timpul unei ploii torentiale, mama lui si Antoine se sculasera în toiul noptii, alergasera pâna la garaj si luasera o prelata care avea usor zece metri latime pe treizeci de metri lungime, în mare graba, Antoine prinsese trei colturi ale prelatei pe niste tarusi înalti, iar pe al patrulea colt îl tineau ei cu mâna, urcati unul pe un taburet si celalalt pe scaunul de arbitru de tenis. Petrecusera asa o parte din noapte, scuturând acea uriasa umbrela, de îndata ce devenea prea grea, umpluta de prea multa apa de ploaie. Furtuna durase mai bine de trei ore. „Daca ar fi luat casa foc, sunt sigur ca ar fi fost mai putin excitati. Daca i-ai fi vazut a doua zi, parca erau niste epave.” Dar gradina de trandafiri a fost salvata.

— Uite, spuse Lauren intrând în gradina, mai sunt înca o multime!

— Da, sunt trandafiri salbatici, astia nu se tem nici de ploaie, nici de soare, dar daca vrei sa-i tai trebuie sa-ti pui manusi, au multi spini.

O buna parte din zi o petrecura cu descoperirea si re-descoperirea marelui parc ce înconjura casa. Arthur îi arata copacii, scrijeliturile pe care le facuse pe scoarta unor dintre ei. Lângă un pin-umbrela, îi arata locul unde își rupsese clavicula.

— Cum ai facut?

— Eram copt, am cazut din pom!

si asa trecu ziua fara ca ei sa bage de seama. La ora potrivita, se dusera din nou pe tarmul oceanului, se asezara pe stânci si contemplara spectacolul pe care vin sa-l vada oameni din întreaga lume. Lauren își desfăcu larg

bratele si exclama: „Asta seara, Michelangelo este în forma!" Arthur se uita la ea si surâse. Noaptea se lasa foar-

te repede. Se adăpostira în casa. Arthur îi dadu lui Lauren "îngrijirile corporale". Apoi aprinse focul în semineul din salona unde se instalara amândoi după ce el a luat o cina usoara.

— _ si valiza neagra, ce-i cu ea?

— Nu-ti scapa nimic!

— Nu, ascult, asta-i tot.

— E o valiza ce-i apartinea lui mama, îmi punea în ea toate scrisorile, toate amintirile. De fapt, cred ca valiza asta contine esentialul din viata ei

— Cum asa, „crezi”?

Valiza era un mare mister. Toata casa era la dispozitia lui Arthur, în afara de dulapul în care era pusa valiza. Accesul strict interzis! „ si te asigur ca nu mi as fi luat acest risc!”

— Unde e?

— în biroul de alaturi.

— si niciodata nu te-ai întors ca s-o deschizi? Nu pot sa cred.

Trebuie ca înăuntrul ei se afla toata viata mamei lui, nu voise niciodata sa grabeasca acest moment. Îsi spusese ca trebuie sa fie adult si realmente gata sa-si asume riscul de a o deschide ca sa înțeleaga. În fata scepticismului pe care-l exprima fruntea încrêtita a lui Lauren, Arthur marturisi: „Bine, adevarul este ca întotdeauna mi-a fost teama!”

— De ce?

— Nu stiu, teama sa nu-mi schimb imaginea pe care

i-am pastrat-o, teama sa nu fiu cuprins de mîhnire.

— Du-te si ad-o!

Arthur nu se misca din loc. Ea insista ca el s-o aduca, n-avea de ce sa-i fie frica. Daca Lili își bagase toata viata într-o valiza, o facuse pentru ca într-o zi fiul ei sa

159

stie cine era ea. Nu-l iubise doar pentru ca el sa traiasca cu amintirea unei imagini: „Riscul de a iubi este acela de a iubi atît defectele cât si calitatile, acestea sunt indisociabile. De ce ti-e frica? Sa nu-ti judeci mama? N-ai tu sufletul unui judecator. Nu poti ignora continutul valizei, trebuie sa-i încâlci legea... Mama ta ti-a lasat-o ca sa stii totul despre ea, ca sa prelungeasca ce n-a lasat-o timpul sa faca, ca s-o cunosti într-adevar, nu numai ca baiat, ci cu ochii si inima ta de barbat!"

Cîteva clipe, Arthur reflecta la cele spuse de Lauren. Uitându-se la ea se scula, se duse în birou si deschise faimosul dulap. Contempla valijoara neagra asezata în fata lui pe etajera, o apuca de mânerul uzat si aduse tot acest trecut spre prezent. întors în salonas, se aseza pe jos lângă Lauren, se uitara unul la altul ca doi copii care ar fi gasit caseta lui Barba-Rosie. Dupa ce a tras aer în piept, Arthur desfacu cele doua încuietori si capacul se deschise. Din valiza se revarsara tot felul de plicuri care contineau scrisori, fotografii, cîteva mici obiecte, un mic avion din coca pe care-l facuse Arthur pentru o Sarbatoare a Mamelor, o scrumiera din plastilina, asta era pentru un Craciun, un sirag de scoici, fara origine precisa, lingurita de argint si botoseii lui de bebelus. O adevarata pestera a lui Aii Baba. Deasupra lor, era o scrisoare împaturita, prinsa cu o agrafa. Lili scrisese ARTHUR cu litere mari. O lua si-o desfacu.

Scumpul meu Arthur,

Iata-te deci în casa ta. Timpul închide toate ranile, chiar
daca nu ne scuteste de câteva cicatrice. Vei gasi în aceasta va-
liza toate amintirile mele, cele pe care le am de la tine, cele de
dinaintea, ta, toate cele pe care nu ti le-am putut povesti, fiind-
ca erai înca un copil. îti vei descoperi mama cu o alta privire,

vei afla multe lucruri, am fost mama ta si am fost femeie, cu temerile, îndoielile, esecurile, regretele si victoriile mele. Ca sa-ti dau toate sfaturile pe care ti le împarteam cu darnicie, a trebuit si sa ma însel, si asta mi s-a întâmplat des. Parintii sunt niste munti pe care încercam toata viata sa-i escaladam, nestiind ca într-o buna zi noi vom fi aceia care le vom juca rolul.

Sa stii ca nimic nu e mai complex decât crescutul unui copil, îti petreci viata âânâu-i tot ce crezi ca este drept, stiind totusi ca nu încetezi sa te înseli. Însa pentru majoritatea parintilor, totul este numai dragoste, chiar daca nu te poti împiedica uneori sa fii un pic egoist. Viata nu este un sacerdotiu. În ziua în care am încuiat aceasta valijoara, m-am temut sa nu te deceptionez. Eu nu ti-am lasat timp pentru judecatile adolescentei. Nu stiu ce vârsta vei avea când vei citi aceasta scrisoare. Mi te închipui un tânar frumos de treizeci de ani, poate un pic mai mult. Doamne, cât de tare as fi vrut sa traiesc acesti ani lângă tine. Daca ai sti cât de mult îmi goleste sufletul ideea de a nu te mai vedea dimineata când deschizi ochii, de a nu-ti mai auzi glasul când ma strigi! Ideea asta îmi face mai rau decât raul care ma ia cu el departe de tine.

Întotdeauna l-am iubit pe Antoine cu o iubire adevarata, dar n-am trait aceasta iubire. Pentru ca mi-a fost teama, teama de tatal tau, teama sa nu-ifac vreun rau, sa nu distrug ce construisem, teama sa recunosc ca ma înselasem. Mi-a fost teama de ordinea stabilita, teama sa o iau de la capat, teama ca 11-0 sa mearga, ca iubirea asta este doar un vis. A n-o trai a fost un cosmar. Zi si noapte ma gândeam la ea si mi-o interziceam. Când a murit tatal tau, teama a continuat, teama de-a nu trada, teama de tine. Toate astea au fost o imensa minciuna. Antoine in-a iubit asa cum orice femeie ar visa sa fie iubita macar o data în viata. Iar eu n-am stiut sa-i întorc iubirea, din cauza unei lasitati nemaipomenite. Îmi gaseam scuze pentru slabiciunile mele, ma complaceam în aceasta melodrama

de trei parale, si nu stiam ca viata-mi trecea cu toata viteza si ca eu treceam pe lânga ea. Tatal tau era un barbat bun, însa Antoine era în ochii mei un barbat unic, nimeni nu se uita la mine ca el, nimeni nu-mi vorbea ca el; lânga el nu mi se putea întâmpla nimic rau, ma simteam protejata. îmi înțelegea fiecare pofta, fiecare dorinta si n-avea liniste pâna nu mi le satisfacea, întreaga lui viata era întemeiata pe armonie, blândete, pe stiinta de a da în vreme ce eu cautam drept ratiune de a fi înfruntarile, si nu cunosteam stiinta de a primi. Mi-era frica, ma sileam sa cred ca fericirea aceea este imposibila, ca viata nu poate fi atât de dulce. într-o noapte am facut dragoste, tu aveai cinci ani. Am purtat un copil de la el, dar nu l-am pastrat, nu i-am spus asta niciodata si totusi sunt sigura ca el a stiut. Ghicea tot ce era cu mine.

Astazi poate ca e mai bine asa, din cauza a ce mi se întâmpla, cred însa si ca boala asta poate nu s-ar fi dezvoltat daca as fi fost cu sufletul împacat. Toti anii acestia i-am trait amândoi la umbra minciunilor mele, am fost ipocrita cu viata, iar ea nu mi-a iertat-o. Acum stii mai multe despre mama ta, am ezitat sa-ti spun toate astea, m-am temut din nou de judecata ta, dar oare nu eu te-am învățat ca cea mai grea minciuna este sa te minti singur? Multe lucruri as fi vrut sa le împart cu tine, dar n-am avut vreme, nici eu, nici tu. Antoine nu te-a crescut din cauza mea, din cauza ignorantei mele. Când am stiut ca sunt bolnava, era prea târziu ca sa mai dau înapoi. Vei gasi, în bazarul asta pe care fi-l las, o multime de lucruri, fotografii de-ale tale, de-ale mele, de-ale lui Antoine, scrisorile lui (nu le citi, îmi apartin numai mie, ele sunt aici fiindca, nu m-am putut hotărî sa ma despart de ele). Ma vei întreba de ce nu sunt si fotografii de-ale tatalui tau: le-am rupt pe toate într-o noapte de furie si de frustrare, eram furioasa pe mine...

Am facut cum m-am priceput mai bine, iubirea mea, asa cum o putea face mai bine femeia care sunt eu, cu calitatile si

defectele ei, sa stii însa ca tu ai fost toata viata mea, toata ratiunea mea de-a fi, tot ce mi s-a întâmplat mai frumos si mai mane. Ma rog sa cunosti si tu într-o zi simtamântul unic de a avea un copil, asa, multe vei înțelege. '

Cea mai mare mândrie a mea va fi fost sa fiu Mama ta, pentru totdeauna.

Te iubesc.

Lili

Arthur împaturi la loc scrisoarea si o puse în valiza. Lauren îl vazu ca plânge, se apropie de el si-i culese lacrimile cu dosul unui deget. Surprins, el ridica ochii si

- toata îndurerarea îi fu stearsa de tandretea privirii ei

Apoi degetul aluneca spre barbie cu o miscare pendulata. La rândul lui, Arthur își puse mâna pe obrazul ei apoi pe ceafa, si-i apropie chipul de al lui. Când buzele u se apropiara, ea își trase capul înapoi.

— De ce, Arthur, faci tu asta pentru mine?

te ~ Pentru ca' d°amna, va iubesc si asta nu va privesc

O lua de mâna si o scoase din casa.

— Unde ma duci?

— La ocean.

Nu, aici, spuse ea, acum.

Se aseza în fata lui si-i descheie camasa.

Dar cum de reusesti, nu puteai... \

— Nu pune întrebări, nu stiu. i

Lauren îi trase camasa de pe umeri, punându-si mâi- ^

mie pe spatele lui. Arthur se simtea încurcat, cum sa dezbraci o fantoma? Ea surâse, închise ochii si, instantaneu ru goala.

— Era de-ajuns sa ma gândesc la un model de rochie
ca sa o am imediat pe mine, dac-ai sti cât am profitat...

Pe veranda casei, ea se înfasura pe el si-l saruta.

Sufletul lui Lauren fu patruns de trupul lui de barbat si, la rândul sau, intra în trupul lui Arthur, vreme de o îmbratisare, ca în magia unei eclipse... Valiza era deschisa.

Inspectorul de politie Pilguez se prezenta la spital la ora unsprezece. sefa garzii sunase la comisariat de îndată ce-si începuse serviciul, la ora sase dimineata. Disparuse din spital o pacienta aflata în coma, era vorba despre o rapire.

Pilguez gasise o nota pe birou când sosise si ridicase din umeri, întrebându-se de ce îi cadeau lui pe cap asemenea cazuri. Tunase si fulgerase la Nathalia care distribuia apelurile catre Centrala.

— Ce ti-am facut, frumoaso, ca sa-mi dai asemenea cazuri într-o luni dimineata?

— Ai fi putut sa te razi mai bine la început de saptamâna, îi raspunsese ea cu un surâs pâna la urechi, dar vinovat.

— Interesant raspuns, sper ca-ti place scaunul tau pivotant, fiindca nu te simt parasindu-l multa vreme de-acum înainte!

— Esti o statuie dedicata amabilitatii, George!

— Da, asa este, si asta-mi da dreptul sa-mi aleg porumbeii care se vor gainata pe mine!

si George îi întoarse spatele. Prost început de săptămâna, oricum Nathalia continua o alta săptămâna proasta care se terminase cu doua zile înainte.

Pentru Pilguez, o săptămâna buna ar fi una facuta din zile în care politistii n-ar fi chemati decât la reglarea unor cazuri de certuri între vecini si de nerespectare a Codului civil. Existenta Brigazii Criminale era un nonsens, pentru ca asta însemna ca în oras erau destui smintiti care sa ucida, sa violeze, sa fure, iar acum sa rapeasca oameni în coma din spital. Uneori, se pomenea gândindu-se ca, dupa treizeci de ani de cariera, ar fi trebuit sa fi vazut absolut tot, însa fiecare săptămâna împingea mai departe limitele dementei omenesti.

— Nathalia! striga el din birou.

— Da, George? îi raspunse responsabila dispatching-ului. Am avut un week-end prost?

— Nu vrei sa-mi iei niste gogosi de jos?

Cu ochii tintuiti pe registrul comisariatului, morfolindu-si stiloul, Nathalia dadu din cap ca nu vrea. „Nathalia!”, striga el iar. Ea retranscria referintele din rapoartele de noapte în rubrica rezervata acestui scop. Cum casutele erau prea mici, cum seful celui de-al saptelea „Precinct”*, superiorul ei, cum îi spunea ea ironic, era maniac, se straduia sa scrie cu niste litere minuscule, fara sa treaca de marginea casutei. Nemairidicându-si capul, raspunse: „Da, George, spune-mi ca asta seara iesi la pensie”. El sari în picioare si i se posta în fata.

— Asta e o rautate!

— Nu vrei sa-ti cumperi o chestie pe care sa-ti descarci nervii?

<nota>

* Precinct: circumscripție de poliție în Statele Unite. (N. t.)

</nota>

166

— Nu, pe tine-mi descarc eu nervii, asta reprezinta cincizeci la suta din justificarea salariului tau.

— O sa-ti lipesc gogosile pe mutra, ratoiule!

— Noi suntem curcani, nu ratoi!

— Tu nu, tu esti un nenorocit de ratoi care nici macar nu e în stare sa zboare, mergi ca un ratoi. Hai, du-te la treaba ta si lasa-ma-n pace.

— Nathalia, esti foarte frumoasa!

— Da, da, iar tu esti tot atât de frumos pe cât esti de bine dispus.

— Hai, pune-ti vesta buna-ti, te duc jos, la o cafea.

— si dispatchingul cine-l face?

— Stai asa, îti arat eu cine.

Se întoarce si se duse cu pasi grabiti spre tânarul stagiar care clasa niste dosare la celalalt capat al încaperii, îl apuca de brat si trecu cu el prin toata sala pâna la biroul de la intrare.

— Asa, baiete, te însurubezi pe scaunul asta cu roti si rezematori pentru coate, pentru ca doamna a primit o promovare: doua rezematori din pâna. Ai dreptul sa te rasucesti cu scaunul, dar nu mai mult de doua rotiri complete în acelasi sens, când suna telefonul ridici receptorul si spui: „Buna ziua, comisariatul principal, brigada criminala, va ascult”, asculti, notezi tot pe hârtiile astea, si nu te duci la pipi pâna nu ne întoarcem noi. Iar daca te întreaba cineva unde este Nathalia, îi spui ca subit a avut chestiile ei de femeie si ca a plecat în fuga la farmacie. Ți se pare ca esti în stare de asa ceva?

— Ca sa nu merg la cafea cu dumneavoastra, as putea chiar sa spal closetul, domnule inspector!

George se facu ca n-aude, o lua pe Nathalia de brat si amândoi se îndreptara spre scara.

— Tare bine trebuie sa-i fi stat bunica-ti cu vesta asta! îi spuse el surâzând.

— Ce-o sa ma mai plictisesc aici, când or sa te scoata la pensie, George!

La coltul strazii, zbârnâia o firma de neon rosie, din anii cincizeci. Literele luminoase care indicau „The Finzy Bar” raspândeau un halo pal pe vitrina batrânului bistrou. Finzy cunoscuse vremea lui de glorie. Din acest loc desuet nu mai ramânea decât un decor cu peretii si tavanul îngalbenit, cu pervazuri de lemn purtând patina timpului, cu parchetul tocit de miile de pasi beti sau de pasii batuti pe loc ai unor întâlniri de-o seara. De pe trotuarul din fata, locul semana cu o pânza de Hopper*. Traversara strada, se asezara la barul vechi de lemn si comandara doua cafele mari, slabe.

— Ai avut o duminica chiar asa de proasta, ursula-chele meu?

— În week-end ma plictisesc, frumoasa mea! Ma tot învârt pe loc.

— Asta fiindca n-am putut sa iau masa cu tine duminica?

George facu da din cap.

— Dar du-te la un muzeu, iesi putin din casa!

— Daca ma duc la muzeu, în doua secunde îi reperez pe hotii de buzunare si ma trezesc cu ei la birou imediat.

— Du-te la cinema.

— În întuneric adorm.

— Atunci fa o plimbare!

— Bine, asta e o idee, o sa ies la plimbare, asa n-o sa am aerul unui tâmpit în deambulatie pe trotuare. Ce

<nota>

* Edward Hopper (1882-1967), pictor american, a reprezentat cu precizie îndeosebi scene banale ale vietii urbane, scaldate într-o lumina cruda, deseori stranie. (N. t.)

</nota>

168

faci? Nimic, ma plimb! Halal week-end! Cum merge cu noul tau gagic?

— Nu-i formidabil, dar îmi da o ocupatie.

— stii ce defect au barbatii? întreba George.

— Nu, ce defecte?

— N-ar trebui sa se plictiseasca totusi cu o fata ca tine; daca as fi avut cincisprezece ani mai putin, m-as fi înscris pe carnetul tau de bal!

— Dar ai cincisprezece ani mai putin decât crezi tu, George.

— Sa iau asta drept un avans?

— Drept un compliment, ceea ce nu e rau. Acum, gata, eu ma duc la treaba, iar tu la spital, pareau panicati.

George o întâlnește pe infirmiera sefa Jarkowizski. Aceasta se uita la fata lui de barbat prost ras, cu forme rotunde, dar cu o anumita eleganta.

— E îngrozitor, asa ceva nu ni s-a întâmplat niciodata.

Pe acelasi ton, adauga ca presedintele consiliului este înnebunit si vrea sa-l primeasca dupa-amiaza. Va trebui sa le raporteze despre caz administratorilor spitalului, spre seara. „O sa ne-o gasiti, domnule inspector?”

— Daca ati începe prin a-mi povesti totul de la început, poate.

Jarkowizski povesti ca rapirea se produsese cu siguranta la schimbarea serviciului. Infirmiera de seara încă nu putuse fi contactata, dar cea din serviciul de noapte

confirmase ca locul era gol când si-a făcut ea rondul pe la ora doua. Crezuse ca pacienta a murit si ca patul încă nu fusese repartizat, potrivit ritualului ce consta în a lăsa întotdeauna patul neocupat timp de douăzeci și patru de

ore când moare un pacient. Facându-si primul rond, Jar-kowizski si-a dat imediat seama de drama si a dat alerta.

— Poate ca se trezise din coma si ca se saturase de hotelul asta, s-a dus la plimbare, e ceva legitim când stai lungita în pat de multa vreme.

— îmi place tare mult umorul dumneavoastra, va trebui s-o faceti si pe mama ei sa se bucure de el, se afla în biroul unuia dintre sefii nostri de serviciu, va sosi dintr-un minut într-altul.

— Da, bineînțeles, relua Pilguez uitându-se la pantofii lui. Care-ar fi interesul unei rapiri, daca e o rapire?

— Ce importanta mai are asta? raspunse ea agasata, de parca își pierdeau timpul degeaba.

— stiti, spuse el insistând cu privirea, oricât ar putea parea de ciudat, nouazeci si noua la suta din crime au un mobil. Asta înseamna, în principiu, ca nu vii sa sterpelesti un bolnav în coma într-o duminica seara, doar asa, ca sa te distrezi. Apropo, sunteti sigura ca n-a fost transportata într-un alt serviciu?

— Sunt sigura, exista bonurile de transport la receptie, a fost evacuata cu o ambulanta.

— Ce companie? întreba el scotându-si un creion.

— Nici una.

Sosind de dimineata, nu se gândise deloc la o rapire. Prevenita ca se eliberase un pat din 505, se dusesese imediat la receptie, „consideram inadmisibil sa se faca un transfer fara sa fi fost si eu avertizata, dar stiti, în ziua de azi, respectul pentru superiori, în fine, nu asta e problema". Receptionista îi remisese documentele si ea a „vazut imediat" ca era ceva dubios. Lipsea un formular, iar cel albastru nu era bine completat. „Ma întreb cum

de s-a lasat înșelata cretina aia..." Pilguez vru sa cunoasca identitatea „cretinei".

O chema Emmanuelle si fusese de permanenta ieri, la intrare... „Ea a lasat lucrurile sa se desfasoare.”

George era deja ametit de vorbele infirmierei-sefe si, cum ea fusese absenta când s-au petrecut faptele, nota coordonatele întregului personal de serviciu din ajun si o saluta.

Din masina, îi telefona lui Nathalia si-i ceru sa le invite pe toate aceste persoane sa treaca pe la comisariat înainte de a se duce la serviciu.

La sfârșitul zilei, ascultase pe toata lumea si stia ca, în noaptea de duminica spre luni, un doctor fals îmbracat într-un halat furat de la un doctor adevarat, foarte dezagreabil de altfel, se prezentase la spital însoțit de un brancardier înarmat cu hârtii de transport false. Cei doi indivizi luasera fara nici o dificultate corpul d-rei Lauren Kline, pacienta în coma depasita. Marturia tardiva a unui extern îl facu sa-si amendeze raportul: doctorul fals putea fi un medic adevarat, fusese chemat în ajutor de respectivul extern si îi daduse într-adevar ajutor. Potrivit spuselor infirmierei care participa la acel act neprevazut, precizia cu care pusese o cale centrala o facea sa creada ca este chirurg sau ca cel puțin lucreaza într-un serviciu de urgenta. Când Pilguez a întrebat daca un simplu infirmier ar fi putut pune calea centrala, i s-a raspuns ca a fi infirmier sau infirmiera te pregateste pentru genul acesta de manipulari, dar ca, oricum, hotarârile luate, indicatiile date studentului si dexteritatea gestului depuneau marturie mai degraba în favoarea apartenentei persoanei respective la corpul medical.

— Ei, ce-ai aflat în afacerea asta? întreba Nathalia gata de plecare.

— O chestie care nu prea tine. Un doctor care ar fi venit sa o rapeasca din spital pe o femeie în coma. Lucrat la meserie, ambulanta trucata, hârtii administrative falsificate.

— si la ce te gândesti?

— Poate la un trafic de organe. Fura corpul, îl transporta într-un laborator secret, opereaza, preleva partile care-i intereseaza, ficat, rinichi, inima, plamân, si totul e vândut pe o avere unor clinici putin scrupuloase, dar care au nevoie de bani.

Îi ceru sa încerce sa-i obtina lista tuturor clinicilor private ce dispun de un bloc de chirurgie demn de acest nume si care ar avea dificultati financiare.

— E noua seara, grasunule, si as vrea sa ma duc acasa, asta mai poate sa astepte pâna mâine, n-or sa-si depuna bilantul peste noapte, clinicile astea.

— Vezi ce versatila esti? Azi dimineata ma înscriai pe carnetul tau de val si acum refuzi deja sa petreci o seara geniala cu mine. Am nevoie de tine, Nathalia, da-mi, te rog, o mâna de ajutor!

— Esti un manipulator, George, pentru ca dimineata n-ai acelasi glas.

— Da, dar acum e seara, ma ajuti? Scoate-ti de pe tine vesta buna-ti si vino sa ma ajuti.

— Vezi, cerut cu atâta farmec e ceva irezistibil. Îti doresc o seara placuta.

— Nathalia?

— Da, George!

— Esti minunata!

— George, inima mea nu e libera.

— Nu vizam atât de sus, scumpo!

— Asta e de tine?

— Nu.

— Asa-mi spuneam si eu.

— Bine, du-te acasa, ma descurc eu.

Nathalia o lua spre usa, întoarse capul:

— Esti sigur ca te descurci singur?

— Da, da! Du-te si ocupa-te de pisica ta!

— Am alergie la pisici.

— Atunci, stai si m-ajuta!

— Noapte buna, George!

Nathalia coborî repede pe scari cu o mâna alunecându-i pe rampa.

Ramas singur pe etaj (echipa de noapte se instala la parterul comisariatului), George aprinse ecranul computerului si se conecta pe fisierul central. Batu pe tastatura cuvântul clinica si își aprinse o tigara așteptând ca serverul sa efectueze cautarea. Peste câteva minute, imprimanta începea sa scoata vreo saizeci de foi de hârtie imprimate. Morocanos, George strânse teancul de foi si-l puse pe birou. „Ei bine, nu-ti mai ramâne decât sa... si ca sa le determini pe cele ce-ar putea fi în mocirla, nu-ti mai ramâne de contactat decât cam o suta de banci regionale ca sa le ceri lista cu clinicile private ce au solicitat împrumuturi bancare în cursul ultimelor zece luni.” Vorbise cu voce tare si, în penumbra de la intrare, auzi glasul lui Nathalia întrebându-l:

— De ce ultimele zece luni?

— Pentru ca asta e instinctul politienesc. De ce te-ai întors?

— Pentru ca asta e instinctul feminin.

— Dragut din partea ta.

— Torul va depinde de locul unde ma vei duce la cina pe urma. Crezi ca ai o pista?

Pista respectiva i se parea prea usoara. O ruga pe Nathalia sa sune la sala de coordonare a patrulelor municipale si sa-i întrebe daca un registru curent nu contine vreo urma a unui raport din noaptea de duminica în legatura cu o ambulanta. „Nu se stie niciodata, poate avem noroc”, spuse el. Nathalia ridica receptorul telefonului. La celalalt capat al firului, politistul de garda cautata pe terminalul sau, dar nu se facuse nici un raport. Nathalia îi ceru sa-si extinda cautarile la regiune, dar si aici ecranele au ramas mute. Politistului îi parea rau, dar nici un vehicul de salvare nu facuse obiectul vreunei infractiuni sau al vreunui control în noaptea de duminica spre luni. Dupa ce-i ceru sa semnaleze orice noua informatie asupra acestui tip de subiect, Nathalia închise telefonul.

— îmi pare rau, n-au nimic.

— Ei bine, atunci te duc la restaurant, fiindca asta seara bancile nu ne vor spune nimic.

Se dusera la Perry's si luara loc în sala ce dadea spre strada.

George o asculta pe Nathalia cu o ureche neatenta, lasându-si privirea sa pluteasca dincolo de vitrina.

— George, de câta vreme ne cunoastem noi?

— Țsta e genul de întrebare ce nu trebuie pusa niciodata, frumoaso.

— De ce?

— Când iubesti, nu socotesti!

— De câta vreme totusi?

— Destula ca sa ma tolerezi, dar nu destula ca sa nu ma mai suporti!

— Nu, e mult mai multa vreme!

— Nu tine chestia cu clinicile. Ma împiedic de mobil,
care e interesul?

— Pe mama ai vazut-o?

- Nu, mâine dimineata.
- Poate ca ea e, se saturase sa se tot duca la spital.
- Nu spune prostii, o mama nu, e prea riscant.
- Vreau sa spun ca voia, poate, sa termine o data. Sa tot mergi sa-ti vezi copilul în starea aia! Uneori, trebuie sa preferi sa înceteze asa ceva, sa accepti ideea mortii.
- si o vezi pe o mama montând o asemenea chestie ca sa-si ucida propria fiica?
- Nu, ai dreptate, e prea nebunesc.
- Fara mobil, n-o sa gasim nimic.
- Mai e si pista ta cu clinicile.
- Cred ca e un impas, n-o simt.
- De ce spui asta? Voiai sa ramân sa lucrez cu tine asta seara?
- Voiam sa iei cina cu mine asta seara! Spun asta pentru ca e ceva prea vizibil. Nu vor putea s-o faca iar, spitalele din comitat vor fi foarte vigilente si nu cred ca pretul unui singur corp merita riscul. Cât face un rinichi?
- Doi rinichi, un ficat, o splina si o inima pot face cam o suta cincizeci de mii de dolari.
- Nu zau, e mai scump ca la macelar!
- Esti dezgustator.
- Vezi, nici asta nu tine, pentru o clinica în cacat, o suta cincizeci de mii de dolari nu schimba nimic. Nu-i o chestie de bani.
- E poate o chestie de disponibilitate.
- si își dezvoltă ideea: cineva putea trai sau muri în functie de disponibilitatea si compatibilitatea unui organ.

Unii mureau neputând obtine la timp rinichiul sau ficatul de care aveau nevoie. Cineva dispunând de mijloace financiare suficiente putea sa fi platit rapirea unei persoane în coma ireversibila ca sa-si salveze unul dintre copii sau chiar pe sine. Pilguez gasea ca pista asta e complexa,

dar credibila. Nathalia nu vedea prin ce era complicata teoria ei. Pentru Pilguez, era complicata. O asemenea pista larga considerabil evantaiul suspectilor, nu s-ar mai cauta astfel neaparat un criminal. Ca sa supravietuiasca sau sa-si salveze unul dintre copii, multi indivizi puteau fi tentati sa suprime pe cineva deja recunoscut drept mort clinic. Autorul se putea simti absolvit de notiunea de omor, tinându-se seama de finalitatea actului sau.

— Crezi ca trebuie controlate toate clinicile ca sa identificam un pacient cu dare de mâna în asteptarea unui organ de la un donator? întreba Nathalia.

— Nu pot spera asa ceva pentru ca e o treaba de fur-nica pe un teren sensibil.

Mobilul lui Nathalia suna, ea raspunse scuzându-se, asculta cu atentie, nota ceva pe fata de masa si-i multumi de mai multe ori interlocutorului sau.

— Cine era?

— Tipul de permanenta la coordonare, cel pe care l-am sunat adineauri.

— si?

Coordonatorul avusese ideea sa le transmita un mesaj patrulelor de noapte, doar asa ca sa verifice daca nu cumva vreo echipa a vazut ceva suspect în legatura cu o ambulanta, fara ca totusi sa fi trecut asta în registrul curent.

-si?

— Ei bine, a avut o foarte buna idee, pentru ca o patrula a interceptat si filat o ambulanta fabricata dupa raz-boi care, ieri seara, se tot învârtea în perimetrul Green Street, Filbert, Union Stret.

— Asta miroase bine. si ce i-au spus?

— Ca l-au urmarit pe tipul de la volanul ambulantei
care le-a povestit ca, dupa zece ani de bune si credincioa-

se servicii, ambulanta iese la pensie. S-au gândit ca tipul este atasat de masina lui si ca treneaza înainte de a duce masina pentru ultima oara la garaj.

— Ce model e?

— Ford 71.

Pilguez facu repede un calcul în minte. Daca Fordul dat la fiare vechi cu o seara înainte dupa zece ani de functionare era din saptezeci si unu, asta însemna ca va fi fost pastrata în celofan timp de saisprezece ani înainte de-a fi pusa în serviciu. soferul îi prostise pe politisti. Acum avea o pista.

— Mai am ceva si mai si, adauga colega lui.

— Ce?

— Au urmarit-o pâna la garajul unde au dus-o. si au adresa.

— stii, Nathalia, e bine ca nu suntem împreuna, tu sin cu mine.

— De ce spui asta acum?

— Pentru ca acum as fi avut dovada ca sunt încornorat.

— sti, ce, Georgeî Esti un tâmpit. si vrei Sa te duci acolo chiar acum?

— Nu, mîine dimineata, garajul e închis acum si fara mandat n-as putea face nimic. În plus, prefer sa ma duc acolo fara sa atrag atentia. Nu ambulanta încerc eu s-o prind, ci pe tipii care s-au servit de ea. E mai bine sa ma duc la garaj ca turist decît sa-i fac pe iepuri sa se ascunda în vizuina.

Pilguez plati nota si iesira amîndoi pe trotuar. Locul unde fusese controlata ambulanta era situat la urmatoarea

intersecție fata de cel unde cinasera ei și George se uita la colțul strazii ca și cum cauta o imagine.

— Stii ce mi-ar face placere? Spuse Nathalia.

177

— Nu, dar spune-mi tu.

— Sa vii sa dormi la mine, n-am chef sa dorm singura asta seara.

— Ai o periuta de dinti în plus?

— O am pe-a ta!

— îmi place sa te tachinez. Doar cu tine ma distrez.

Hai sa mergem, si eu voiam sa ramân cu tine asta seara.

De mult n-am mai facut-o.

— De joia trecuta.

— Asta spuneam si eu.

O ora și jumătate mai târziu, când stinsera lumina, George avea convingerea ca va rezolva enigma, iar convingerile lui se potriveau o dată din două. Ziua de marti fu fructuoasă. După ce a întâlnit-o pe doamna Kline, a îndepărtat orice suspiciune în privința ei, aflase ca chiar medicii propusesera sa termine cu Lauren. De doi ani încoace, legea închidea ochii în asemenea cazuri. Mama cooperase, era indiscutabil foarte rascolita și Pilguez stia sa-i deosebească pe oamenii sinceri de aceia care simulau durerea morală. Doamna Kline nu intra deloc în pielea unui personaj în stare sa organizeze o asemenea operație. La garaj, George reperase vehiculul incriminat. Intrând acolo, fusese surprins; întreprinderea era specializată în repararea vehiculelor de salvare. Acest atelier de caroserii nu continea decât ambulante în revizie, era imposibil sa o faca aici pe turistul. În întreprindere lucrau patruzeci de mecanici și cam zece administrativi. În to-

tal aproape cincizeci de persoane potential suspecte. Patronul ascultase plin de îndoiala relatarea inspectorului, întrebându-se ce-i putuse împinge pe autorii crimei sa aduca cuminte înapoi vehiculul în loc sa-l faca sa dispara. Pilguez îi raspunse ca furtul ar fi alertat serviciile de politie care ar fi facut legatura între fapte. Probabil ca un

angajat al garajului era bagat în combinație și sperase ca „împrumutul” să treacă nebagat în seama.

Ramânea de aflat cine era cel implicat. Nici unul, după director, încuietura nu prezenta urme de efracție și nimeni n-avea cheile de la garaj ca să intre noaptea înăuntru. Îl întreba pe seful de atelier despre ce-i putuse încita pe „împrumutatori” să aleagă acel model vechi, iar acesta îi explica imediat că era singurul model ce se conducea ca o mașină. Pilguez văzu în asta un indiciu în plus pentru complicitatea unui membru din personal la „afacerea lui”. La întrebarea dacă este posibil ca cineva să sustragă cheia și să facă o copie după ea în timpul zilei, seful de atelier răspunse afirmativ: „Se poate, la prânz, când se închide poarta principală”. Asadar, era suspectă toată lumea. Pilguez ceru să i se dea dosarele personalului și le puse deasupra teancului pe acelea ale angajaților care parasiseră garajul în cursul ultimilor doi ani. Pe la ora două, se întoarse la comisariat. Nathalia încă nu se întorsese din pauza de prânz, el se cufunda în analizarea aprofundată a celor cincizeci și șapte de dosare maro pe care le pusese pe birou. Pe la trei, se întoarse și ea, arborând o nouă coafură și pregătită să-și asume sarcasmul tovarășului ei de lucru.

— Taci din gura, George, o să spui o tâmpenie, zise ea intrând, înainte chiar de a-și pune poseta pe birou.

El își ridică ochii din hârtiile lui, se uita tinta la ea și schita un surâs. Înainte ca el să apuce să spună ceva, ea se apropiase și-i pusese un deget pe gura ca el să nu rostească nici o vorbă: „Există o chestie care o să te intereseze mult mai mult decât coafura mea și nu ti-o spun decât dacă mă scutești de orice comentariu. Suntem de-acord?” El se prefăcu că are un calus în gura și emise un

mormait sinonim cu acceptarea conditiilor acordului.
Nathalia își lua degetul de pe gura lui.

— A telefonat mama fetei, si-a amintit de un amanunt important pentru ancheta ta si vrea sa o suni. E acasa la ea si-ti asteapta telefonul.

— Dar îmi place la nebunie coafura ta, îți sta foarte bine.

Nathalia surâse si se-ntoarse la biroul ei. La telefon, doamna Kline îi vorbi lui Pilguez despre ciudata ei discutie cu un tânar întâlnit din întâmplare pe cheiul La Marina, acela care o tot dojenise despre eutanasiie.

Ii povesti cu de-amanuntul episodul întâlnirii ei cu arhitectul care ar fi cunoscut-o pe Lauren la urgenta, în urma unei taieturi cu cutterul. Pretinsese ca lua masa de-seori cu fiica ei. Desi cateaua parea ca-l recunoscuse, socotea improbabil ca fiica ei sa nu-i fi vorbit niciodata despre el, mai ales daca, asa cum spunea el, întâlnirea lor avusese loc în urma cu doi ani. Acest din urma detaliu va facilita cu siguranta ancheta. „Ia te uita!” soptise politistul în clipa aceea. „în linii mari, conchisese el, îmi cereti sa-l caut pe un arhitect care s-ar fi taiat la deget acum doi ani, care ar fi fost îngrijit de fiica dumneavoastra si pe care ar trebui sa-l suspectam pentru ca în cursul unei întâlniri întâmplatoare v-a aratat opozitia lui la eutanasiie? — Asa ceva nu vi se pare o pista serioasa? întrebase ea. — Nu, nu prea”, si-i închise telefonul.

— Ei, ce era? întreba Nathalia.

— Totusi, nu-ti statea rau deloc cu parul mai lung.

— Bine, m-am bucurat degeaba!

El se cufunda la loc în dosare, dar nici unul nu-i spunea nimic. Enervat, apuca telefonul pe care-l fixa între

ureche si umar si facu numarul centralei spitalului. Standardista raspunse dupa ce suna de noua ori.

— Ei bine, cu voi e mai bine sa nu mori!

— Nu, pentru asta sunati dumneavoastra direct la morga, îi replica receptionista.

Pilguez se prezenta si o întreba daca sistemul ei informatic îi permitea sa caute ceva în legatura cu admiterile de la urgenta, pe meserii si pe tipurile de rana. „Depinde de perioada pe care o cercetez”, îi raspunse ea. Apoi preciza ca, oricum, secretul medical i-ar interzice sa comunice vreo informatie, mai ales la telefon. El îi trânti telefonul în nas, își lua impermeabilul si se-ndrepta spre usa. Coborând scarile în fuga, iesi în parcare si o lua cu pasi vioi spre masina lui. Traversa orasul cu girofarul pe acoperis si cu sirena urlând, neîncetând sa înjure. Dupa numai zece minute, ajunse la Memorial Hospital si se înfipse în fata receptiei.

— Mi-ati cerut sa v-o gasesc pe tânara în coma care v-a fost împrumutata în noaptea de duminica spre luni. Ori sunt ajutat aici si nu futut la cap cu secretele voastre medicale de cacat, ori trec la alt caz.

— Ce pot face pentru dumneavoastra? întreba Jarkowizski care tocmai aparuse în pragul usii.

— Sa-mi spuneti daca pe computerele dumneavoas-
tra se poate gasi un arhitect care s-ar fi ranit si ar fi fost admis la urgenta de disparuta dumneavoastra.

— în ce perioada?

— Sa zicem în ultimii doi ani.

Se apleca spre computer si batu ceva pe tastatura.

— O sa ne uitam la intrari si o sa cautam un arhitect, spuse ea. O sa ne ia câteva minute.

— Astept.

Ecranul dadu verdictul în sase minute. în cursul ultimilor doi ani, nici un arhitect nu fusese îngrijit pentru acest tip de leziune.

— Sunteti sigura.

Era absolut sigura, casuta „profesia” era documentata obligatoriu, din cauza asigurarilor si a statisticilor privind accidentele de munca. Pilguez îi multumi si se-ntoarse imediat la comisariat. Pe drum, povestea asta începu sa-l tracaseze. Genul de tracasare care într-o clipita îi putea mobiliza toata concentrarea si-l putea face sa uite toate celelalte piste posibile, din momentul în care simtea ca tine o adevarata veriga a lantului anchetei. își lua mobilul si facu numarul lui Nathalia.

— Cauta-mi daca în perimetrul în care a fost reperata ambulanta locuieste vreun arhitect. Ramân la telefon.

— Era Union, Filbert si Grenn?

— si Webster, dar extinde la doua strazi alaturate.

— Te sun eu, spuse ea, si închise.

Cererea lui George a dus la identificarea a trei cabinete de arhitectura si a domiciliului unui arhitect, dar numai acesta din urma se afla în primul perimetru studiat. Cabinetele se situau pe prima strada învecinata, unul, si doua, la o departare de doua strazi. întors la birou, Pilguez contacta cele trei cabinete ca sa faca socoteala angajatilor lor. în total, douazeci si sapte de persoane. La ora optsprezece, treizeci avea, prin urmare, aproape optzeci de suspecti dintre care unul era în asteptarea unui organ sau avea pe cineva din familie în aceeasi situatie. Se gândi câteva clipe si se adresa lui Nathalia.

— Avem un stagiar în plus zilele astea?

— Niciodata n-avem personal în plus! Altfel, m-as întoarce acasa la ore decente si n-ar trai ca o fata batrâna.

— Te necajesti degeaba, scumpo! Trimite pe cineva sa

supravegheze domiciliul aceluia care locuieste în peri-

metru, sa încerce sa faca o fotografie când se va întoarce acasa.

A doua zi dimineata, Pilguez afla ca stagiarul daduse chix, arhitectul nu venise acasa toata noaptea.

— Bingo, i-a spus el tânărului elev inspector, pâna diseara îmi afli totul despre tipul asta, vârsta, daca e poponar, daca se drogheaza, unde lucreaza, daca are câine, pisica, papagal, unde este în momentul asta, ce studii are, daca a facut armata, toate maniile pe care le are. Telefonezi la armata, la FBI, putin îmi pasa, dar vreau sa stiu tot.

— Eu sunt poponar, domnule inspector! i-a replicat stagiarul cu o anumita mândrie, dar asta n-o sa ma împiedice sa fac treaba pe care mi-o cereti.

Inspectorul, bosumflat, își petrecu restul zilei cu stabilirea sintezei pistelor pe care le avea, si nimic nu-i îngaduia sa fie optimist. Daca ambulanta fusese identificata din noroc, nici un dosar al personalului garajului nu-l desemna pe presupusul suspect, ceea ce lasa sa se prevada un mare numar de interogatorii pe un teren descoperit. Trebuiau sa fie interogati mai mult de saizeci de arhitecti, fiindca lucrasera în apropierea sau locuiau în centrul perimetrului în care se învârtise ambulanta în seara kidnappingului.

Unul dintre ei va fi, poate, suspectat pentru ca a mângâiat câinele mamei victimei si a declarat ca este ostil eutanasierei, ceea ce, cum singur își marturisea Pilguez, nu definea la drept vorbind mobilul rapirii. O „adevarata ancheta de cacat”, ca sa-l citam textual.

Miercuri dimineata, deasupra Carmelului soarele se ridica usor învaluit în ceata. Lauren se trezise devreme. Iesise din camera ca sa nu-l trezeasca pe Arthur si tuna

si fulgera din cauza neputintei sale de a-i pregati macar un simplu mic dejun. Pâna la urma, daca era sa aleaga, își marturisi ca-i este recunoscatoare ca, în tot acest imbroglie de aberatii, el a putut-o atinge, simti si iubi ca pe o femeie în deplina posesie a vietii. Exista o serie întreaga de fenomene pe care nu le va înțelege niciodata si nici nu va mai încerca sa le înțeleaga. își aminti de ce i-a spus tatal ei într-o zi:

„Nimic nu este imposibil, numai limitele mintilor noastre definesc lucrurile drept de neconceput. Deseori trebuie rezolvate mai multe ecuatii pentru a admite un nou rationament. Asta este o chestiune de timp si de limite ale creierelor noastre. Transplantarea unei inimi, zborul unui avion de trei sute cincizeci de tone, mersul pe Luna au cerut multa munca, dar îndeosebi imaginatie. Astfel, când savantii nostri atât de savanti declara imposibila transplantarea unui creier, calatoria cu viteza luminii, donarea unei fiinte umane, îmi spun ca, pâna la urma, n-au învățat nimic din propriile lor limite, acelea de a te gândi ca totul este posibil si ca e doar o chestiune de timp, timpul de a înțelege în cefei este posibil.”

Tot ce traia si experimenta ea era illogic, inexplicabil, contrar tuturor bazelor culturii ei stiintifice, dar era. si de doua zile facea dragoste cu un barbat simtind emotii si senzatii necunoscute de ea, chiar atunci când era vie, când sufletul si trupul ei alcatuiau un singur tot. Uitându-se cum acea sublima bula de foc se ridica deasupra orizontului, pentru ea cel mai mult conta ca toate astea sa dureze.

La putin timp dupa ea se scula si Arthur, o cauta în pat, își puse pe el un halat de casa si iesi pe veranda. Era ciufulit si își trecu mâna prin par ca sa si-l mai aranjeze

putin. O gasi pe Lauren pe stânci si o cuprinse în brate fara ca ea sa-l fi simtit ca vine.

— E impresionant, spuse el.

— stii ce, cred ca neputând concepe viitorul, am putea închide valiza si trai în prezent. Vrei o cafea?

— Cred ca e ceva indispensabil. si, pe urma, te duc sa vezi otariile ce se scalda la coltul stâncilor.

— Adevarate otarii?

— si foci, si pelicani, si... n-ai venit niciodata pâna aici înainte?

— Am încercat o data, dar nu mi-a reusit.

— E o chestie relativa, depinde de unghiul sub care consideri lucrurile. si pe urma, credeam ca trebuie sa închidem valizele si sa traim în prezent.

în aceeasi miercuri, stagiarul depuse, nu fara zgomot, pe biroul lui Pilguez, dosarul gros pe care-l constituise.

— Ce-ai gasit? întreba acesta înainte chiar de a-l parcurge.

— Vetii fi deceptionat si în acelasi timp încântat.

Ca sa-si arate nelinistea ce atingea limitele exasperarii, Pilguez își batu usor cu degetul nodul de la cravata: „Unu doi, unu doi, e bine, baiete, îmi functioneaza microfonul, te ascult!” Stagiarul își citi notele: arhitectul lui n-avea nimic suspect. Era un tip cum nu se poate mai normal, nu se droga, întretinea bune relatii cu vecinii, n-avea cazier, bineînțeles. își facuse studiile în California, locuise câțva timp în Europa înainte de-a se întoarce sa se instaleze în orasul sau natal. Nu facea parte din nici un partid politic, nu era membru al nici unei secte, nu milita pentru nici o cauza. își platea impozitele, amenzile si

nici macar nu fusese arestat în stare de ebrietate sau pentru exces de viteza. „într-un cuvânt, un tip plictisitor.”

— si de ce o sa fiu încântat?

— Nu e nici macar poponar!

— Dar n-am nimic contra poponarilor, ce dracu', termina cu asta! Ce altceva mai ai în raportul tau?

— Fosta lui adresa, fotografia, cam veche, am obtinut-o de la Serviciul de înmatriculari, dateaza de acum patru ani, trebuie sa-si schimbe permisul la sfârșitul anului; un articol pe care l-a publicat în Architectural Digest, copiile dupa diplomele lui si lista cu depozitele bancare si titlurile de proprietate.

— Cum ai facut ca sa le obtii?

— Am un prieten care lucreaza la fisc. Arhitectul dumneavoastra e orfan, a mostenit o casa în golful Monterey.

— Crezi ca e acolo în vacanta?

— E acolo, si singura chestie care o sa va excite e tocmai casa asta.

— de ce?

— Pentru ca n-are telefon, ceea ce mi s-a parut bizar pentru o casa izolata. E taiat de mai bine de zece ani si n-a fost niciodata repus în functie. În schimb, a restabilit curentul vinerea trecuta, si apa. Pentru prima oara, dupa foarte multa vreme, s-a întors în aceasta casa la sfârșitul week-end-ului trecut. Dar asta nu-i o crima.

— Ei bine, vezi tu, tocmai aceasta ultima informatie îmi face placere!

— Prin urmare?...

— Ai facut o treaba buna, o sa fii cu siguranta un bun copoi daca esti atât de sucit la minte!

— Venind de la dumneavoastra, sunt sigur ca trebuie sa iau asta drept un compliment.

— Asa e! interveni Nathalia.

— Du-te cu fotografia la Kline mama si întreab-o daca asta e tipul de pe cheiul La Marina caruia nu-i place eutanasia. Daca-l identifica, atunci avem o pista serioasa.

Stagiarul iese din comisariat, iar George Pilguez se cufunda în dosarul lui Arthur. Dimineata de joi fu fructuoasa. La prima ora, stagiarul îi raporta ca doamna Kline l-a identificat categoric pe individul din fotografie. Insa informatia cu adevarat importanta îi aparut exact înainte de a se duce cu Nathalia la masa. Era sub ochii lui de multa vreme, dar nu facuse apropierea. Adresa tinerei femei rapite si a tânarului arhitect era aceeasi. Erau prea multe indicii pentru ca acesta sa fie strain de toata afacerea.

— Ar trebui sa fii multumit, ancheta pare sa progreseze! De ce faci mutra asta? îl întreba Nathalia sorbind o Coca light.

— Pentru ca nu-i vad interesul. Tipul asta n-are profilul unui detracat. Nu sterpelesti un corp în coma dintr-un spital numai asa ca sa-ti distrezi prietenii. Îti trebuie un motiv adevarat. si pe urma, dupa spusele celor de la spital, îti trebuie o anumita experienta ca sa pui podul ala central.

— E o cale centrala, nu un pod. Era oare iubitul ei?

Doamna Kline îl asigurase ca nu si fusese foarte categorica asupra acestui punct. Era aproape sigura ca nu se cunosc.

— Vreo legatura cu apartamentul? adauga Nathalia. Nici una, continua inspectorul, arhitectul era chiras si, potrivit agentiei imobiliare, ajunsese acolo dintr-o pura întâmplare. Era pe punctul sa semneze un contract pentru un alt apartament de pe strada Filbert si un an-

gajat zelos al agentiei tinuse mortis sa i-l arate pe acesta

„care tocmai intrase în stoc”... exact înainte de-a semna.
„Cunosti genul de tânăr fistichiu și cochec care vrea să le câștige încrederea clientilor, implicându-se personal cu adevărat.”

— Deci nici o premeditare cu adresa.

— Nu, e o pură coincidență.

— Atunci e într-adevăr el?

„Nu, nu se poate spune”, zise el laconic, nici un element luat separat nu-i justifică implicarea. Însă îmbinarea pieselor din acest puzzle era tulburătoare. Cu toate acestea, fără un mobil, Pilguez nu va putea face nimic.

„Nu-l poți inculpa pe un tip pentru că a luat cu chirie de câteva luni apartamentul unei femei care a fost răpită la începutul acestei săptămâni. O să-mi fie greu să găsesc un procuror care să mă urmeze.” Nathalia îi sugera ideea să-l interogheze și să-l facă să-i cedeze nervii „sub o lampă”. Batrânul politai rânji.

— Îmi imaginez începutul interogatoriului: Domnule, ați luat cu chirie apartamentul unei tinere femei aflate în coma care a fost răpită în noaptea de duminică spre luni. Ați restabilit apa și electricitatea în casa dumneavoastră de la țară în vinerea care a precedat crima. De ce? Și aici, tipul ți se uita în ochi și ți spune că nu e prea sigur că ți-a înțeles sensul întrebării. Nu-ți mai rămâne decât să-i spui deschis că el este singura ta pistă și că teribil te-ar mai aranja ca el să fie făcut rapirea.

— Ia-ți două zile și filează-1!

— Fără o cerere a procurorului, tot ce vei descoperi va fi nul și neavenit.

— Nu și dacă aduci corpul înapoi și dacă acesta e încă

în viata!

— Tu crezi ca e el?

— Cred în flerul tau, cred în indicii și mai cred că atunci când faci mutra asta înseamnă că știi că-l ai pe vinovat, dar că încă nu știi cum să-l prinzi. George, lucrul cel mai important e să o găsești pe fata, chiar aflată în coma e o ostatică! Platește nota și du-te la țară.

Pilguez se ridică de la masă, o sărută pe Nathalia pe frunte, lasă două bancnote pe masă și iese în stradă cu pași grabiți.

În timpul celor trei ore și jumătate cât i-au trebuit până la Cârmei, a căutat fără încetare un mobil, apoi s-a tot gândit la felul în care se va apropia de pradă, fără să o sperie, fără să-i trezească atenția.

Putin câte puțin, casa prindea din nou viața. Așa cum făc copiii cu desenele pe care le colorează străduindu-se să nu le depășească trasaturile, Arthur și Lauren intrau în fiecare încăpere, îi deschideau obloanele, scoteau husele ce acopereau mobilele, le curățau de praf, le lustruiau și deschideau dulap după dulap. Și, încetul cu încetul, amintirile casei se prefăceau în clipe prezente. Viața își relua drepturile. În joia aceea, cerul era acoperit și oceanul părea că vrea să sfărâme stâncile care-i barau drumul în partea de jos a grădinii. La sfârșitul zilei, Lauren se instala pe veranda și contempla spectacolul. Apa, devenită cenușie, căra gramezi de alge amestecate cu maracini. Cerul daduse în mov, apoi în negru. Lauren era fericită, îi plăcea când natura se hotăra să se înfurie. Arthur terminase de făcut ordine în salonaș, în bibliotecă și în biroul mamei sale. Măine, vor ataca etajul cu cele trei dormitoare.

El se așeza pe pernele care acopereau marginea verandei și se uita la Lauren.

— stii ca de noua ori ti-ai schimbat tinuta de la prânz pâna acum?

— stiu, e din cauza revistei pe care ai cumparat-o, nu reusesc sa ma hotarasc, le gasesc pe toate superbe.

— Felul tau de a-ti face cumparaturile le-ar face sa vi-seze pe toate femeile de pe pamânt.

— Asteapta, n-ai vazut înca reclama de pe coala intercalata la mijloc!

— si ce spune coala asta de la mijloc?

— Nu spune nimic, e special consacrata lenjeriei feminine.

Arthur asista la cea mai senzuala defilare de moda oferita vreodata unui barbat. Mai târziu, în tandretea unei iubiri desavârsite, cu trupurile si sufletele potolite, ramasera în întuneric ghemuiti unul în celalalt, ca sa se uite la ocean. în cele din urma, adormira, leganati de dezlantuirea valurilor.

Pilguez sosise la lasatul serii. Descinse la Cârmei Valley Inn. Receptionistul îi remise cheile unei camere spatioase cu vedere la mare. Era situata într-un bungalow în partea de sus a parcului care domina golful si, ca sa se duca pâna la ea, trebui sa se suie iar în masina. Tocmai începuse sa-si desface geanta când primele fulgere sfâsiara cerul; își dadu seama ca locuieste doar la trei ore si jumatate de drum si nu-si acordase niciodata timpul sa vina sa vada toate astea. Chiar în clipa aceea, avu chef sa o sune pe Nathalia ca sa împarta cu ea acel moment, sa nu-l traiasca singur; ridica receptorul, trase aer în piept si-l puse încet la loc, fara sa fi facut numarul.

îsi comanda o tava cu mâncare, se instala sa vada un film la televizor si fu cuprins de somn, cu mult înainte

de ora zece.

În primele ore ale diminetii, soarele reusise sa straluceasca suficient de tare, când a rasarit, ca sa terorizeze toti norii, plecati fara sa mai ceara sa li se dea restul. In jurul casei, se revarsau niste zori umezi. Arthur se trezi lungit pe veranda. Lauren dormea bustean. A dormi era ceva nou pentru ea. Luni întregi, nu o putuse face, ceea ce-i facea zilele groaznic de lungi. În susul gradinii, ascuns dupa un taluz de lângă poarta, George spiona, înarmat cu un binoclu lung focal, ce-i fusese oferit pentru douazeci de ani de serviciu. Pe la ora unsprezece, îl vazuu pe Arthur urcând prin parc în directia lui. Suspectul lui George o coti pe la dreapta gradinii de trandafiri si deschise usa de la garaj.

Când intra înauntru, Arthur se pomeni în fata unei huse acoperite de praf. O scoase, dezvelind formele unui vechi break Ford 1961. Sub prelata, avea alura unui vehicul de colectie. Arthur surâse gândindu-se la maniile lui Antoine. Ocoli masina si deschise portiera stânga din spate. Un miros de piele veche îi umplu narile. Se instala pe bancheta, închise usa, apoi ochii si își aminti o seara de iarna în fata la Macy's din Union Square. îl vazuu pe barbatul în impermeabil pe care a fost cât pe ce sa-l doboare cu pusca intergalactica si care a fost salvat in extremis de duioasa naivitate a mamei lui: ea se interpusese în axa tirului sau. Dezintegratorul atomic, mascat în aprinzator de trabucuri, cu siguranta ca era si acum încarcat. Se duse cu gândul la Mos Craciunul din 1965 întepenit cu trenul lui electric între tevile de la încălzirea centrala.

I se parea ca aude motorul mergând, deschise geamul, își trecu capul prin portiera si își simti parul dat pe spate de vântul care îi suiera în amintire, își scoase mâna afara, cu bratul pe jumătate întins si se juca cu ea deoarece devenise un avion, îl înclina ca sa-i modifice priza

cu aerul, simtindu-l ca ba se ridica spre acoperisul garajului, ba face un picaj.

Când deschise iar ochii, vazu un bilet agatat de volan.

„Arthur, daca vrei s-o pornesti, gasesti un încărcator de baterie pe etajera din dreapta. Ca sa faci sa vina benzina, baga doua acceleratii înainte de a pune contactul. Nu te mira ca porneste cât ai clipi, e normal, e un Ford. Ca sa umfli cauciucurile, compresorul este în cutia lui, sub încărcator. Te îmbratisez. Antoine.”

Iesi din masina, închise portiera la loc si se îndrepta spre etajera, iar acolo, în coltul garajului, vazu barca. Se apropie de ea si o mângâie cu vârful degetelor. Sub bancheta ei de lemn gasi o undita, undita lui, cu firul verde, bobinat pe placa de pluta, care se termina cu un cârlig ruginit. Lua încărcatorul, ridica în sus capota vechiului Ford, bransa firele si puse bateria la încarcat. Iesind din garaj, deschise larg usile culisante.

George își deschisese carnetelul si nota ce vedea. Nu-l scapa din ochi pe suspect. îl vazu cum pregateste masa sub umbrar, se instaleaza, manânce, apoi cum strânge masa. Facu o pauza ca sa-si manânce si el sandvisul când Arthur atipi pe perne la umbra. Il urmari când se duse din nou la garaj, auzi zgomotul compresorului si, mai clar, pe acela al lui V6' care porni dupa doua tusituri. Salluta cu privirea masina când aceasta coborî spre poarta, hotarî sa-si întrerupa supravegheatul si se duse în sat ca sa culeaga câteva informatii despre straniul personaj. Pe la ora opt, se duse în camera si-i telefona lui Nathalia.

— Ei, spuse ea, cum stai?

— Prost. Nimic anormal. Ma rog, aproape nimic. E singur, face o gramada de lucruri toata ziua, curata, mes-tesugeste, face pauza de prânz si de cina. I-am întrebat pe comerciantii din sat. Casa îi apartine mamei lui, de-cedata de multi ani, si a fost locuita de gradinar pâna ce-a murit si el. Dupa cum vezi, toate astea nu ma fac sa avansez cu adevarat. Are dreptul sa redeschida casa mai-ca-si când îi arde lui.

— Atunci de ce spui aproape nimic?

— Pentru ca are niste atitudini bizare, vorbeste sin-gur, se comporta la masa de parca ar fi doi, uneori sta în fata marii cu un brat în aer timp de zece minute. Ieri sea-ra s-a îmbratisat singur pe veranda.

— Cum asa?

— Ca si când îi tragea o sarutare languroasa unei ga-gici, numai ca era singur!

— Poate ca-si retraieste niste amintiri în felul lui.

— Sunt multi „poate ca" la candidatul meu!

— Tot mai crezi în pista asta?

— Nu stiu, frumoaso, dar în orice caz e ceva straniu în comportamentul lui.

— Ce anume?

— Este incredibil de linistit pentru un vinovat.

— Deci, mai crezi.

— îmi mai dau doua zile si ma întorc. Mâine fac o in-cursiune pe teren descoperit.

— Ai grija de tine.

George închise telefonul, gânditor.

Arthur mângâia cu vârful degetelor claviatura pianu-

lui cu coada. Desi instrumentul nu mai avea armoniile de altadata, se apucase sa lucreze din nou la clarul de

luna din Werther*, evitând câteva note devenite prea discordante. Era bucata preferata a lui Lili. În timp ce cânta la pian, se adresa lui Lili care se asezase pe pervazul ferestrei, așa cum îi placea ei să facă: cu un picior lungit pe pervaz, cu celalalt îndoit înauntru și cu spatele lipit de perete.

— Măine mă duc în oraș după cumpărături; înainte, o să închid casa. Nu mai avem aproape nimic.

— Arthur, câta vreme socotești să renunți la toată viața ta?

— E obligatoriu să avem discuția asta acum?

— Poate că o să rămân în starea asta ani de zile și mă întreb dacă-ți dai seama în ce te-ai angajat. Ai o profesie, prieteni, răspunderi, ai lumea ta.

— Ce înseamnă lumea mea? Eu sunt din toate satele. N-am o lume a mea, Lauren; suntem aici de mai puțin de-o săptămână, iar eu nu mi-am luat concediu de doi ani, atunci da-mi puțină vreme.

O lua în brațe și se prefăcu că vrea să doarmă.

— Ba da, ai o lume a ta. Toti avem universul nostru. Pentru că două ființe să trăiască una lângă cealaltă, nu este de-ajuns să se iubească, trebuie să fie compatibile, să se întâlnească în momentul potrivit. Iar pentru noi nu chiar acesta este cazul.

— Ți-am spus eu că te iubesc? relua el cu un ton timid.

— Mi-ai dat dovezi de iubire, spuse ea, asta e mult mai bine.

Ea nu credea în întâmplare. De ce era el singura persoană de pe această planetă cu care poate ea vorbi, co-

<nota>

* Werther (1892), opera de compozitorul francez Jules Massenet (1842-1912), inspirata de celebrul roman epistolar Suferintele tânărului Werther (1774) de Goethe. (N. t.)

</nota>

195

munica? De ce se întelesesera ei doi, de ce avea senzatia ca el ghicea totul despre ea?

— De ce îmi dai ce ai tu mai bun, primind de la mine atât de puțin?

— Pentru ca atât de repede si atât de brusc esti aici, existi, pentru ca un moment de la tine este deja imens. Ieri a trecut, mâine nu exista înca, ce conteaza este astazi, prezentul.

Arthur adauga ca n-avea alta alegere decât sa faca totul ca sa n-o lase sa moara.

Dar tocmai asta era, lui Lauren îi era frica de „ceea ce nu exista înca”. Ca sa o linisteasca, Arthur îi spuse ca ziua urmatoare va semana cu ce va vrea ea sa faca cu aceasta zi. Va trai dupa cum va da de la ea si dupa tot ce va accepta sa primeasca. „Mâine este un mister, pentru toata lumea, iar acest mister trebuie sa provoace râsul sau dorinta, nu frica sau refuzul.” O saruta pe pleoape, îi lua mâna în mâna lui, se lipi de spatele ei. Adânca noapte se lasa peste ei.

Tocmai punea ordine în portbagajul Fordului când zari un nor de praf în susul parcului. Pilguez cobora drumul fara menajamente. își opri masina în fata portii. Arthur îi iesi în întâmpinare cu bratele încarcate.

— Buna ziua, va pot ajuta cu ceva? întreba Arthur.

— Vin din Monterey, agentia imobiliara mi-a indicat aceasta casa ca fiind nelocuita, caut sa cumpar ceva prin partea locului, atunci am venit, dar se pare ca a fost deja vânduta, am ajuns prea târziu.

Arthur îi spuse ca aceasta casa nu fusese nici cumparata, nici de vânzare, era casa mamei sale, iar el tocmai

o redeschisese. Copleșit de căldură, îi propuse o limonadă pe care bătrânul politai o refuza, nu voia să-l retina.

Arthur insista si-i propuse sa ia loc pe veranda, în cinci minute se întoarce. închise portbagajul break-ului, se duse în casa si se-ntoarse cu o tava, doua pahare si sticla mare de citronada.

— Aveti o casa frumoasa, relua Pilguez, nu cred ca sunt multe asa în regiune!

— Nu stiu, n-am mai fost aici de ani de zile.

— si ce v-a facut sa va-ntoarceti asa, deodata?

— Cred ca venise vremea, am crescut aici si de când a murit mama nu gasisem puterea sa ma întorc, iar, pe urma, dintr-o data acest lucru s-a impus.

— Asa, fara un motiv anume?

Arthur nu era în largul lui, barbatul asta necunoscut punea niste întrebări mult prea personale, ca si când stia ceva ce nu voia sa dezvaluie. Din cauza asta, se simtea manipulat. Nu facu legatura cu Lauren si crezu ca are mai degraba de-a face cu un promotor din aceia care încearca sa creeze legaturi cu viitoarele lor victime.

— In orice caz, continua el, nu ma voi desparti nicio-data de ea.

— Aveti dreptate, o casa de familie e ceva ce nu se vinde, ba chiar consider ca asa ceva e un sacrilegiu.

Arthur avu unele banuieli si Pilguez simti ca e vremea sa dea înapoi. O sa-l lase sa-si faca cumparaturile, de altfel si el trebuia sa se duca în sat „ca sa caute o alta casa”. îi multumi cu caldura pentru primire si racoritoare. Se ridicara de pe scaun amândoi, Pilguez urca în masina, porni motorul, saluta cu mâna si disparu.

— Ce voia? întreba Lauren care tocmai aparuse pe veranda.

— Dupa câte spunea, sa cumpere o casa.

— Nu-mi place asta.

— Nici mie, dar nu stiu de ce.

— Crezi ca-i politai?

— Nu, cred ca noi suntem paranoici, nu vad cum sa ni se fi dat de urma. Cred ca-i doar un promotor sau un agent imobiliar care tatona terenul. Nu-ti face griji! Stai acasa sau vii cu mine?

— Vin cu tine! spuse ea.

Dupa douazeci de minute de la plecarea lor, Pilguez coborî din nou prin gradina, pe jos.

Întors în fata casei, verifica daca usa de la intrare este încuiata, facu un tur în jurul parterului. Nu era deschisa nici o fereastră, însa numai un singur oblon era închis. O singura camera închisa era de-ajuns pentru ca batrânul copoi sa traga anumite concluzii. Nu întârzie prea mult la fata locului si se întoarse repede la masina, își scoase mobilul si forma numarul lui Nathalia. Conversatia lor fu lunga. Pilguez îi preciza ca tot nu are nici un indiciu si nici o proba, dar ca din instinct îl crede vinovat pe Arthur. Nathalia nu se îndoii de perspicacitatea lui, numai ca Pilguez nu avea autorizatie de ancheta care sa-i permita sa-l hartuiasca pe acest om fara un mobil credibil. El era sigur ca cheia enigmei rezida în motiv. si acesta trebuia sa fie important pentru, ca un barbat în aparenta echilibrat, fara o nevoie deosebita de bani, sa-si ia un risc de o asemenea anvergura. Dar Pilguez nu gasea calea de acces la solutie. Fusesera luate în consideratie toate motivele clasice, dar nici unul nu rezista la drum. Atunci, îi veni ideea unui bluf: sa pretinde minciuna ca sa descopere adevarul, sa i-o ia înaintea suspectului si sa încerce sa-i surprinda o reactie, o atitudine care i-ar confirma sau infirma îndoielile. își porni motorul, intra pe proprietatea lui Arthur si se gara în fata portii.

Arthur și Lauren sosira o ora mai târziu. Când iese din Ford, îl fixa pe Pilguez tinta în ochi, iar acesta se îndrepta spre el.

— Doua lucruri! spuse Arthur. Primul, casa nu este și nu va fi de vânzare, al doilea, aici e o proprietate privată.

— Stiu asta și puțin îmi pasa ca e sau nu de vânzare! Este timpul să mă prezint.

și, în timp ce vorbea, își arată insigna. Se apropie de Arthur și, aducându-și fata foarte aproape de a acestuia, continuă:

— Trebuie să vorbesc cu dumneata.

— Cred că tocmai asta și faceți.

— Să vorbesc pe-ndelete.

— Am tot timpul!

— Putem intra?

— Nu, nu fără mandat!

— Gresești dacă joci așa!

— Dumneavoastră ați gresit când m-ați mintit, eu v-am primit și v-am dat de baut.

— Ne putem macar așeza pe verandă?

— Asta putem, treceti înainte!

Se așeză amândoi pe canapeaua-balansoar. În picioare, în fata treptelor, Lauren era terorizată. Arthur îi făcu cu ochiul ca să o liniștească, să o facă să înțeleagă că e stăpân pe situație și că nu trebuie să-și facă griji.

— Cu ce vă pot ajuta? îl întreba el pe politist.

— Să-mi explici motivul dumitale, aici mă blochez eu.

— Ce fel de motiv?

— O sa fiu foarte deschis cu dumneata, stiu ca esti
dumneata.

— Cu riscul de a parea cam prostut, e adevarat, eu
sunt, sunt eu de când m-am nascut, n-am suferit nicio-
data de schizofrenie. Despre ce vorbiti?

Voia sa-i vorbeasca despre corpul lui Lauren Kline pe care îl acuza ca l-a sustras cu ajutorul unui complice si al unei vechi ambulante de la Memorial Hospital în noaptea de duminica spre luni. Îi comunica faptul ca ambulanta fusese gasita în garajul unui mecanic de caroserii. Continuându-si tactica, pretinse ca este convins ca trupul se afla aici, în aceasta casa, mai exact în interiorul singurei camere cu oblonul închis. „Ce nu înțeleg eu este de ce, asta ma roade pe mine.” Se apropia de pensie si socotea ca nu merita sa-si termine cariera cu o enigma. Voia sa descopere toate detaliile acestei afaceri. Singurul lucru care-l interesa era sa înțeleaga ce-l motivase pe Arthur. „Ma doare-n cur daca te pun dupa gratii. Asta am facut toata viata, sa-i bag pe oameni la puscarie ca sa iasa din ea peste cîtiva ani si sa o ia de la început. Pentru un delict ca acesta o sa iei cel mult cinci ani si atunci mi se filfîie, dar vreau sa înțeleg.” Arthur se prefacu ca nu pricepe nici o vorba din ce-i spunea politistul

— Ce-i cu povestea asta cu corpul si cu ambulanta?

— O sa încerc sa-ti rapesc cît mai puțin timp posibil! Accepti sa ma uit în încăperea cu oblonul închis, fara mandat de perchezitie!

— Nu!

— Pai de ce, daca n-ai nimic de ascuns?

— Pentru ca aceasta încăpere, cum spuneti dumneavoastra, era camera si biroul mamei mele, iar dupa moartea ei sta încuiata. Este unicul loc pe care n-am avut

puterea sa-l deschid si de aceea are oblonul închis. Locul acesta este închis de peste douazeci de ani si nu-i voi trece pragul decât singur si atunci când voi fi pregatit, chiar daca ar fi vorba sa va fac sa evitati de a va închipi o solutie la povestea dumneavoastra rocambolesca. Sper ca am fost clar.

200

— Ține chestia, nu-mi ramâne decât sa te las.

— Ei bine, lasati-ma, trebuie sa-mi descarc portbagajul.

Pilguez se scula în picioare si se îndrepta spre masina. Deschizând portiera, se întoarse spre Arthur si se uita tinta în ochii lui, ezita o clipa si se hotarî sa mearga cu bluful pâna la capat.

— Daca vrei sa vizitezi camera aia în cea mai stricta intimitate, lucru pe care-l înțeleg, fa-o asta seara. Pentru ca sunt capos, mâine ma întorc spre seara cu un mandat, si n-o sa mai poti fi singur. Bineînțeles, te poti hotarî sa deplasezi corpul în timpul noptii, dar în jocul de-a soarele si pisica o sa fii mai tare decât dumneata, am treizeci de ani de cariera, iar viata o sa-ti devina un cosmar, îmi pun cartea de vizita pe balustrada, cu numarul de la mobilul meu, asa, în cazul ca o sa ai sa-mi spui ceva.

— Nu o sa obtineti mandat!

— Fiecare cu meseria lui. Buna seara!

si pleca valvârtej. Arthur ramase câteva minute cu mâinile în sold, cu inima batându-i de sa-i iasa din piept. Lauren nu întârzie sa-l întrerupa din gânduri.

201

14

— Trebuie sa-i marturisesti adevarul si sa negociezi cu el.

— Trebuie sa ne grabim sa-ti ascundem corpul în alta parte.

~ Nu, nu vreau, ajunge! Trebuie ca s-a postat undeva, te va prinde în flagrant delict. Opreste-te, Arthur, e viata ta; l-ai auzit, risti cinci ani de închisoare.

Arthur simtea ca politaiul îi trage o cacealma, nu-l avea la mâna cu nimic, n-o sa obtina niciodata mandatul, își explica planul de salvare: la lasatul noptii, vor iesi prin partea din fata a casei si vor pune corpul în barca. „O sa mergem de-a lungul coastei si o sa te ascundem într-o grota, doua-trei zile." Daca politistul va face perchezitie, o sa dea chix, o sa se scuze si va fi obligat sa renunte.

— Te va urmari, fiindca e politist si fiindca e încapătânat, replica ea. Mai ai o sansa sa scapi din povestea asta daca îl faci sa câstige timp cu ancheta lui, daca ne-

202

gociezi cheia enigmei contra unui aranjament. Fa-o acum, dupa asta va fi prea târziu.

— E viata ta în joc si atunci o sa deplasam corpul la noapte.

— Arthur, trebuie sa fii rezonabil, e o accelerare periculoasa, e prea periculos.

Arthur îi întoarse spatele, repetând: „Asta seara, iesim pe mare". Apoi descarca portbagajul break-ului. Resultul zilei fu apasator. își vorbira putin, abia daca schimbarea câteva priviri. Spre seara, ea se posta în fata lui si-l

lua în brate. El o saruta cu duiosie: „Nu-i pot lasa sa te rapeasca, înțelegi?” înțelegea, dar nu se putea hotărî sa-l lase sa-si compromita viata.

Ca sa iasa pe usa-fereastra ce dadea spre gradina, astepta sa se înnopteze. Merse pâna la stânci si constata ca marea se opune la proiectul lui. De tarm se spargeau valuri mari, facându-si imposibila executarea planului. Barca s-ar sfârâma la primul resac. Oceanul era dezlantuie si începuse sa bata vântul, amplificând dansul valurilor. Se lasa pe vine si își prinse capul în mâini.

Lauren se apropiase pe nesimtite de el, își trecu bratul pe dupa umerii lui si se ghemui lângă el.

— Hai înapoi, îi spuse ea, o sa racesti.

— Eu...

— Nu spune nimic, ia asta drept un semn, o sa petrecem noaptea asta fara sa ne mai necajim, o sa gasesti tu ceva mâine dimineata, si pe urma poate ca în zori vremea se va potoli.

Arthur însa stia ca vântul dinspre larg prevestea începutul unei furtuni care va dura cel puțin treizile. Marea furioasa nu se potolise niciodata într-o singura noapte. Cinara în bucatarie si facura focul în semineul din salon. Vorbira puțin. Arthur se tot gândea, nu-i venea în

mente nici o idee. Afara, vântul se întetise aplecând copacii gata să-i rupa, ploaia făcea să rasune ochiurile de geam de la ferestre, iar oceanul lansase un atac necrutător împotriva meterezelor stâncilor.

— Înainte îmi placea teribil când se dezlantuia așa natura, dar asta seara parca e forspanul lui Twister*.

— Asta seara s-ar zice că ești foarte trist, iubito, dar n-ar trebui să fii. Nu suntem pe punctul de a ne despărți. Tot timpul îmi spui să nu mă gândesc la ziua de mâine, să profităm de momentul acesta care este încă al nostru.

— Da, dar acum nu reușesc, nu mai știu să traiesc clipe fără să mă gândesc la cea care urmează. Tu cum faci?

— Mă gândesc la minutele astea de acum, sunt vesnice.

Se hotărî să-și povestească și ea o istorie, „un joc ca să-l distreze”, spuse ea. Îi ceru să-și închipuie că a câștigat un concurs al cărui premiu este următorul: în fiecare dimineață, o bancă îi va deschide un cont creditor de 86 400 de dolari. Însa cum orice joc are regulile lui, și acesta are două:

— Prima este că tot ce n-ai cheltuit în cursul zilei îți este luat seara, nu poți trisa, nu poți vira banii pe un alt cont, poți doar să-ți cheltuiesti, însă în fiecare dimineață, când te trezești, banca îți deschide un nou cont, de 86400 de dolari din nou, pentru ziua respectivă. A doua regulă: banca poate întrerupe acest mic joc fără preaviz; în orice moment, îți poate spune că gata, s-a terminat, că închide contul și că altul nu o să mai fie. Tu ce-ai face?

Arthur nu înțelegea nimic.

— E totuși simplu, e un joc, în fiecare dimineață ți se dau 86 400 de dolari, cu singura constrângere să-ți chel-

<nota>

* Titlul unui film despre tornade.

</nota>

204

tuiești în cursul zilei, soldul nefolosit fiind retras când te duci la culcare, însa acest dar picat din cer sau acest joc se poate opri în orice moment, ai înțeles? și atunci întrebarea este: ce-ai face tu dacă ai primi un asemenea dar?

Raspunse spontan ca ar cheltui fiecare dolar ca sa-si faca placere si ca sa le ofere o gramada de cadouri oamenilor pe care-i iubeste. Ar face în asa fel, încât sa foloseasca fiecare quarter* oferit de „banca magica” spre a aduce fericire în viata lui si a acelora care-l înconjoara, „chiar si a acelora pe care nu-i cunosc de altfel, pentru ca nu cred ca as putea cheltui pentru mine si pentru cei apropiati mie 86 400 de dolari pe zi. Dar unde vrei sa ajungi?” Lauren îi raspunse: „Banca asta magica o avem cu totii, este timpul! Cornul abundentei al secundelor ce se scurg!”

în fiecare dimineata, la sculare, suntem creditati cu 86 400 de secunde de viata pentru ziua respectiva, si seara, când ne culcam, nu exista un report al lor, ce n-a fost trait în cursul zilei este pierdut, ieri a trecut. în fiecare dimineata, magia reîncepe si noi ne jucam cu aceasta regula de neocolit: banca ne poate închide contul în orice moment, fara nici un preaviz; în orice moment, viata se poate opri. si atunci, ce facem cu cele 86 400 de secunde zilnice? „Nu sunt oare secunde de viata mai importante decât dolarii?”

Dupa accidentul ei, Lauren înțelegea în fiecare zi cât de putini oameni își dau seama cum se socoteste si se apreciaza timpul. îi explica la ce concluzii duce povestea ei: „Daca vrei sa înțelegi ce înseamna un an de viata, pune întrebarea unui student care a picat la examenul de sfârșit de an. O luna de viata: vorbește-i despre

<nota>

* Quarter-ul este echivalentul a aproximativ un franc.

</nota>

205

ea unei mame care a adus pe lume un copil prematur si-l asteapta sa iasa din incubator ca sa-si strânga pruncul în brate, teafar si nevatamat. O saptamâna: întreaba-l pe un barbat care lucreaza într-o uzina sau o mina ca sa-si hraneasca familia. O zi: întreaba-i pe doi îndragostiti lulea care asteapta sa se reîntâlneasca. O ora: întreaba-l pe un claustrofob prins într-un ascensor în pana. O secunda: uita-te la expresia unui om care tocmai a scapat dintr-un accident de masina. si o miime de secunda: întreaba-l pe un atlet care a câstigat medalia de argint la Jocurile olimpice si nu medalia de aur pentru care se antrenase toata viata. Viata este magica, Arthur, si îti vorbesc în cunostinta de cauza, pentru ca de la accidentul meu încoace gust pretul fiecărei clipe. Te rog frumos, sa profitam de toate secundele ce ne ramân."

Arthur o lua în brate si-i sopti la ureche: „Fiecare secunda cu tine conteaza mai mult decât oricare alta". Pe-trecura astfel restul noptii, înlantuiti în fata semineului. Somnul îi surprinse în zori, furtuna nu se potolise, dimpotriva, îi trezi pe la zece soneria mobilului: era Pilguez. Ii cerea lui Arthur sa-l primeasca, avea ceva de vorbit cu el si se scuza pentru comportarea lui cu o zi înainte. Arthur ezita, nestiind daca politistul încearca sa-l manipuleze sau este sincer. Se gândi la ploaia torentiala care nu le va permite sa stea afara si prevazu ca Pilguez va folosi acest argument ca sa patrunda în casa. Fara sa se mai gândeasca, îl invita sa ia masa cu el în bucatarie. Poate ca sa fie mai tare ca el, mai derutant. Lauren nu facu nici un comentariu, schita un surâs melancolic pe care Arthur nu-l vazuu.

Inspectorul de politie se prezenta doua ore mai târziu. Când îi deschise usa Arthur, o rafala violenta de

vânt patrunse pe culoar, iar Pilguez trebui chiar sa-l ajute sa o împinga la loc.

— E un adevarat uragan! exclama el.

— Sunt sigur ca n-ati venit ca sa-mi vorbiti despre meteorologie.

Lauren se duse dupa ei în bucatarie. Pilguez își scoase trenziul, îl puse pe un scaun si se aseza la masa. Erau puse doua tacâmuri. Prânzul va fi compus dintr-o salata Caesar cu pui fript la gratar, urmata de o omleta cu ciuperci. Totul însoțit de un cabernet de Napa Valley.

— Dragut din partea dumitale ca ma primesti astfel, nu voiam sa-ti dau atâta bataie de cap.

— Ce-mi da bataie de cap, domnule inspector, este ca va înversunati sa ma sâcâiti cu povestile dumneavoas-
tra abracadabrante.

— Daca sunt atât de abracadabrante cum spui, n-o sa te sâcâi multa vreme. Va sa zica, esti arhitect?

— Vad ca stiti deja!

— Ce tip de arhitectura faci?

— M-am pasionat de restaurarea patrimoniului.

— Adica?

— Sa le redau viata unor cladiri vechi, sa conserv piatra, restructurând-o ca sa fie adaptata vietii de astazi.

Pilguez lovise unde trebuie, îl antrena pe Arthur pe un teren care-l captiva, dar batrânul inspector descoperi ca acest domeniu e atât de pasionant încât cazul în propria sa cursa; el care voise sa creeze un interes din partea lui Arthur, o cale pentru a comunica, se lasa prins de spusele suspectului sau.

Arthur îi facu un adevarat curs de istorie a pietrei, de la arhitectura veche la arhitectura traditionala, abordând arhitectura moderna si contemporana. Batrânul politai era fermecat, nu mai contenea sa puna întrebări, iar

Arthur îi raspundea la ele. Conversatia dura astfel mai mult de doua ore, fara ca nici o clipa timpul sa le para prea lung. Pilguez afla cum fusese reconstruit propriul lui oras dupa marele cutremur de pamânt, afla istoria cladirilor pe care le vedea în fiecare zi, o întreaga serie de anecdote, acelea care povestesc cum au luat nastere orasele si strazile pe care le locuim.

Baura cafele dupa cafele, iar Lauren, stupefiata, asistata impasibila la strania complicitate ce se instala între Arthur si inspector.

în mijlocul povestirii despre geneza lui Golden Gate, Pilguez îl întrerupse, își puse mâna pe mâna lui si schimba brusc subiectul. Voia sa-i vorbeasca de la barbat la barbat si fara insigna lui. Avea nevoie sa înțeleaga, se descrie drept un batrân politist pe care instinctul nu-l înselase niciodata. Simtea si stia ca trupul femeii era ascuns în încaperea încuiata de la capatul culoarului. Totusi, nu înțelegea motivatiile rapirii. Pentru el, Arthur era tipul de barbat pe care un tata si l-ar fi dorit ca fiu, îl gasea sanatos, cultivat, pasionant, atunci de ce își asumase riscul sa arunce totul în aer ducându-se sa sterpeleasca trupul unei femei în coma.

— Pacat, credeam ca simpatizam într-adevar unul cu celalalt, spuse Arthur ridicându-se de la masa.

— Dar asa si e, n-are nici o legatura cu asta sau, dimpotriva, toate se leaga între ele. Sunt sigur ca ai adevarate bune motive si îți propun sa te ajut.

O sa fie cinstit cu el pâna-n vârful unghiilor si începu prin a-i marturisi ca n-o sa obtina mandatul în seara aceea, n-avea destule dovezi. Va trebui sa se duca la judecator la San Francisco, sa negocieze si sa-l convinga, dar o sa reuseasca. Asta îi va lua trei-patru zile,

destul timp pentru ca Arthur sa mute corpul, însa îl

asigura ca o asemenea treaba va fi o greseala. Nu-i cunoastea motivele, dar avea sa-si nenoroceasca viata. Putea înca sa-l ajute si îi propunea acest lucru, daca Arthur accepta sa-i vorbeasca si sa-i explice cheile misterului. Replica lui Arthur fu mascata de o anumita ironie. Era sensibil la demersul generos al inspectorului si la bunavointa lui, surprins totusi ca a devenit atât de apropiat de el în doua ore de conversatie. Dar si el pleda spunând ca nu-si înțelege invitatul. Debarca în casa la el, Arthur îl primea, îl omenea, iar se încapatâna sa-l acuze fara dovada si fara motiv de o crima absurda.

— Nu, dumneata te încapatânezi, i-o întoarse Pilguez.

— Atunci, ce motive aveti sa ma ajutati, daca eu sunt vinovatul dumneavoastra, în afara de acela de a mai rezolva o enigma?

Batrânul politai fu sincer în raspunsul pe care-l dadu: în meseria lui, tratase multe afaceri, cu sute de motive absurde, cu crime sordide, dar întotdeauna exista un punct comun între toti vinovatii, acela de a fi criminali, trasniti, maniaci, daunatori, însa la Arthur se pare ca nu era cazul. Atunci, dupa ce si-a petrecut viata tot punându-i pe niste ticniti dupa gratii, daca putea sa-l scuteasca pe un tip bine sa se pomeneasca si el dupa gratii, pentru ca s-a implicat într-o situatie imposibila, „as avea cel puțin sentimentul ca macar o data am fost de partea buna a lucrurilor", conchise el.

— E foarte dragut din partea dumneavoastra, si când spun asta asa si gândesc, am apreciat prânzul luat cu dumneavoastra, dar nu sunt implicat în situatia pe care o descrieti. Nu va dau afara, dar am de lucru, vom mai

avea poate ocazia sa ne vedem.

Pilguez aproba cu o miscare de parere de rau a capului si se scula luându-si impermeabilul. Lauren care, cât a durat conversatia celor doi barbati, a stat asezata pe bufet sari în picioare si se lua dupa ei când intrara pe culoarul ce ducea la intrare.

în fata usii biroului, Pilguez se opri, uitându-se la mâner.

— Ei, ti-ai deschis cutia cu amintiri?

— Nu, înca nu, raspunse Arthur.

— Uneori e greu sa te cufunzi din nou în trecut, îti trebuie multa putere, mult curaj.

— Da, stiu, asta încerc si eu sa gasesc.

— stiu ca nu ma însel, tinere, instinctul nu m-a pacalit niciodata.

în vreme ce Arthur urma sa-l invite sa plece, mânerul usii începu sa se miste, ca si cum îl învârtea cineva dinauntru, si usa se deschise. Arthur se întoarse stupefiat. O vazu pe Lauren în tocul usii, îi surâdea cu tristețe.

— De ce-ai facut asta? sopti el cu rasuflarea taiata.

— Pentru ca te iubesc.

Din locul în care se afla, Pilguez vazu instantaneu corpul ce zacea pe pat, cu perfuzia lui. „Slava Domnului, traieste!” Intra în încapere, lasându-l pe Arthur la intrare, se apropie si se lasa în genunchi lângă corp. Lauren îl lua pe Arthur în brate. îl saruta cu tandrete pe obraz.

— Tu n-ai fi putut. Nu vreau sa-ti strici restul vietii pentru mine, vreau sa traiesti liber, îti doresc fericirea.

— Dar tu esti fericirea mea.

Ea îi puse un deget pe buze.

— Nu, nu așa, nu în asemenea condiții.

— Cu cine vorbești? îl întreba bătrânul politist cu un glas prietenos.

— Cu ea.

— Acum trebuie sa-mi explici, daca vrei sa te ajut.
Arthur se uita la Lauren, cu ochii plini de disperare.

— Trebuie sa-i povestesti tot adevarul, o sa te creada sau nu, dar tine-te de adevar.

— Poftiti în salon, spuse Arthur adresându-i-se lui Pilguez, o sa va explic tot.

Cei doi barbati se asezara pe canapeaua cea mare, iar Arthur povesti toata istoria, din prima seara în care, în apartamentul lui, o femeie necunoscuta, ascunsa în dulapul din baie, i-a spus: „Ce-o sa-ti spun nu e usor de înțeles, e imposibil de admis, dar daca ai vrea sa-mi asculti povestea, daca ai vrea sa ai încredere în mine, atunci poate ca vei sfârși prin a ma crede si asta e foarte important fiindca esti, fara sa stii, singura persoana din lume cu care pot împarti acest secret”.

si Pilguez îl asculta, fara sa-l întrerupa deloc. Seara târziu, când a terminat de povestit, Arthur se ridica de pe canapea si se uita tinta la interlocutorul lui.

— Vedeti, cu o asemenea istorie, aveti un nebun în plus în colectia dumneavoastra, domnule inspector!

— Ea este aici, lângă noi? întreba Pilguez.

— Asezata în fotoliul din fata dumneavoastra, se uita la dumneavoastra.

Pilguez se freca la barba lui scurta din cap.

— Bineînțeles, spuse el, bineînțeles.

— si acum, ce-o sa faceti? întreba Arthur.

O sa-l creada! Iar daca Arthur se întreba de ce, era foarte simplu. Pentru ca pentru a nascoci o asemenea istorie si a-ti lua riscurile pe care si le luase el, nu trebuia

sa fii nebun, ci complet dement. Iar barbatul care-i vorbise la masa despre istoria orasului pe care-l slujea de mai bine de treizeci de ani n-avea nimic dintr-un de-

ment. „Trebuie ca istoria dumitale sa fie a dracului de adevarata pentru ca sa fi întreprins asa ceva. Eu nu prea cred în Dumnezeu, dar cred în sufletul omului si, pe urma, sunt la sfârșitul carierei si mai ales am chef sa te cred.”

— Atunci ce-o sa faceti?

— Pot s-o duc înapoi la spital cu masina mea, fara sa fie periculos pentru ea?

— Da, puteti, spuse Arthur, cu glasul plin de neajutorare.

Atunci, asa cum i-a promis, își va tine angajamentul. Avea sa-l scoata din strâmtoare.

— Dar nu vreau sa fiu despartit de ea, nu vreau sa o eutanaseze!

Asta era o alta batalie, „nu pot sa le fac pe toate, bătrâne!” Deja o sa-si ia riscul sa duca înapoi corpul si, ca sa afle un motiv plauzibil ca a gasit-o pe victima fara sa-l fi identificat pe rapitor, n-avea la dispozitie decât noaptea si trei ore de drum. Cum victima era în viata si nu suferise nici o vatamare, credea ca poate face în asa fel ca dosarul sa fie pus în sertarul cu afaceri clasate. Cât despre celelalte, nu putea face nimic în plus, „dar e deja mult, nu?”

— stiu! îi multumi Arthur.

— O sa va las noaptea asta pentru voi doi, o sa trec mâine pe la opt. Fa în asa fel ca totul sa fie gata de plecare.

— De ce faceti asta?

— Ți-am mai spus, pentru ca-mi esti simpatic, te stimmez. N-o sa stiu niciodata daca povestea dumitale este

reală sau ai visat-o. Dar, oricum, în logica raționamentului dumitale, ai acționat în interesul ei, aproape ca te-ai putea lăsa convins că era legitimă apărare, alții vor spu-

ne ajutorare a unei persoane aflate în pericol, puțin îmi pasa. Curajul le aparține acelor care actioneaza spre binele sau mai binele cuiva, și în momentul în care trebuie actionat, fara a calcula consecintele pe care le risca. Gata, am vorbit destul, profitati de timpul ce va mai ramâne. Politistul se scula în picioare, Arthur și Lauren îl însoțira. Când deschisera usa casei, îi întâmpina o violenta vijelie.

— Pe mâine, spuse el.

— Pe mâine, raspunse Arthur, cu mâinile în buzunare. Pilguez disparu în furtuna.

Arthur nu dormi și în zori se duse la birou. Pregati corpul lui Lauren, apoi urca în camera lui sa-si faca valiza, închise obloanele casei, opri gazul și lumina electrica. Trebuiau sa se întoarca amândoi în apartamentul din San Francisco. Lauren nu putea ramâne multa vreme departe de corpul ei fara sa simta o extrema oboseala. Discutasera în timpul noptii despre toate astea și cazusera de acord ca asa vor face. Când Pilguez va fi îmbarcat corpul, vor porni și ei la drum spre oras.

Inspectorul se prezenta la ora fixata. într-un sfert de ceas, Lauren fu înfolfita în niste paturi și instalata pe bancheta din spate a masinii politistului. La ora noua, casa era încuiata, golita de prezenta umana, și cele doua masini porneau la drum. Pilguez sosi la spital spre prânz, Arthur și Lauren ajunsera în apartament cam la aceiasi ora.

Pilguez își ținu promisiunea. își depuse pasagera inertă la serviciul de urgență. În mai puțin de un ceas, corpul lui Lauren fu dus din nou în camera de unde fusese răpit. Inspectorul se întoarse la comisariatul de poliție și se prezenta direct la biroul comandantului. Nimeni n-a cunoscut niciodată conținutul convorbirii dintre cei doi bărbați, ea a durat două ore întregi, dar când a ieșit din încăpere, inspectorul s-a îndreptat, cu un dosar gros sub brat, spre Nathalia. A trântit clasorul pe birou și, uitându-se tinta în ochii ei, i-a ordonat să pună bine documentele în sertarul cu lucruri date uitării, și asta imediat.

Arthur și Lauren se instală în apartamentul din Green Street, își petrecuă după-amiaza pe cheiul La Marina, mergând de-a lungul mării. Din faptul că nimic nu arăta că procedura de eutanazie își va urma cursul, lua naștere o speranță. După toate evenimentele, poate că mama lui Lauren va reveni asupra intențiilor sale. Căci la Perry's și se-ntoarseseră acasă pe unsprezece ca să se uite la un film dat la televizor.

Viata își relua cursul normal, așa de bine, încât, cu fiecare zi ce trecea, uitau tot mai des situația care-i preocupa atât de mult.

Din când în când, Arthur trecea pe la birou, făcea aici scurte apariții ca să semneze diverse hârtii. Restul zilei îl petreceau împreună, ducându-se la cinema, plimbându-se ore întregi pe aleile din Golden Gate Park. Într-un week-end au plecat la Tiburon, la casa unui prieten care le-o împrumută când se deplasa în Asia. Prima parte a unei alte săptămâni o consacrară iahtingului, navigând de-a lungul coastei, din golfuleț în golfuleț.

Luara la rând spectacolele din oras, music-hall, balet, concerte și teatru. Orele se manau cu niște lungi vacanțe lenevoase în care nu-ți refuza nimic. Să trăiască în clipa prezentă, cel puțin o dată fără să facă proiecte, ocultând ziua de mâine. Teoria secundelor, cum îi spuneau ei. Oamenii cu care se încrucisau îl luau pe Arthur drept nebun, văzându-l cum

vorbeste singur sau cum merge cu un brat în aer. în restaurantele pe care le frecventau, chelnerii erau obisnuiti cu barbatul care, singur la masa, deodata se apleca, mimând ca apuca o mâna pe care o saruta, invizibila pentru toti ceilalti, vorbea singur cu o voce usoara sau se prefacea ca se da înapoi în pragul unei usi ca sa lase sa treaca o persoana ce nu exista. Unii credeau ca-si pierduse mintile, altii îl credeau vaduv, trairid în umbra sotiei disparute. Arthur nu le mai dadea atentie, gusta fiecare clipa din momentele ce-i întureau iubirea pentru Lauren. în câteva saptamâni, devenisera complici, amanti si tovarasi de viata. Paul nu-si mai facea griji în privinta crizei traversate de prietenul lui, se împacase cu gândul. Linistit ca rapirea nu mai avea nici o urmare, asigura gestionarea agentiei, convins ca asociatului sau îi va veni într-o zi mintea la cap si ca lucurile își vor relua cursul normal. Nu era grabit, important fiind ca acelaia pe care el îl numea fratele lui sa-i fie mai bine sau pur si simplu bine, oricare era lumea în care traia.

Si astfel se scusera trei luni fara ca ceva sa le tulbure intimitatea. Dar, într-o marti seara, se produse ceva. Se culcasera amândoi dupa o zi linistita petrecuta în apartament. Dupa îmbratisarile lor complice, citisera ultimele rânduri dintr-un roman pe care-l parcurgeau împreuna fiindca Arthur trebuia sa întoarca paginile. Adormisera noaptea târziu, unul în bratele celuilalt.

Pe la sase dimineata, Lauren sari în sus în pat si-l striga pe Arthur. Acesta se trezi tresarind si deschise ochii mari. Ea statea cu picioarele strânse, cu fata palida si cristalina.

— Ce este? întreba el, cu glasul plin de îngrijorare.

— Strânge-ma repede în brate, te implor.

El se executa imediat si ea, nemailasându-l sa-si reînnoiasca întrebarea, își puse mâna pe obrazul lui umbrat de barba nerasa, îl mângâie, alunecând spre barbie. Cu cealalta mâna, îl apuca de ceafa cu o infinita tandrete. Ochii i se umplura de lacrimi si-i spuse:

— A sosit momentul, dragostea mea, ma iau cu ei, sunt pe cale sa dispar.

— Nu! spuse el strângând-o si mai tare.

— Dumnezeu mare, cât de mult nu vreau sa te parasesc, as fi vrut ca viata cu tine sa nu se sfârseasca niciodata, înainte chiar de a începe.

— Nu poti pleca, nu trebuie, rezista-le, te implor!

— Nu spune nimic, asculta-ma, simt ca am putin timp. Mi-ai dat ceea ce eu nici nu banuiam; nu-mi închipuiam înainte de a trai prin tine ca iubirea poate aduce atâtea lucruri asa de simple. Nimic din ce-am trait înainte de tine nu valora nici cât o singura secunda din cele traite de noi împreuna. Vrea sa stii pentru totdeauna cât de mult te-am iubit; nu stiu spre ce tarâmuri plec, dar daca exista un altundeva, voi continua sa te iubesc acolo cu toata puterea si bucuria cu care mi-ai umplut tu viata.

— Nu vreau sa pleci!

— Sst, nu spune nimic, asculta-ma!

si, în vreme ce vorbea, aparenta ei se facea transparenta. Pielea îi devenea limpede ca apa. Deja Arthur strângea în brate un gol ce se instala putin câte putin. I se parea ca Lauren ajunsese evanescenta.

— Am culoarea surâsurilor tale în ochii mei, relua ea.îti multumesc pentru toate râsetele, pentru toata tandretea ta. Vreau sa traiesti, sa-ti reiei cursul vietii când n-o sa mai fii eu aici.

— N-o sa pot fara tine.

— Nu, ce porti în tine nu-l pastra doar pentru tine,trebuie sa-l dai alteia, ar fii o prea mare irosire.

— Nu pleca, te implor! Lupta!

— Nu pot, mi-e peste puteri! Nu ma doare, sa stii, am doar impresia ca tu te îndepartezi, te aud ca prin vata,încep sa te vad ca prin ceata. Mi-e atât de frica, Arthur!Mi-e atât de frica fara tine! Mai tine-ma putin!

— Te strâng de mine, nu ma mai simti?

— Nu prea, iubiture!

si asa plângeau amândoi, cu pudoare, în tacere; înțelegeau si mai bine acum sensul unei secunde, valoarea unei clipe, importanta unei singure vorbe. Se înlantuiră. în cele câteva minute ale unui sarut neterminat,ea sfârsi prin a dispărea. Bratele lui Arthur se închisera asupra lor însele; el

se chirci de durere si începu sa plânga urlând.

Tremura din tot trupul. Cu o miscare necontrolata, capul i se balanganea într-o parte si într-alta. Ținea pumnii atât de strânsi, încât palmele îi erau patrunse de unghii pâna la sânge.

„Nu"-ul pe care-l scoase într-un raget animalic rasuna atât de tare în camera, încât i se zguduirea geamurile. încerca sa se ridice din pat, dar se clatina si cazu pe jos, bratele ramânându-i strânse în jurul torsului. își pierdu cunostinta timp de mai multe ore. Nu-si veni în fire decât mult mai târziu. Era palid la fata. Se simtea fara putere.

Se târî pâna la pervazul ferestrei, acolo unde-i placea ei sa stea, si se trânti pe el, cu privirea lipsita de viata.

Arthur se cufunda în lumea absentei cu gustul ei ciudat atunci când îi rasuna în cap. Ea îi patrunse înabusit în vine, infiltrându-i inima ce începu sa-i bata în fiecare zi cu un ritm diferit de cel din ajun.

în primele zile, absenta stârni în el mânia, îndoiala, invidia; nu era invidios pe ceilalti, ci pe momentele furate, pe timpul care trece. Infiltrându-se cu siretenie, absentă îi modifica emotiile, le ascutea, făcându-le mai taioase. La început, s-ar fi zis ca emotia era menita sa-l raneasca, însa departe de asa ceva, ea își lua profilul cel mai fin ca sa aiba un si mai mare ecou în el. Simtea lipsa celeilalte, lipsa iubirii pâna-n strafundul trupului, lipsa poftii de trup, a nasului care cauta un miros, a mâinii care cauta pânțele ca sa-l mângâie, a ochiului care, printre lacrimi, nu mai vede decât amintiri, a pielii care cauta pielea, a celeilalte mâini care se strânge în gol, a fiecarui deget ce se contracta în ritmul impus de ea, a piciorului care cade si se leagana în gol.

Ramase astfel prostrat în casa zile si nopti întregi. Se ducea de la masa lui de arhitect, la care scria scrisori unei fântome, la patul în care contempla tavanul fara ca macar sa-l vada. Telefonul îi era decuplat, rasturnat într-o parte si asta de multa vreme, fara ca el sa-i dea nici o atentie. îi era totuna, de-acum înainte nu mai astepta sa-l sune nimeni. Nimic nu mai avea nici o importanta.

Iesi din casa dupa o zi înabusitoare, încercând sa caute aer proaspat. în seara aceea ploua, își puse pe el o gabardina si gasi doar puterea de a

traversa strada si de a se posta pe trotuarul din fata.

Straduta era în negru si alb. Arthur se aseza pe un gardut de piatra. La capatul lungului coridor pe care-l forma acea schita de strada, casa lui victoriana se odihnea în gradinita ei.

Printr-o singura fereastră, strabatea o raza de lumina în noaptea fara luna, fereastră de la salonul lui. Ploaia statuse. În dosul ochiurilor de la geam, o ghicea înca pe Lauren, îi ghicea gesturile suple.

Lauren se retrasese pe vârful inimii.

Pe umbra caldarâmului, credea ca-i mai vede unda delicata a corpului disparând la coltul strazii. Cum facea de obicei în momentele în care se simtea fragil, își baga mâinile în buzunarele impermeabilului, își curba spinarea si își dadu drumul la mers.

De-a lungul zidurilor albe si cenusii, o lua pe urmele lui Lauren, destul de încet ca sa n-o ajunga niciodata din urma. La intrarea stradutei, ezita, apoi, împins de o ploaie marunta si cuprins de amorteala frigului, se opri. Asezat pe un parapet, retraia fiecare minut din viata aceea terminata prea brutal.

„Arthur, îndoiala si alegerea ce-o însoteste sunt cele doua forte ce fac sa ne vibreze corzile emotiilor. Aminteste-ti ca numai armonia vibratiei conteaza.”

Din strafundul lui, tâsnisera vocea si amintirea mamei sale. Arthur se scula atunci cât era de greu, arunca o ultima privire si se întoarse înapoi cu sentimentul vinovat ca esuase.

Cerul ce se albea prevestea un revarsat de zori fara culoare. în zori e întotdeauna liniste, dar numai o anumita liniste este sinonima cu absentă, altele sunt uneori pline de complicitate. La acestea se gândea Arthur întorcându-se acasa.

Statea lungit pe covorul din salon, parând ca vorbește cu pasarile, când cineva îi batu tare în usa. Nu se ridica de jos.

— Arthur, esti aici? stiu ca esti înauntru. Deschide-mi, ce dracu'!
Deschide! striga Paul. Deschide sau sparg usa!

La prima izbitura cu umarul, tocul usii se zdruncina.

— Futu-i..., m-am lovit, mi-am scrântit clavicula! O deschizi sau nu?

Arthur se ridica si se duse la usa, rasuci zavorul si se întoarse, fara sa astepte, ca sa se trântasca pe canapea.

Intrat în salon, Paul fu izbit de dezordinea ce domnea în apartament. Zeci de foi de hârtie zaceau pe jos, toate scrise de mâna prietenului sau. În bucatarie, cutii de conserve desfacute era raspândite peste tot. Chiuveta era plina de vesela murdara.

— Vad ca a fost un razboi pe-aici. L-ai pierdut?

Arthur nu-i raspunse.

— O.K., te-au torturat, ti-au taiat corzile vocale. Alo,esti surd? Eu sunt, asociatul tau! Esti în catalepsie sau ai tras atât de mult la masea ca înca nu te-ai trezit?

Paul vazu ca Arthur începuse sa plânga. Se aseza lângă el si-l lua pe dupa umar.

— Ce se-ntâmpla, Arthur?

— A murit, acum zece zile. A plecat asa, într-o dimineata. Au omorât-o. Nu reusesc sa-mi revin, Paul, nu pot!

— Vad cum sta treaba,îl strânse în brate.

— Plângi, batrâne, plângi cât poti de mult. Se pare ca asta spala durerile.

— Numai asta fac, plâng!

— Ei bine, da-i înainte, mai ai ceva în stoc, nu s-a golit înca.

Paul se uita la telefon si se scula ca sa puna receptorul la loc.

— Ți-am format numarul de sute de ori, te-ar fi deranjat daca-l puneai la loc!

— N-am bagat de seama.

— N-ai bagat de seama ca de zece zile nu te-a sunat nimeni?

— Paul, ma doare-n cur de telefon!

— Batrâne, trebuie sa termini cu toate astea! Toata aventura asta pe mine

ma depasea, dar acum pe tine te depaseste. Ai visat, Arthur, ai intrat în vârtejul unei istorii de nebuni. Trebuie sa revii la realitate, esti pe cale sa-ti pardesti viata. Nu mai lucrezo, semeni cu un SDF* într-o seara când e în mare forma, ai slabit ca un târ, ai o mina de documentar de dinainte de razboi. Nu te-am mai vazut pe la birou de saptamâni de zile, oamenii se întreaba daca mai existi. Te-ai îndragostit de o femeie în coma, ti-ai nascocit o poveste halucinanta, i-ai sterpelit corpul si acum esti în doliu dupa o fantoma. îti dai seama ca în oras exista un psihanalist milionar si care înca n-o stie? Ai nevoie de îngrijire, batrâne! N-ai de ales, nu te pot lasa în halul asta. Toate n-au fost decât un vis care s-a transformat într-un cosmar.

Paul fu întrerupt de telefonul care suna si se duse sa raspunda. îi întinse receptorul lui Arthur.

— E politistul, e facut foc pe tine. si el încearca sa te sune de zece zile, vrea sa vorbeasca cu tine imediat.

— N-am ce sa vorbesc cu el.

Paul astupa receptorul cu mâna: „Vorbesti cu el sau îti bag receptorul pe gât!" si pe urma i-l lipi de ureche.

Arthur asculta si sari în sus. îi multumi interlocutorului sau si începu sa-si caute cu frenezie cheile prin harababura ce domnea în casa.

— Pot sa stiu si eu ce se-ntâmpla? îl întreba asociatul lui.

— N-am timp, trebuie sa-mi gasesc cheile.

— Vin sa te aresteze?

— Da' de unde! Ajuta-ma în loc sa spui tâmpenii.

— îi e mai bine, daca începe sa strige la mine.

Arthur își gasi legatura de chei, se scuza la Paul, îi spuse ca n-avea timp sa-i explice, ca era foarte grabit, dar ca-l va suna seara. Acesta ramase cu ochii cascadi.

— Nu stiu unde te duci, dar daca e un loc public, te sfatuiesc insistent sa-ti schimbi toalele de pe tine si sa-ti dai cu niste apa pe fata.

Arthur ezita si apoi își arunca o privire în oglinda din salon si fugi la

baie. Nu se uita la dressing, exista locuri ce-ti reînvie amintirile în chip dureros. În câteva minute, fu spalat, ras si cu hainele schimbate, iesi din baie valvârtej si fara sa-si ia la revedere de la Paul, alerga pe scara pâna la garaj.

Arthur traversa orasul în mare viteza si îsi gara masina în parkingul de la San Francisco Memorial Hospital. Nu-si mai pierdu timpul cu încuiatul portierei si alerga pâna în holul receptiei. Când ajunse cu sufletul la gura, Pilguez îl astepta deja, într-un fotoliu din sala de asteptare. Inspectorul se ridica în picioare si-l prinse pe dupa umeri, invitându-l sa se calmeze. Mama lui Lauren era în spital. Ținând cont de împrejurari, Pilguez îi explicase acesteia tot, în fine, aproape tot. îl astepta la etajul cinci, pe culoar.

* SDF (pronuntat esdeef), în franceza Sans domicile fixe, „fara domiciliu stabil”, vagabond, closard. (N. f.)

16

Mama lui Lauren era asezata pe un scaun, la intrarea salii de reanimare. Când îl vazu, se ridica si veni spre el. îl lua în brate si-l saruta pe obraz.

— Nu te cunosc, ne-am întâlnit doar o data, îți mai amintesti, pe cheiul La Marina. Cateaua te recunoscuse! Nu stiu de ce, nu înțeleg chiar tot, dar îți datorez atât de mult ca nici nu stiu cum sa-ti multumesc.

Apoi îi explica situatia. De zece zile, Lauren iesise din coma, pentru un motiv pe care nimeni nu-l cunostea. Într-o dimineata, devreme de tot, electroencefalograma, plata de atâtea luni, i se agitase, manifestând o activitate electrica intensa. Semnalul fusese perceput de o infirmiera de garda. Ea îl alertase imediat pe internul de serviciu si, în câteva ceasuri, camera se transformase într-un stup de medici care se succedau unii dupa altii ca sa-si dea parerea sau pur si simplu sa o vada pe pacienta iesita dintr-o coma profunda. În primele zile, ramasese inconstienta. Apoi, în mod progresiv, începuse sa-si miste degetele si mâinile. De ieri, deschidea ochii timp de ore întregi, scrutând tot ce se petrecea în jurul ei,

dar încă incapabila să vorbească sau să emită vreun sunet. Unii profesori credeau că va trebui, poate, să fie reînvatată să vorbească, alții erau siguri că vorbirea, ca și tot restul, îi va reveni la un moment dat. Ieri seara, răspunsese la o întrebare printr-o clipire din ochi. Era foarte slabită și ridicarea unui brat pare că-i cere un efort deosebit. Doctorii explicau asta prin atrofierea mușchilor datorată poziției alungite și inertei ei atât de multă vreme. Cu timpul și cu o reeducare, se va restabili și acest lucru. În sfârșit, diagnosticele obținute prin IRM* și scanerile practicate pe creier erau optimiste, timpul va confirma acest optimism.

Arthur nu mai asculta sfârșitul acestei dări de seamă și intra în sală. Cardiograful emitea un bip regulat și liniștitor. Lauren dormea, cu pleoapele închise. Avea fața palidă, dar frumusețea intactă. Văzând-o, fu cuprins de emoție. Se așeza pe marginea patului și-i lua mâna în mâna lui sărutând-o în cașul palmei. Se instala pe un scaun și stată așa ore întregi uitându-se la ea.

Spre seară, deschise ochii, se uita fix la el și îi surâse.

— Totul e bine, sunt aici, îi spuse el cu voce scăzută. Nu te obosi, o să vorbești curând.

Ea încrunta din sprâncene, ezită și îi surâse din nou, apoi adormi la loc.

Arthur veni la spital în fiecare zi. Mama lui Lauren și cu el faceau de gardă pe rând. După două săptămâni, când sosi pe culoar, ea îi ieși în cale ca să-l anunțe că Lauren, cu o seară înainte, își recăpătase graiul. Rostise câteva cuvinte cu o voce răgusită și amortită. Arthur intra în camera și se așeza lângă ea. Dormea; el își trecu mâna prin părul ei și o mângâie ușor pe frunte.

— Mi-a lipsit atât de mult sunetul vocii tale, îi spuse el.

Ea deschise ochii, îl apucă de mâna, îl fixă cu o privire nesigură și-l întreba:

— Dar cine ești dumneata? De ce vii aici în fiecare zi?

Arthur înțelese imediat. Avu o strângere de inimă, surâse cu multă tandrețe și iubire și îi răspunse:

— Ce-o să-ți spun nu e ușor de înțeles, e imposibil de admis, dar dacă ai

vrea sa-mi asculti povestea, daca ai vrea sa ai încredere în mine, atunci poate ca vei sfârși prin a ma crede si asta e foarte important fiindca esti, fara sa stii, singura persoana din lume cu care pot împarti acest secret.

* IRM, Imagerie prin rezonanta magnetica. (N. t.)

sfîrsit

Mulumiri lui:

Nathalie Andre, Paul Boujenah, Bernard Fixot, Philippe Guez, Rebecca Hayat, Raymond si Daniele Levy, Lorraine Levy, Remi Mangin, Coco Miller, Julie du Page, Anne-Marie Perier, Jean-Marie Perier, Manon Sbai'z si Aline Souliers, lui Bernard Barrault si Susanna Lea.

<coperta a IV-a>

„Ce-o sa-ti spun nu e usor de înteles, e imposibil de admis, dar daca ai vrea sa-mi asculti povestea...”

Ce sa crezi despre o femeie care-si alege dulapul din baie ca sa-si petreaca zilele în el? Care se mira ca o poti vedea? Care apare si dispare brusc si pretinde ca este în coma profunda la celalalt capat al orasului? Pe ea trebuie sa o duci la psihiatru, sau pe tine? Sau, dimpotriva, trebuie sa te lasi în voia acestei aventuri extravagante?

Si daca e adevarat...

Daca e adevarat ca Arthur este singura persoana care poate împarti secretul lui Lauren, o poate contempla pe aceea pe care nu o vede nimeni, poate vorbi cu aceea pe care n-o aude nimeni?...

O poveste tandra, o aventura plina de umor si neprevazut.

Marc Levy n. la Paris în 1961, fiul unui editor de lucrari de arta, se afla în fruntea unui cabinet de arhitectura când a scris acest prim roman ce a suscitât un interes mondial chiar înainte de aparitia sa în Franta, în 2000. si daca e adevarat?...

a fost tradus în peste douazeci de tari, iar celebrul producator si realizator american Steven Spielberg a cumparat cu doua milioane de dolari dreptul de a-l ecraniza. De atunci, Marc Levy a mai publicat doua best-seller-uri: Unde esti? (2001) si Sapte zile pentru o vesnicie (2002). Cele trei romane s-au vândut pâna acum în mai mult de trei milioane de exemplare.